COLECȚIA ROMANTIC

293

Suzanne Dye

CÂND DESTINUL SE JOACĂ

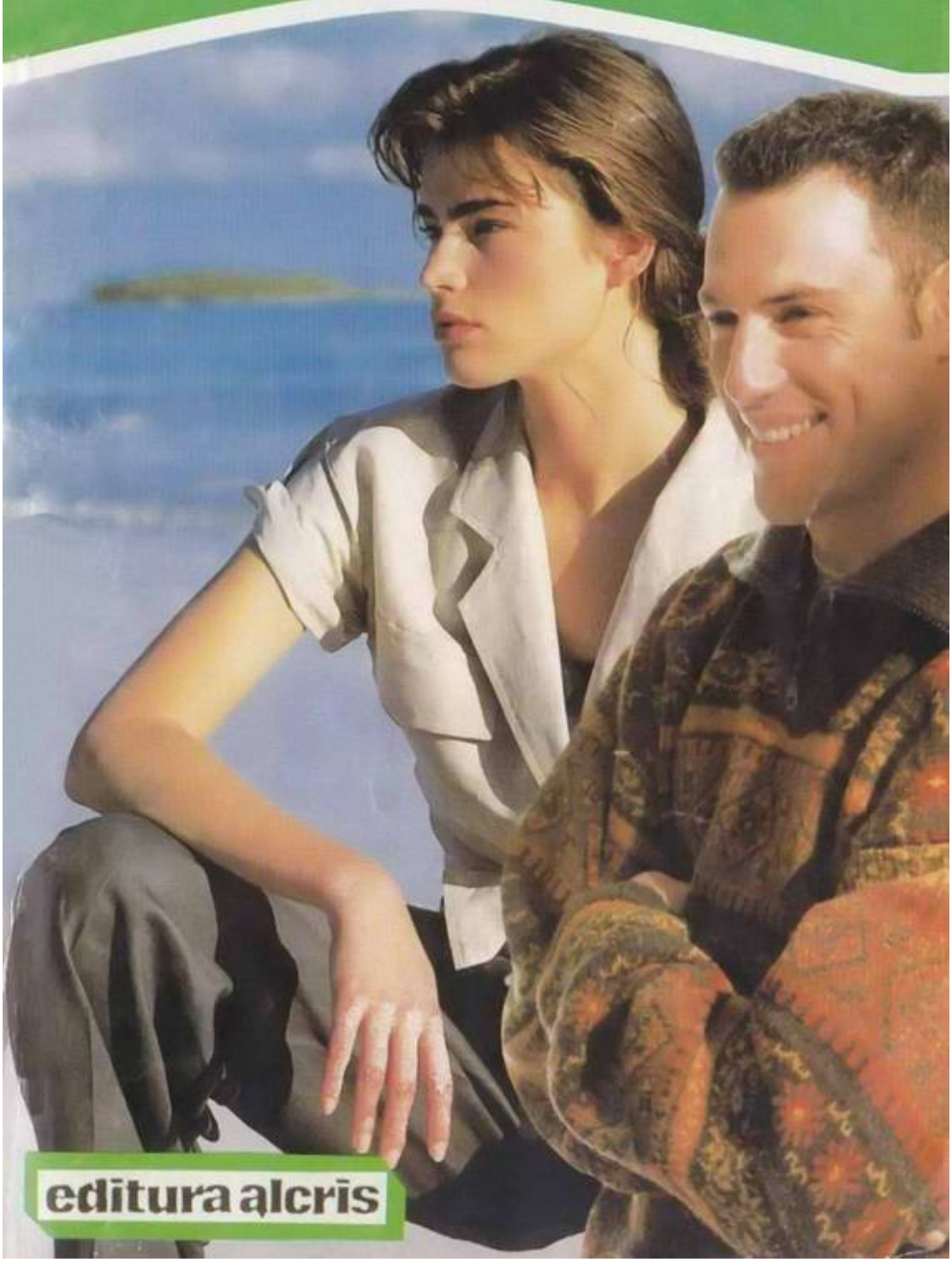

editura alcris

SUZANNE DYE

Când destinul se joacă

A TASTE FOR LOVE
By Suzanne Dye, 1995
Traducere şi adaptare în limba română de
ADRIANA TOMESCU
ISBN 973-9405-68-1

Capitolul 1

Se lăsase noaptea. Singură pe plaja pustie tânăra femeie contempla apele întunecate în care se reflectau luminile oraşului. Când făcu câţiva paşi pe nisip, părul ei, negru ca tenebrele, îi atinse uşor umerii cu mângâiere lui mătăsoasă. Subjugată de ameţitoarea vrajă a solitudinii şi a nopţii, ea inspiră adânc aerul sărat. Niciodată nu se simţise atât de liberă ca în acea seară, în anonimatul marelui oraş portuar.

Când silueta bărbatului apăru pe vârful colinei nu a perceput-o ca o ameninţare şi nici măcar n-a deranjat-o în promenada ei solitară. Bărbatul mergea calm, înaintând încet, cu mâinile înfundate în buzunare, adâncit cu totul în gândurile lui.

Urmărindu-i apropierea cu o privire distrată, tânăra femeie continua să savureze acele clipe unice în care totul părea posibil. Să petreacă întreaga noapte pe plajă, de exemplu. Să rătăcească fără ţintă prin oraş. Să meargă la cinema şi să vadă trei filme, unul după altul.

Nimeni nu avea să-i ceară explicaţii asupra celor două zile petrecute la Vancouver; nimeni nu va ştii vreodată ceea ce va hotărî să facă…

Pentru a se izola, acasă, trebuia totdeauna să fure câte o oră, de ici, de colo, să smulgă momente, clipe, de la diferitele sale obligaţii ca să câştige timpul necesar pentru a-şi scrie cărţile fără ştirea cuiva.

Şi nu cumva doar pentru a scăpa, în fine, de privirile altora a traversat jumătate de ţară? Desigur fusese stabilită şi acea întâlnire cu editorul. Şi hotărârea înspăimântătoare pe care o luase urmând un impuls de moment… Dar nu, nu mai trebuia să se gândească la asta, nu mai trebuia să se gândească, mai ales acum…

Pentru ca să uite ce-a fost ea îşi concentra atenţia asupra bărbatului care se oprise acum pe malul oceanului. Oare cine era, el cel care întorcea spatele luminilor strălucitoare ale oraşului alegând compania întunericului? Oare ce secret apăsător venise să încredinţeze apelor sumbre care-şi purtau clipocitul, suspinând încetişor, până la picioarele lui?

O ambulanţă, cu sirena urlând, trecu pe şoseaua din apropiere. Necunoscutul tresări, ca şi cum această chemare, acest sunet strident, insistent, l-ar fi atins dureros în adâncul fiinţei lui…

Tânăra femeie se oprise şi ea. Separaţi de cel mult cincizeci de metri abia, ei se aflau între ocean şi şirurile compacte de clădiri în care mişuna viaţa misterioasă a marilor oraşe. Vieţi citadine, aventuroase, adeseori neliniştitoare. Ce ar gândi mama ei dacă ar vedea-o acum? Dar mama ei nu va ştii niciodată nimic despre această escapadă! Va fi un nou secret pe care îl va păstra în memorie, o comoară bine ascunsă. Iar secrete, avea încă atâtea! Un univers întreg condamnat la tăcere…

Şi iată că apăruse acest bărbat, o simplă siluetă care se ivise în noapte.

Bărbatul întoarse capul, o văzu şi rămaseră astfel, încremeniţi ca nişte statui, privindu-se.

Un velier, acostat în golf, se legăna încet, cu înaltele sale catarge întinse parcă până la cer… Aerul era nespus de calm, fără nicio adiere. Oceanul, plaja, bărbatul şi femeia, faţă în faţă; totul era mut iar cei doi nemişcaţi, ca într-o vrajă. Şi deodată, brusc, totul se schimbă; valurile îşi reluară murmurul şi scena prinse viaţă. Şi bărbatul, încet, încet, începu să păşească, avansând ferm în direcţia ei…

Marie tresări, ca smulsă dintr-o stare de transă. Ce se întâmpla? Noaptea era aşa de întunecată. Cine se plimba pe plajă la astfel de oră? Perverşii, sadicii, violatorii, asasinii! Avertismente şoptite îi reveneau în memorie: „Nu te plimba niciodată singură, fereşte-te de necunoscuţi!“ îşi imagină deodată rândurile ce vor apărea a doua zi în ziare, la pagina cu fapte diverse: „Tânără femeie sugrumată pe o plajă pustie. Asasinul nu a putut fi descoperit încă…“

Şi bărbatul continua să înainteze spre ea cu hotărâre! Ce era oare această torţă ciudată care o ţinea ţintuită aici, incapabilă să o ia la fugă pentru a se regăsi în oraş, pe străzile luminate, printre mulţimea de trecători? „Tu ai fost totdeauna atât de laşă, auzi parcă o voce murmurând venită din adâncurile fiinţei ei. Îţi e frică de tot! De animalele sălbatice, de ce va spune lumea, de oamenii pe care nu-i cunoşti; tremuri în faţa morţii, dar şi mai mult tremuri de spaimă în faţa vieţii!“ Bărbatul se apropia din ce în ce mai mult. Nimic nu mai putea să-l oprească acum; nimic nu mai putea să-l împiedice să meargă până la capăt în ceea ce hotărâse să facă!

Când el se opri la mai puţin de un metru de ea, fără să

manifeste intenţii agresive, tânăra femeie inspiră adânc. Şi oare cât timp rămase ea aşa, cu respiraţia oprită?

Scăldată de lumina lunii faţa trasă a necunoscutului, cu trăsăturile marcate de oboseală, era acum vizibilă cu claritate. Părul lui des, de culoare închisă, era în neorânduială. Bărbatul stătea acum înaintea ei, cu degetele mari strecurate în curea, aşteptând, fără a arăta nicio nerăbdare, ca şi cum noaptea le-ar fi aparţinut.

— Cicatricea aceasta… aici, pe obraz… Ce ţi s-a întâmplat? spuse ea cu o voce tremurătoare.

Oare ea pusese această întrebare? Tânăra femeie se înfioră când atinse cicatricea profundă de pe partea stângă a obrazului lui.

— Un accident în pădure. M-am aflat pe traiectoria unui copac doborât.

Vocea bărbatului era gravă, profundă, ciudat de liniştitoare.

— Am crezut că este urmarea unei tăieturi de cuţit… că dumneata eşti cumva genul de bărbat care se bate pe stradă; că ai fost implicat într-o reglare de conturi cu vreo bandă, într-o luptă…
*

— Nu aş vrea să îţi risipesc iluziile în ceea ce mă priveşte dar să ştii că aveam aerul unui om periculos, al unui tâlhar, cu mult înainte ca arborele acela să cadă peste mine.

Un om primejdios, deci… Şi ea i s-a adresat, i-a pus întrebări, provocându-l la vorbă, într-unul dintre acele locuri interlope care sunt plajele de la marginea marilor oraşe. Oare ce demon s-a strecurat în mintea ei? Sau poate că vraja malefică a lunii este cea care a cuprins-o pe neştiute? Dacă oamenii din parohie ar putea să o vadă în clipa asta… Părerea lor ar fi unanimă, cu siguranţă: „Vai, sărmana Marie Houseman s-a aruncat singură în gura lupului!“

Cu o mână care tremura uşor, ea îndepărtă şuviţele rebele

care-i alunecaseră pe faţă. Faptul că necunoscutul nu o pierdea din ochi dădu deodată gestului ei o semnificaţie ispititoare, senzuală. Dar cum el surâse blând, fără să încerce să o atingă, tinerei femei încetă deodată să îi mai fie frică.

— Ce fel de creatură eşti oare? O zână a mării? Ori poate o zână a nisipurilor? Este pentru prima dată că găsesc pe plajă o tânără cu ochi mari, întunecaţi, care nu fuge la apropierea mea… Cum ai ajuns aici, pe mal? Purtată de valurile mării ca Venus, pe minunata ei cochilie?

Privirea Mariei începu să strălucească. Imaginaţia ei se înflăcărase, purtând-o în universul feeric căruia el îi deschisese porţile.

— Da, vin de pe mare! Dar, vai mie, nu purtată de o cochilie! Destinul meu a fost mult mai sumbru! Vezi vasul acela mare? Acolo se află cei care m-au răpit, care m-au smuls dintre cei dragi, despărţindu-mă de familia mea! În noaptea asta, continuă ea, în şoaptă, am reuşit să mă eliberez şi să fug. Multă vreme am înotat printre valurile reci, m-am luptat din răsputeri cu curentul îngheţat care voia să mă tragă în larg. Şi, cu greu, în fine, iată-mă, am eşuat aici, în pustietate, singură, fugind de temnicerii mei, şi căutând un ajutor, un azil!

El o ascultă zâmbind în timp ce, cu un gest emfatic al mâinii, ea făcea să dispară parcă oraşul din spatele lor, maşinile, zgomotul, înlocuindu-l cu plaja pustie pe care o descrisese. Era pentru prima oară când ea împărtăşea cuiva una dintre himerele sale acceptând să fie urmată pe cărările capricioase pe care le parcurgea imaginaţia ei inepuizabilă.

— Şi care e numele tău, tânără captivă salvată din ape?

Ea ezită să-i răspundă. Fiindcă îşi dădea seama cu certitudine că nu Marie Houseman era cea care se afla aici, murmurând sub

stele poveşti romantice! În această seară avusese loc o metamorfoză. O altă femeie vorbea şi acţiona în locul ei.

— Numele meu… numele meu este Alex.

— Eu sunt Sam D…

— Te rog nu spune mai mult! Nu e nevoie de altceva. Suntem Alex şi Sam… Atât ajunge. Astfel vom fi liberi să nu rămânem decât nişte umbre… umbre ale căror drumuri s-au întretăiat în noapte.

Cu toate pânzele sus, velierul începu să alunece deodată, îndreptându-se spre larg pentru a se topi încet în întunericul nopţii. Urmărindu-l o clipă cu privirea, Sam îşi aplecă apoi capul către ea.

— Umbre ale căror drumuri se întretaie? Umbre ale căror drumuri se întâlnesc ar fi mai bine, nu crezi? Umbre care se întâlnesc, se găsesc şi nu se părăsesc decât la primele raze de lumină ale aurorei…

Timidă deodată ea îşi lăsă ochii în jos. El o credea liberă ca aerul, doritoare de aventură, deloc sperioasă? Oh, dacă ar fi ştiut… Până în clipa aceea îi fusese întotdeauna greu să înţeleagă cum o femeie dotată cu o raţiune normală poate să aleagă să se dăruiască de bunăvoie unui bărbat aproape necunoscut şi să-l urmeze într-o cameră, sau pe iarba unei poieni. Ori într-un colţ întunecat, oriunde…

Marie îi aruncă o privire ezitantă.

— S-ar putea să te înşeli, în ceea ce mă priveşte, Sam. Mă tem că, în seara asta, nu sunt chiar eu, cea adevărată… Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, de fapt. E pentru prima oară când mă las abordată de un necunoscut şi…

— Atunci continuă să nu fi cea adevărată, ci să fii altă persoană, de ce nu?

Marie murmură:

— Adevărat, de ce nu? De altfel... mi-ar plăcea să-ţi văd ochii... par atât de profunzi...

Tânăra femeie roşi stânjenită. Noroc că noaptea îi ascundea obrajii îmbujoraţi. Alex, bineînţeles, fusese cea care rostise îndrăzneaţa frază. Această Alex îşi cam permitea multe şi acţiona după cum o ducea capul!

— Cred, că o să mă retrag acum. E târziu şi nu...

— Nu pleca!

Marie îşi muşcă buzele.

— Mă tem că nu sunt chiar conformă cu imaginea pe care probabil ţi-ai făcut-o despre mine...

— Ce imagine? Nu aştept nimic precis de la dumneata... Fii ceea ce eşti, sau alege să rămâi o umbră trecând prin noapte. Ce importanţă are? Eu am să te accept aşa cum vei dori să mi te înfăţişezi.

Sam îi surâse şi îi întinse mâna. Fără să-şi dea seama bine ce face, ea îşi strecură mâna într-a lui.

Porniră alături, în tăcere, el cu un pas atât de rapid, încât tinerei femei îi venea greu să-l urmeze.

— Spune-mi unde ai vrea să mergi, fugitiva mea. Acolo unde doreşti, acolo te voi conduce.

Aerul era imobil în jurul lor, chiar dacă o briză slabă făcea să clipocească uşor apele întunecate. Din nou ochii Mariei începură să strălucească. Ea îşi descoperea deodată dorinţele cele mai nebuneşti, vise şi îndrăzneli niciodată bănuite.

— Vreau să merg peste tot, Sam! Să vizitez grădina zoologică în miez de noapte, de exemplu! Şi apoi, simt că mi-e foame, mor de foame, de fapt! Dar aş vrea să gust mâncăruri exotice, ciudate, cu o savoare necunoscută. Aş mai dori să mergem să dansăm, într-un local dubios, întunecat şi plin de fum, care i-ar face pe părinţii ce

se respectă să fie furioşi şi îngroziţi aflând că fiica lor a pus piciorul acolo! Iar, la ora trei dimineaţa aş vrea să pornim la drum şi să traversăm oraşul, podurile, ca să ajungem la ţărm şi să vedem soarele răsărind peste ocean!

— Vorbeşti ca o fugară, Alex… Sau ca şi cum ai fi petrecut ani lungi într-o închisoare din care, în fine, ai izbutit să scapi, să te eliberezi…

— Da, poate închisoarea obişnuinţelor. Sau cea a privirilor celorlalţi… Acasă, se presupune că am venit să-mi petrec weekendul cu o colegă de şcoală. Şi că vizitez, împreună cu ea, oraşul, merg la teatru, la concerte…

— Şi faci cu conştiinciozitate turul muzeelor, bineînţeles. Fiindcă sunt sigur că acea colegă le frecventează cu asiduitate.

— Nu îţi plac muzeele, Sam?

— Nu asta e problema. Să spunem, pur şi simplu, că pentru o tânără fugară, scăpată din apele oceanului, există cu totul alte priorităţi, pe care, de altfel, chiar adineauri mi le-ai enumerat.

Marie vru să răspundă dar tăcu deodată dându-şi seama că mergea mână în mână cu un necunoscut. Un necunoscut cu faţa marcată de oboseală. Un necunoscut pe care viaţa nu-l răsfăţase şi una din cicatrici i-o lăsase chiar pe faţă…

— Dar tu de cine sau de ce anume fugi, Sam? întrebă ea brusc, dintr-o răsuflare.

Urmă o clipă de linişte ca şi cum el nu Voia să răspundă

— De ce anume fug eu? Motivul acela nu mai înseamnă mare lucru acum! Şi apoi încâlci regulile, Alex. Jocul cere să rămânem străini, unul de celălalt, adu-ţi aminte, aşa am stabilit… Şi străinii, cum bine se ştie, nu au trecut.

Când Sam se opri în faţa unei puternice maşini de sport albă, inima tinerei femei începu să bată mai repede. Va foiţa el uşa

maşinii, apoi va face contactul apropiind două fire smulse din tabloul de bord, aşa cum văzuse în atâtea filme la CineClub? Dar nu, n-a fost aşa. El a scos cheile maşinii din buzunar şi a ocolit vehiculul pentru a deschide portiera de pe partea pasagerului. O luminiţă ironică, sfidătoare, se aprinsese în ochii lui cenuşii.

— Şi acum, tu trebuie să alegi, Alex. Să hotărăşti dacă să urci sau să nu urci… Eşti liberă să decizi.

Marie, fără nicio umbră de îndoială, ar fi luat-o la fugă. Dar Alex, această necunoscută imprevizibilă, se lăsă să cadă fără nicio ezitare pe pernele de piele. Pe stradă, un cuplu râzând trecu pe lângă ei. Prin contrast, bărbatul aşezat alături de ea la volan părea mai întunecat, mai dur… mai periculos.

Parcă ghicindu-i gândurile el îi spuse:

— Ai dreptate, Alex. Nu am un aer foarte recomandabil. Par genul de bărbat a cărui frecventare ar face-o să se îngrozească pe dulcea ta mamă.

Marie se încruntă uşor.

— Ce ştii despre mama mea?

— Nimic. Şi cu toate acestea, nu mă înşel, în ceea ce o priveşte, nu-i aşa?

Cum tânăra femeie roşi el o prinse de mână cu blândeţe.

— Nu ai de ce să te temi de mine, Alex. Nu-ţi voi face niciun rău, niciodată. De niciun fel.

Marie râse şi ochii îi scânteiau de amuzament când rosti:

— Ah, dacă Emily Derringer m-ar vedea în clipa asta! Situaţia i-ar alimenta conversaţiile până la sfârşitul zilelor ei. Emily ar… dar nu, nu vreau să mă gândesc la toate acum! În astă seară cu sunt o altă persoană, altcineva… Sunt Alex…

Şi, Marie surâse. El îi răspunse cu un surâs. Şi mai târziu tinerei femei i se păru că nu a făcut altceva în toată acea lungă

noapte petrecută alături de Sam decât să surâdă. Surâsuri de fericire, şi hohote de râs la fiecare remarcă hazlie sau ironică a partenerului ei. Au cinat într-un restaurant minuscul unde felurile de mâncare cu nume necunoscute lăsau în gură un gust delicios, ciudat, nou, o savoare deosebită.

Apoi au mers pe străzi, au ascultat leii de la grădina zoologică cum răcneau în noapte; au traversat podurile, au rătăcit prin cartierele plăcerilor tarifate unde umbre tăcute şi fugitive se strecurau de-a lungul trotuarelor. Dar Sam o ţinea strâns de mână şi prezenţa lui puternică şi liniştitoare îi alunga orice teamă. La un moment dat, au ajuns în faţa unei uşi pe care Sam o deschise şi deodată au fost învăluiţi de o atmosferă plină de fum, de hohote de râs care răsunau într-o semiobscuritate şi de o muzică ameţitoare. Apoi braţele lui Sam au cuprins-o şi au început să danseze printre alte cupluri strâns înlănţuite pe o mică pistă de dans.

Tânăra femeie închise ochii. Unde se aflau? Probabil că nu va ştii asta niciodată. Dar Sam o ţinea în braţe şi întreg universul părea că se oprise la frontiera trupurilor lor îmbrăţişate. Şi inima ei bătea atât de tare! Mâinile lui îi ardeau parcă spatele. Marie le imagina îndrăzneţe, posesive, făcând-o să descopere în fiinţa sa tot ceea ce până acum reuşise să păstreze secret chiar pentru ea însăşi. Simţea dorinţa să se expună total privirii lui incandescente, să i se dăruiască, să fie a lui…

Speriată de ea însăşi, cu obrajii arzând, încercă să se depărteze de el. Dar, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ar fi urmărit imaginile îndrăzneţe care se formau în mintea tinerei femei, Sam o strânse mai aproape de pieptul lui şi Marie se înfioră toată.

Dar ce făcea ea, Doamne? Cum a putut să uite cine este, să nu-i mai pese de nimic şi să urmeze un necunoscut până la capătul tuturor aventurilor posibile… Nu, nu era ea, nu Marie Houseman

era cea care acţiona în felul acesta! Ea, cea adevărată, îşi va regăsi imediat controlul, va fugi cât mai departe de acest bărbat tulburător, se va înapoia în camera sa de hotel şi acolo, va rămâne mult timp ghemuită, simţindu-se în siguranţă şi felicitându-se că a scăpat de pericol.

— Ce se întâmplă, Alex?

Tânăra femeie tresări. Cât de crispată, de rigidă devenise deodată în braţele lui! Şi doar nimic nu putea să i se întâmple, în jurul lor era atâta lume şi mai era şi un barman care, rezemat în coate ca un om fără treabă, urmărea tot ce se întâmpla în sală.

Marie ridică braţele şi îl cuprinse pe Sam pe după gât, iar el nu mai repetă întrebarea. Răspunzând gestului ei, o strânse mai puternic în braţe şi apăsarea mâinilor lui deveni mai insistentă mărturisind că o dorea. Tânăra femeie închise ochii şi se gândi la eroinele din atâtea cărţi. Femei care uneori se lăsau antrenate în acest fel de aventură…

Şi era atât de evident că Sam e atras de ea! Sam… acest bărbat solid, care luptase din greu cu viaţa, capabil să izbândească în toate bătăliile pe care voia să le ducă. Şi care avea o cicatrice ce îi brăzda obrazul. Şi, fără îndoială, mai erau şi altele pe care privirea lui le trăda, cicatrici mai profunde, lăsate de încercări pe care desigur că a ţinut să le treacă totdeauna sub tăcere.

— Sam… Povesteşte-mi întâmplarea cu copacul acela care a căzut peste tine… întrebarea asta pot să ţi-o pun, nu-i aşa?

El îi surâse blând, cu un surâs care i-a mers drept la inimă.

— Sigur că poţi să-mi pui această întrebare. Nu mă jenează să vorbesc despre ce s-a petrecut atunci. Pe vremea aceea mă angajasem ca tăietor de copaci pe insulele Reine Charlotte. Cu peste zece ani în urmă. Pentru tine asta trebuie să pară o poveste foarte veche.

— Dar nu sunt chiar atât de tânără!

— Trebuie să recunosc că nu eram un tăietor de copaci experimentat. Şi apoi în perioada aceea nu prea îmi păsa de nimic, făceam orice muncă, fără să-mi prea dau silinţa, oricum, fără să fiu atât de atent precum meseria respectivă o cerea…

Sam îi descrise viaţa în vastele păduri ale insulei, îi vorbi de indienii Haida, care veneau mereu să protesteze contra masacrării arborilor.

— Unul dintre ei, Jake, era pictor, şi trăieşte actualmente la Vancouver. Ne obişnuisem să stăm îndelung de vorbă, să dezbatem împreună toate marile şi micile probleme ale vieţii, şi ale momentului. Poate că în ziua aceea m-am lăsat distras de una dintre obişnuitele noastre dispute amicale… Când copacul a început să cadă, am urlat ca să-l previn pe Jake. Apoi am luat-o la fugă. Probabil că n-am alergat îndeajuns de repede şi n-am ajuns destul de departe… Când m-am trezit Jake era tot alături de mine. Numai că cu mă aflam pe un pat dintr-un spital din Vancouver… Iată, asta e toată povestea cicatricii mele.

Toată povestea? Dar ce s-a întâmplat cu el mai departe?

Marie ar fi vrut să ştie mai mult, dar cu toate acestea se abţinu să-i mai pună şi alte întrebări. Sam avea şi el secretele lui şi tânăra femeie îşi dădea seama că nu îi va răspunde dacă îl va iscodi. Dar ce importanţă ar avea de fapt? În aceste clipe cuvintele nu îşi mai aveau rostul între ei. Nu mai rămăsese decât muzica, un bărbat şi o femeie îmbrăţişaţi, Sam şi Alex…

Şi nu protestă când el o conduse spre ieşire, când îi deschise din nou portiera. Sam porni maşina şi merseră multă vreme în tăcere înainte ca el să oprească pe malul oceanului. Aici, totul era calm iar luminile se reflectau pe suprafaţa aproape netedă a apei. Marie clipi din ochi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Şi o frică

îngrozitoare o ţintui pe perna vehiculului. Nu, totul ajunsese prea departe! Niciodată ea nu ar fi putut să meargă până la capăt în această aventură nesăbuită! Ea nu făcea parte dintre acele femei îndrăzneţe; era limpede, era evident acest lucru.

Speriată, căută privirea lui Sam în întuneric.

— Iartă-mă, Sam, dar… dar nu vreau să merg mai departe. Nu am curaj. E idiot, ştiu, dar…

El puse blând un deget pe buzele ei.

— Nu te teme, fetiţo. Nu ţi-am mai spus că nu aştept nimic de la tine? Să mai hoinărim puţin, atâta tot… Nu trebuie să scurtăm această noapte magică. Nu va mai fi niciodată alta pentru noi doi, ştii asta.

Ea aprobă în tăcere şi porniră alături. Din când în când, o pasăre lansa un strigăt în noapte, un strigăt ciudat, parcă o melancolică chemare.

Cu braţul lui Sam în jurul taliei, Alex-Marie mergea ca într-un vis. Îşi spunea că avea dreptul să se afle aici, să dea ascultare dorinţelor ei secrete măcar o dată în viaţă. Şi să uite toate constrângerile, înăbuşitoarea rutină, tot ce îi era zi de zi impus acasă… Toate obligaţiile… Să fie liberă, liberă… Doar o seară…

— Sam… Spune-mi de ce anume fugeai, la începutul nopţii, când te-am întâlnit pe plajă?

— De tragediile altora…

Îi răspunsese cu un ton de conversaţie, aparent nepăsător, dar ea a simţit că de fapt era ceva care-l afecta serios.

— A murit cineva, nu-i aşa? Nu cineva care îţi este apropiat ci o persoană pe care ai fi vrut s-o ajuţi, s-o salvezi.

El tresări şi ea întinse mâna ca să-i mângâie obrazul, obrazul cu cicatrice.

— Alex! Eşti cumva medium? Sau poate eşti puţin vrăjitoare?

— Doar faţă de tine. Am impresia că te cunosc dintotdeauna. Te supără asta?

Văzând că se încruntase, ea îi mângâie cu tandreţe fruntea.

— În ceea ce mă priveşte nu ai de ce să te temi! Nu am nicio consistenţă. Nu sunt altceva decât un nume, atâta doar. Mâine când te vei trezi, nu voi mai fi şi vei ştii că n-am fost decât o umbră, un vis. Visul unei singure nopţi.

— Dar ce noapte, Doamne… murmură el.

Şi aplecându-se către Alex, îi atinse buzele cu un sărut rapid, aproape agresiv.

— E prima dată în viaţa mea când visez Un astfel de vis, un vis ca tine…

Apoi se întoarse, îşi desprinse mâna dintr-a ei şi se îndepărtă, umbră solitară pe drumul îngust care se pierdea în întuneric.

Tânăra femeie ezită, şi apoi deodată, parcă fără voia ei, paşii o purtară, o aduseră către acel bărbat care, plecând de lângă ea, o lăsa liberă, nu îi cerea nimic…

Cu inima strânsă ea încercă să şi-l închipuie pe Sam în camera de zi a familiei, între tatăl ei, atât de auster, şi mama ei cu privirile prea aspre, prea cercetătoare. Nu, niciodată Sam nu ar putea să-şi aibă locul său în acea viaţă. Dar, nici Alex, de fapt…

— Sam, vrei să-ţi mărturisesc secretul meu?

El îşi încetini mersul, dar nu răspunse.

— Alex este un pseudonim de care am avut nevoie fiindcă am scris o carte pe care nu voiam s-o semnez cu numele meu real. Manuscrisul l-am trimis, mai mult în joacă, convinsă că nimeni nu o să fie interesat… Dar când o editură l-a acceptat am făcut un drum lung până aici la Vancouver, numai ca să explic acelui editor că m-am răzgândit, că de fapt nu doresc să public cartea. Dar… în loc de asta, mi-am pierdut puţin capul şi m-am trezit că semnez

blestematul acela de contract! Da, l-am semnat totuşi şi a fost decizia cea mai nefericită pe care aş fi putut să o iau.

— Nu e o afirmaţie puţin cam excesivă?

Marie-Alex, sincer tulburată, îşi prinse capul în mâini.

O, nu, niciodată nu i se va ierta unei fete ca mine că a scris astfel de lucruri…

— Chiar şi titlul „Morţi sacre“ va şoca pe toată lumea, acolo în micul orăşel în care trăiesc. E vorba de o ficţiune, bineînţeles, dar m-am inspirat pentru personajele mele luând ca model oamenii pe care-i cunosc din parohie! Mi-am lăsat în voie imaginaţia, fără să mă gândesc că vreodată cineva va ajunge să-mi citească opera“! Dar dacă această carte o să cadă în mâinile cuiva de acolo, de la noi, se va ştii imediat că cu sunt autorul.

— De ce?

— Pentru că eroina a împrumutat anumite trăsături ale mele, foarte uşor de recunoscut. Şi toată lumea se va întreba doar în ce măsură ea şi cu mine suntem una şi aceeaşi persoană. Va fi un dezastru pentru ai mei. Suspiciunile acelea îl vor distruge pe tata şi pe mama o vor înfuria la culme.

Sam surâse.

— Şi acea doamnă numită Emily Derringer, pe care ai menţionat-o mai înainte, va pune şi ea paie pe foc, fără îndoială?

— Oh, şi încă cum! Ea va fi prima care va descoperi că cu sunt autorul cărţii, asta se înţelege de la sine. Şi va face să circule cartea în tot orăşelul, după ce va sublinia fără greş pasajele care i se vor părea mai îndrăzneţe! Şi pentru mine va fi infernal! Nu voi mai putea să trăiesc acolo!

— Ei, şi ce? Pleacă, mută-te din oraş!

Marie dădu din cap. El spusese asta ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai simplu de făcut din lume. Dar Sam vorbea ca un om care n-

a cunoscut niciodată adevăratele sale rădăcini; un om care niciodată, nicăieri „nu s-a simţit acasă la el. Cum ar fi putut să înţeleagă cât de gravă era problema pentru ea.

— Nu, nu am să pot pleca aşa, pur şi simplu. Probabil că o să mă consideri foarte laşă, fiindcă mi-e atât de frică de părerea oamenilor, dar…

Marie se întrerupse. Privirea arzătoare a lui Sam era aţintită asupra ei, plină de întrebări neformulate. Inima începu să îi bată puternic, era tulburată, stânjenită. Îşi dădu şuviţele de păr spre spate cu o mişcare nervoasă.

Când Sam începu să vorbească vocea lui era răguşită abia audibilă.

— Cred că ar fi de preferat să te însoţesc la hotel, acum…

Deci venise clipa în care trebuiau să se despartă pentru a nu se mai vedea niciodată. Ea nu va cunoaşte căldura buzelor lui alunecând pe trupul ei, dulceaţa răsuflării sale, forţa îmbrăţişării lui.

Alex ridică mâinile într-un gest rugător.

— O, nu!… Să nu ne despărţim chiar acum, Sam. Să mai dansam împreună. O dată măcar, ultima dată…

Şi tânăra femeie se strecură în braţele lui care o cuprinseră tandre, ocrotitoare şi acordurile unei muzici imaginare răsunară blând în urechile ei. Niciodată, pentru niciun bărbat, ea nu va mai fi femeia apărută din ape, o umbră anonimă dansând în noapte.

Această Alex, în întregime inventată, nu îi va aparţine decât lui.

Trăia clipe magice, se simţea minunat. Cu un suspin uşor de mulţumire, se apropie şi mai mult de el. Îmbrăţişaţi, se roteau, departe, tot mai departe de orice rază de lumină.

— Eşti incredibilă, draga mea Alex… Alexandra, frumoasa

mea, dăruită de noapte, murmură el, înainte să-şi apropie buzele fierbinţi de buzele ei. Tu ai merita un cavaler fără pată cu o armură albă…

— Nu-mi pasă de cavalerii fără pată, de bravii cavaleri cu armuri imaculate! Eu prefer bărbaţii întunericului, aşa cum sunt ei, cu cicatricile, cu suferinţele şi neliniştile lor secrete…

Dându-şi capul pe spate ea se lăsa pradă freneziei sărutărilor lui. Între cele două femei, Alex şi Marie, lupta devenise cu totul inegală acum. Învinsă, redusă la tăcere, Marie se estompa, dădea înapoi, cedând puţin câte puţin locul acestei fiinţe necunoscute, Alex, care exista în ea însăşi fără să fi ştiut.

Şi această Alex nu era o persoană care să fugă în faţa pasiunii unui bărbat…

Capitolul 2

Vizita lui Jake a fost cea care a făcut să se aplece balanţa şi să se hotărască. Astfel că Sam se decise să accepte postul de medic generalist care i se propunea în nordul ţării…

Prietenul lui, Jake, se prezentase la Urgenţă şi îl găsise pe Sam în starea lui obişnuită; cu bluza albă şifonată, după o noapte de gardă dificilă, slăbit, palid, cu faţa trasă.

— Munceşti prea mult, Sam. Iată că a trecut o lună de când, Jenny şi cu mine, aşteptăm să ne faci un semn.

Preocupat, Sam continua să completeze formularele cu scrisul său fin, rapid, de om totdeauna grăbit.

— Îmi pare foarte rău, Jake, dar nu am avut nicio clipă liberă în ultimul timp.

— Da, aşa? Chiar aşa? Şi mă rog, ia să-mi spui ce cauţi tu la Urgenţă? Credeam că eşti intern la chirurgie, de o bucată de

vreme! Dar cum ai o zi liberă, faci ce faci, şi te aranjezi să ţii locul cuiva.

Sam se ridică deodată, cu o mişcare bruscă şi îl luă pe prietenul său în bucătăria rezervată personalului. Era o conversaţie care nu dorea câtuşi de puţin să aibă loc în faţa vreunui martor.

— Vrei o cafea, Jake?

— Nu, mulţumesc. Chiar şi apa are parcă un gust de dezinfectant în spitalul ăsta… Dar tu, câte cafele ai băut de ieri seară pentru a reuşi să rămâi în picioare noaptea întreagă? Ca să fiu sincer, arăţi foarte obosit. Ai o mină de om ajuns la capătul puterilor. Chiar Quade îşi face griji pentru tine.

Sam se încruntă. Niciodată n-ar fi acceptat să audă astfel de observaţii din partea altcuiva în afara prietenului lui, Jake.

— Încetează să mă mai dădăceşti, Jake. Sunt destul de mare ca să mă pot ocupa de propria mea sănătate.

— Nu s-ar părea! Trebuie neapărat să se găsească cineva ca să-ţi spună în faţă lucrurile aşa cum sunt, bătrâne! Şi pentru că tu n-ai nici nevastă, nici iubită, asta fiindcă ţii aşa de mult la independenţa ta, nu am mai rămas decât eu ca să-ţi spun nişte adevăruri între patru ochi, din când în când. Nu crezi, băiete că ar fi timpul să creşti, să te maturizezi şi să te gândeşti să trăieşti şi tu, în fine, o viaţă, cât de cât, normală? Doctorul Quade pretinde că dacă renunţi definitiv să-ţi alegi o specialitate ar trebui să te instalezi undeva ca medic generalist.

Sam scrâşni din dinţi.

— Nu, nu e posibil! Ce aveţi? A devenit o obsesie persoana mea pentru voi? Dumnezeu ştie pentru ce doctorului Quade i-a intrat această idee în cap! E adevărat că sunt puţin surmenat în ultima vreme, dar asta nu înseamnă că…

Jake îl opri cu un gest scurt. O expresie hotărâtă apăruse pe faţa lui impenetrabilă de indian.

— Eu nu am venit aici ca să mă lansez din nou într-una din vechile noastre discuţii contradictorii, Sam. Văd că viitorul tău pacient tocmai soseşte aşa că nu îmi mai rămân decât câteva secunde pentru a-ţi transmite mesajul meu. Ceea ce am să-ţi spun o să te înfurie, dar n-am ce face, îmi asum riscul ăsta. Eu m-am tot gândit şi cred că ceea ce se întâmplă cu tine e mult mai mult decât o problemă de surmenaj. Tu te ascunzi, Samuel Dempsey! Îţi e frică de realitate, de viaţa cotidiană, de lume, aşa cum e ea! Şi sunt ani de zile de când fugi de realitate, de viaţă. La început ai pornit pe mare, apoi te-ai retras în păduri ca tăietor de copaci. După aceea ţi-au folosit ca refugiu campusurile universitare şi în fine, acum, spitalul. Ai ales totdeauna locuri anonime, colective, pentru a evita tot ce seamănă, de departe sau de aproape cu ceea ce te îngrozeşte din copilărie; viaţa de familie, familie cu F mare…

* * *

Sam a fost perturbat de cuvintele lui Jake, mult mai mult decât ar fi vrut să admită. Spitalul devenise cu adevărat nu doar locul unde-şi exercita profesiunea ci un refugiu? În atmosfera de spital, cu necontenitele probleme cărora trebuia să le facă faţă, se simţea totuşi bine, în elementul lui. Era un loc care îi semăna, într-un fel… Dar Jake nu era omul care să rostească vorbe în vânt. Şi în adâncul sufletului, Sam ştia că prietenul lui pusese în evidenţă adevărul, punctul său slab. Căci, de fapt, în ultima vreme ducea o viaţă imposibilă. Bea prea multă cafea, nu dormea suficient, mânca ce se nimerea şi când se nimerea.

Totuşi de câteva luni se întâmpla ceva ciudat; se surprindea

uneori răsfoind reviste ce propuneau închirieri sau cumpărări de locuinţe, sau oprindu-se ca să arunce o privire în magazinele de mobile şi din când în când rămânea pe gânduri, visând cu ochii deschişi o casă a lui, cu un şemineu mare, un parchet vechi care trosneşte uşor sub paşi şi ferestre largi cu deschidere spre mare…

În această casă se vedea trăind singur, bineînţeles. Sau, eventual, cu un câine. Şi umbra unui surâs apăru la colţul buzelor lui Sam. Finalmente se vedea cu plăcere devenind un bătrân medic de ţară, fumându-şi pipa în faţa căminului cu un setter frumos, roşcat, culcat la picioarele lui. Un om bătrân care şi-ar aminti uneori cu nostalgie de o fată cu plete de mătase care i s-a dăruit într-o noapte magică, trup şi suflet, o dăruire totală cum nicio altă femeie nu i se mai dăruise înainte. O fată care îl alesese să fie primul bărbat din viaţa ei…

Alex… Dar dacă nu fusese totuşi decât un vis? Acea noapte stranie, minunată, s-a desfăşurat oare în aceeaşi realitate, în acelaşi timp, în acelaşi spaţiu ca cel al vieţii de toate zilele?

Chiar şi amintirile despre ea, aveau acel aspect imprecis, fragmentat, fără sfârşit, care caracterizează visele. Dar ce vis! Un vis fermecat!

Sam fusese obişnuit, până atunci, mai degrabă cu visele tulburi, chinuitoare, cu coşmarurile. Dintotdeauna ele erau raţia lui cotidiană, povara grea de pe fiecare clipă a somnului său.

Dar iată că acum o fată care spunea că se numeşte Alex, bântuia nopţile sale. Şi Sam se trezea cu inima bătând de bucurie, întinzând mâna cu speranţa că va găsi capul ei adormit pe pernă, cuibărit aproape de umărul lui. Dar degetele lui Sam nu întâlneau niciodată altceva decât vidul. De altfel, de îndelungă vreme, el nu mai împărţise patul cu vreo femeie… Relaţiile scurte sau amorurile întâmplătoare, lipsite de orice emoţie, i se păreau ceva searbăd,

nu-l mai atrăgeau.

Şi deodată o întâlnise pe Alex… Alex care îl marcase atât de mult. Alex care nu se lăsa uitată… Mda, încercă el să îşi explice, nu era nevoie să fie mare psiholog ca să-şi dea seama de ce îl tulburase atât, de ce nu o putea şterge din minte. Alex era frumoasă, pasională, misterioasă şi secretă… mai mult decât secretă, total inaccesibilă! Nu-i cunoştea numele adevărat, nu dispunea de niciun indiciu susceptibil să-l orienteze dacă ar fi vrut să încerce să o caute. Pentru el, Alex era de negăsit! Finalmente era simplu: Alex nu mai exista, era dispărută pentru totdeauna din viaţa lui.

Cu toate acestea, în întâlnirea lor de o singură noapte, acea tânără femeie Alex, izbutise să schimbe ceva în el. Sam devenise mai nervos, mai neliniştit, mai nerăbdător; viaţa lui i se părea goală, fără sens, aproape dezolantă. Poate că era, în fine, apt pentru a accepta o schimbare?

Doctorul Quade îi vorbise deja de postul care se eliberase într-un mic orăşel din nord. Aveau nevoie acolo, în singura clinică din localitate, de un chirurg bun, ca să opereze, din când în când, atunci când se ivea un caz. Dar cum în calitate de chirurg nu ar fi avut timpul în întregime ocupat, trebuia să se ocupe şi de consultaţii în calitate de doctor generalist.

Şi sosise momentul să dea răspunsul. Până acum Sam tot amânase să ia o hotărâre. De ani de zile universul său era centrat pe spital. În spital locuia, avea o cameră a sa, obişnuinţele sale, iar muncii îi dăruia tot timpul, clipă de clipă. Pacienţii se perindau, trişti, neliniştiţi sau veseli, încrezători, ursuzi ori agreabili, dar totdeauna mai mult sau mai puţin anonimi. Or această impersonalitate a pacienţilor va dispărea cu totul într-un mic orăşel de provincie. Bolnavii care vor veni la consultaţie vor avea nu

numai un nume dar şi o poveste a lor şi a familiei lor. În calitate de medic de familie, va fi de asemenea şi un confident, un sfătuitor, sau pur şi simplu, o ureche atentă. Şi cu trecerea timpului va sfârşi prin a se simţi implicat în marile lor bucurii, în momentele lor de izbândă, legat de clipele lor de fericire sau de micile tragedii, de durerile, pierderile şi suferinţele care constituie o viaţă omenească. Iar el, cel care fugise de orice ataşament, nu se va simţi oare prins în cursă pe nesimţite şi prea mult legat de existenţa acestor oameni?

Fie ce-o fi, îşi zise Sam. Era timpul schimbării, timpul să accepte nişte riscuri. Şi poate, cu această ocazie, să le dovedească lui Jake şi doctorului Quade că nu îi era frică de viaţă, că se putea desprinde totuşi de spital… Asta putea să pară ridicol desigur. Un bărbat de treizeci şi opt de ani care se simte obligat să dovedească că este destul de matur pentru a înfrunta lumea singur, că nu îi e teamă să renunţe la izolarea lui. Dacă i-ar fi mărturisit lui Jake ceea ce dorea să le demonstreze lui şi lui Quade, prietenul lui, Jake, ar fi râs cu hohote!

Dar Alex, nu! Ştia că tânăra femeie l-ar fi înţeles doar din câteva cuvinte. Şi i-ar fi strâns mâna cu putere, fără să surâdă, arătându-i că pricepe ce este în sufletul lui. Din prima clipă, Sam a simţit-o incredibil de aproape de el. Poate prea aproape, totuşi… Şi faptul că erau sortiţi să nu se mai revadă niciodată se dovedea finalmente un lucru foarte bun. Era gata să-i facă lui Alex un loc în toate visele lui. Dar în braţele lui, nu, asta nu! Era mult prea ataşat de independenţa lui pentru a se gândi la o relaţie intensă cu o femeie.

*

Din clipa în care Sam a acceptat noul post, totul a mers foarte repede. Şi-a luat rămas bun de la Jake şi de la doctorul Quade, şi-a

împachetat cele câteva lucruri şi s-a aşezat la volanul maşinii sale pentru a face lunga călătorie către nord. Ce putea fi mai simplu decât atât?

În timpul celor două zile cât a durat drumul, a văzut peisajul transformându-se, devenind mai aspru, mai secret. În mod ciudat, Sam se simţea în elementul său, deşi fusese totuşi un copil de oraş. Dar îi plăcea, îl încânta, mireasma pădurilor de brad, natura liberă, atotstăpânitoare, marile oraşe sălbatice.

Ajuns la destinaţie, luă o cameră la hotel şi se prezentă la clinică. Prima constatare a lui Sam a fost că aici oamenii erau cu mult mai curioşi ca într-un oraş mare. Colegii săi, infirmierele, secretarele, absolut toată lumea l-a bombardat cu nenumărate întrebări! Sam s-a surprins pe sine însuşi răspunzând cu destulă amabilitate, fără să se enerveze. După nicio jumătate de zi toţi ştiau că fusese celibatar dintotdeauna, că nu avea animale domestice şi că era în căutarea unei case pe care s-o cumpere. De fapt, ce era curios, era faptul că se schimbase în aceste ultime trei zile. La Vancouver, n-ar fi acceptat niciodată să răspundă la atâtea întrebări şi să dea atâtea informaţii asupra persoanei sale.

Chiar de a doua zi de la sosirea sa, Sam a fost chemat la spital pentru o urgenţă. Un accident de maşină. Foarte grav. Tânărul care stătuse pe locul pasagerului fusese aruncat afară din maşină şi se afla într-o stare critică. Operaţia a fost lungă şi delicată. După o oră anestezistul, descurajat, dădu din cap şi spuse:

— S-a sfârşit, cred că nu se mai poate face nimic. Îl pierd. Nu o să reuşim să-l salvăm.

Dar Sam a continuat să spere şi a luptat cu îndârjire mai departe. A fost aproape un miracol; adolescentul a reuşit să iasă cu bine din operaţie, supravieţuind gravului accident. Sam şi-a petrecut o bună parte din noapte la reanimare, supraveghindu-l,

deşi nu putea face mare lucru, decât să aştepte şi să spere că organismul lui tânăr îl va face să-şi recapete forţele şi vitalitatea. La ora trei dimineaţa, zdrobit de oboseală, se pregătea să se ducă să se odihnească, dar tocmai atunci o infirmiera deschise uşa.

— Domnule doctor Dempsey… Poate aţi vrea să urcaţi ca să vorbiţi cu Neil MacKenzie câteva secunde… Celălalt băiat din maşina cu accidentul. Cel care era la volan. A fost îngrijit de doctorul Box, dar ar dori foarte mult să vă vadă pe dumneavoastră.

Sam dădu din cap că acceptă deşi era atât de ostenit. Ştia că cel care condusese maşina reuşise să scape mult mai uşor decât camaradul său. Nu avea decât o mână ruptă şi o tăietură la cap. Nimic foarte grav. În schimb, la cei optsprezece ani pe care îi împlinise, era la vârsta la care putea fi judecat ca adult. Şi avea mari şanse să fie condamnat pentru furt de maşină şi conducerea vehiculului în stare de ebrietate. Şi nu era de mirare ca, în aceste condiţii, numitul Neil MacKenzie să nu-şi afle liniştea şi să fie asaltat de temeri, pe patul acela de spital.

Ajuns lângă el, Sam contemplă încruntat, faţa lividă a adolescentului.

— Îţi e rău?

— Puţin… Dar aş vrea să ştiu despre Ripper. Vă rog să-mi spuneţi ce se întâmplă cu el…

— Ripper?

Sam clipi din ochi, luptând împotriva oboselii care îi apăsa pleoapele cu o greutate ca de plumb, încercând să înţeleagă.

— Ştiţi, prietenul meu, cel care a fost în maşină cu mine. Nu se simte bine, deloc, aşa mi s-a spus… Credeţi… credeţi că va scăpa cu viaţă?

— Sper!

Uitându-şi epuizarea, Sam examină trăsăturile adolescentului

cu multă atenţie. Vocea lui Neil tremură atunci când reîncepu să vorbească.

— Dacă va muri, vina este a mea. Eu… eu l-am omorât! Ideea a fost a mea, înţelegeţi? A mea! Am făcut prinsoare că voi reuşi să fur Jaguarul parcat chiar în faţa barului. Şi apoi…

Sam puse blând mâna pe umărul băiatului.

— Şi apoi tu ai câştigat pariul… Ascultă, dacă prietenul tău Ripper va continua să lupte pentru supravieţuirea lui cum a luptat până acum, sunt sigur că-l vom scăpa. Şi dacă rezistă încă douăsprezece ore, este salvat!

Înainte să părăsească spitalul, Sam îşi făcu timp să arunce o privire pe dosarul lui Neil MacKenzie. Nu era indicată adresa nici unei rude, apropiate sau îndepărtate, încă un copil al străzii, aşa se părea… Cu o cută de îngrijorare pe frunte, doctorul Samuel Dempsey trecu pragul clădirii. Pentru ce se simţea oare atât de preocupat de neliniştile adolescentului?

Sam avea un nod în gât de spaimă, ca şi cum lăsase pe patul de spital o versiune mai tânără a lui însuşi. Un adolescent cu toate visele de viitor spulberate şi ameninţat de spectrul închisorii. Ciudat…

Pentru prima oară soarta unui necunoscut îl afecta în asemenea măsură.

A doua zi seara, era limpede că tânărul Ripper reuşise să învingă în aspra luptă pe care o dăduse pentru supravieţuire. Văzând că băiatul e acum în afară de pericol, Sam s-a hotărât să profite de weekend pentru a explora oraşul şi a vizita câteva case de vânzare. Şi cum nu se mai ocupare până atunci cu acest gen de activitate, Sam avu surpriza să descopere că îl atrăgeau cel mai mult clădirile vechi.

Îşi făcuse timp să viziteze mai întâi câteva vile moderne,

confortabile, bine îngrijite, dar nu fusese impresionat de niciuna. Numai clădirile construite înainte de război, clădiri imense, cu încăperi vaste şi camere mansardate, cu o mulţime de colţuri şi colţişoare inutile, şi cu labirintul parcă fără sfârşit al nenumăratelor lor culoare, numai aceste locuinţe aveau farmec pentru el.

Sam a descoperit apoi, o casă cu două etaje, casă care domina portul, de care s-a îndrăgostit, pur şi simplu. Numai Dumnezeu ştie ce avea să facă el cu atâta spaţiu, cu atâtea încăperi, dar casa îi plăcea aşa de mult încât tocmai se pregătea să spună că s-a decis să o cumpere când se răzgândi brusc. Avusese deodată viziunea lui Alex uscându-şi părul ei lung în faţa căminului! Oare fără să-şi dea seama acesta fusese unicul motiv pentru care dorea să se stabilească acolo? Pentru că Alex era făcută să trăiască într-o astfel de casă? Pentru ca el să poată continua să şi-o închipuie traversând camerele imense, silueta ei imaginară urmând să existe pentru totdeauna în pustiul singurătăţii lui?

Sam se încruntă şi îl anunţă pe agentul imobiliar că doreşte să mai reflecteze încă înainte de a lua o decizie. Fiindcă trebuia mai întâi să poată să se imagineze singur în acel mare salon lângă focul din şemineu; singur în bucătărie pregătindu-şi cafeaua de dimineaţă. Abia după aceea va vedea ce hotărâre o să ia… Fiindcă şi perspectiva de a deveni proprietar avea ceva înspăimântător în sine, totuşi… Iar până atunci doar maşina fusese singurul bun mai important pe care îl posedase!

Dar dacă Jake avea dreptate în ceea ce îl privea? se întrebă Sam, cu greu putea să continue să nege multă vreme: trebuia să recunoască cinstit că viaţa aşa zisă „normală“, legăturile afective de orice natură… şi mai ales o fată cu ochi întunecaţi, o fată care ştiuse să vadă dincolo de masca sa, îl înfricoşau.

În noaptea aceea Sam a visat-o iarăşi; Alex pe plajă, cu mâna în mâna lui, Alex în braţele sale, puţin timidă, dar şi atât de generoasă, dăruindu-se fără rezerve, cu pasiune, cu trup şi suflet.

Şi deodată imaginea tinerei femei se estompă pentru a face loc unor siluete terifiante. Vechi amintiri, alungate în străfundurile memoriei, izbucneau, reveneau la suprafaţă cu violenţă. Tot ce fusese altă dată viaţa lui îi reapărea în minte; luptele cu mâinile goale pe străzile întunecate, sinistre, ocările, ameninţările, strigătele de ură. Apoi nopţile acelea… nopţi petrecute tremurând de spaimă şi de frig, în aşteptarea dimineţilor care erau atât de departe şi care păreau că nu mai vin niciodată, niciodată, niciodată…

* * *

„… Ea se afla pe malul apei. Valurile i se jucau la picioare şi, alunecând, îi încercuiau gleznele cu recea lor mângâiere. Era sigură de sine, nesupusă, liberă; numele ei era Alex. Nicio umbră de teamă nu a cuprins-o când a simţit că privirea fierbinte a necunoscutului se fixase asupra sa parcă arzând-o în ceafă. Mult timp rămase nemişcată într-o imobilitate de statuie înainte de a se întoarce către el, încet, cu o tăcută hotărâre.

Necunoscutul era acolo, aşa cum şi-l imaginase, cu un chip întunecat şi neliniştitor, cu un corp solid, puternic, ca sculptat în piatră. El făcu un pas înainte şi ea îi văzu trăsăturile aspre, colţuroase, cicatricea de pe obraz. În spatele lui, luminile oraşului se întindeau de-a lungul apei ca o oglindă, atât de nemişcată încât părea fără viaţă.

Milioane de oameni îi înconjurau, viaţa clocotea în marele oraş şi, cu toate acestea, ei erau singuri pe lume. Ei doi, Alex şi

necunoscutul. Îi căută ochii şi nu întâlni decât tenebre. Şi totuşi privirea lui era aţintită asupra ei, o sfredelea. Deodată ea simţi că a început să ardă, că devenise toată o flacără. Şi deschise larg braţele către necunoscut, pornind spre el. Dar pe măsură ce înainta, contururile lui deveneau tot mai puţin clare, tot mai puţin precise. Ea îl strigă, îi urlă numele…“

Un glas rosti:

— Marie…

„Oh, nu, nu Marie! gândi tânăra femeie. Niciodată să nu mai fie Marie! Numele ei era Alex, şi braţele lui Sam o aşteptau puternice, sigure, liniştitoare…

Nu, nu voia să-l piardă! Se aruncă înainte, dar bărbatul plecase. Nu mai erau decât apele prea negre, mareea în creştere, îmbrăţişarea amară a valurilor care urcau, se înălţau mai sus, tot mai sus, o înconjurau, şi o duceau cu ele, trăgând-o în sânul lor de gheaţă, făcând-o să se piardă…“

— Marie, trezeşte-te, trezeşte-te odată! striga un glas.

Smulgându-se cu greu din visul neliniştitor, tânăra femeie dădu la o parte cuverturile care se răsuciseră în jurul ei, puse picioarele goale pe parchetul lustruit de ani.

— Marie, ce faci? Vino jos!

— Sosesc… sosesc…

Încă sub impresia visului transformat în coşmar, se ridică încet, îşi scoase cămaşa scurtă de noapte de bumbac şi înaintă până la oglindă. Cine era ea? Alex sau Marie? Cine era ea în aceste momente dintre zi şi noapte, în care fantomele nopţii nu fuseseră încă izgonite din suflet şi minte? Se privi, cercetându-şi imaginea din oglindă; întâlni reflexul ochilor mari, negri, văzu un păr bogat, în dezordine.

Era zveltă, subţire, aproape slabă. Sam o găsise frumoasă.

Iubise corpul ei, în inocenţa sa. El… Sam… Marie luă peria de păr şi mecanic începu să-şi descurce buclele capricioase. Bucle de mătase, spusese el, mângâind-o… A fost o noapte a lor… O singură noapte…

— Marie!

— Vin imediat, mamă. Mă îmbrac!

Cu o mână care ezita tânăra femeie îşi atinse braţele, şoldurile, bustul. Acum nu mai era o fecioară, o fată imaculată. La douăzeci şi cinci de ani, un necunoscut a făcut-o femeie, pe malul oceanului care murmura tainic în noapte…

Ce era ea de-acum înainte? O femeie fără bărbat, şi care visa prea mult, nopţi întregi. O femeie a cărei mamă, ajunsă la capătul răbdării, nu va întârzia să urce pentru a o aduce cu forţa pe fiica ei în bucătărie!

„Alex… misterioasa mea Alex… vrăjitoarea mea minunată“. Cuvintele rostite de Sam îi răsunau şi acum în minte. Fusese noaptea lor, o noapte unică, ameţitoare, pe care n-o va uita niciodată! Iar acele clipe magice smulse rutinei vieţii ei de zi cu zi, atât de serbede, vor rămâne pentru totdeauna cel mai frumos secret.

— Marie!

Alungându-şi gândurile şi reveriile, tânăra femeie se îmbrăcă în grabă. Soarele strălucea, începuse o nouă zi; realitatea îşi relua drepturile. Alex, rebela, îndrăzneaţa, era o pasăre a nopţii, nu aparţinea decât întunericului. Marie suspină, suspină. Frecându-şi ochii obosiţi. Dacă cel puţin, Alex, dublul său infernal, nu şi-ar fi petrecut jumătate din noapte pentru a scrie primul capitol al noului său roman, Marie s-ar fi sculat la timp în dimineaţa asta!

În bucătărie, mama ei se ocupa de gospodărie cu eficacitatea-i obişnuită. Marie îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză crispată în

aşteptarea primelor asalturi verbale din partea acesteia.

Şi într-adevăr Fanny Houseman aţintise asupra ei o privire aspră, pătrunzătoare:

Tu dormi prea mult, Marie! Şi ştii bine că nu mi-a plăcut niciodată ca tu şi fratele tău să leneviţi! În fine, sper să ţii cont de asta, şi să nu mai întârzii să te scoli! Tatăl tău a plecat foarte devreme grăbindu-se să se ducă la familia Connister. În această dimineaţă este înmormântarea bunicului lor, sper că n-ai uitat. Tatăl tău crede că ar trebui ca cineva să o însoţească pe bătrâna doamnă Connister până acasă, când totul se va termina. Ea nu va fi în stare probabil să ia feribotul singură.

Marie amesteca distrată cu linguriţa în ceaşcă. Era inutil să întrebe cine va fi desemnat ca „voluntar“ pentru această misiune.

— I-am spus tatălui tău că tu te vei ocupa de asta, bineînţeles. Oricum tu nu ai nimic foarte important de făcut, nu-i aşa?

— Nu, nimic special…

Doar o carte de scris, îşi spuse Marie, în gând, descurajată. Dar acest lucru nu conta pentru nimeni, fiindcă nimeni nu era la curent cu activitatea ei de scriitor… Atâtea secrete de nemărturisit întunecau şi împovărau existenţa Mariei Houseman, fiică de pastor! Dar ce putea să facă? Să se ridice deodată în picioare şi să decreteze cu un ton detaşat şi cu un surâs nepăsător pe buze: „Îmi pare rău, mamă, dar va trebui să găseşti pe altcineva. Editorul meu e foarte grăbit şi timpul e tare preţios pentru mine acum. Nu pot să pierd nicio secundă.“

Dar era imposibil să facă aşa ceva. Imposibil! Marie Houseman nu făcea parte din clanul rebelilor, precum fratele ei Toby sau mătuşa sa Lexie. Marie a fost totdeauna docilă, ascultătoare, fermecătoare, îndatoritoare, întocmai aşa cum se aşteptau să fie!

Cu un gest precis şi măsurat, mama ei vărsă lichidul de la spălatul vaselor în chiuvetă.

— Marie, m-ai auzit?

— Sigur, mamă! Vrei să iau feribotul cu doamna Connister şi s-o însoţesc până acasă. Şi asta când, în ce zi?

— Miercuri… Dar tu n-ai mâncat nimic! Ia cel puţin o felie de pâine cu dulceaţă.

Marie refuză dând din cap. Nu îi era foame. Şi chiar cafeaua pe care o bea îi dădea, în mod ciudat, o senzaţie neplăcută, ca o greutate în stomac, în dimineaţa asta.

— Ai dori să asist la înmormântarea bunicului familiei Connister, mamă?

— Nu, nu va fi necesar, pentru că voi fi eu prezentă. Aş vrea însă ca tu să rămâi aici pentru a răspunde la telefon. Şi apoi va trebui să treci pe la biserică. Tatăl tău a spus că ar fi bine să arunci o privire peste corespondenţă. Pe de altă parte eu cred că şi extrasul de cont a sosit cu curierul din dimineaţa asta. Se pare că în munca administrativă s-au acumulat cam multe probleme nerezolvate, aşa că e cazul să te ocupi puţin şi de ele… Oh, Doamne, uitam un lucru important! Ţi-am fixat o consultaţie la doctorul Box pentru mâine la ora 15.

— Dar nu sunt bolnavă!

Fanny lustruia acum muşamaua de pe masă, meticulos, cu o grijă deosebită.

— Poate că nu eşti… Dar pari cam trasă la faţă de când te-ai întors de la Vancouver. Şi mă întreb dacă n-ai luat cine ştie ce microb de acolo.

Marie aproape că se înecă cu înghiţitura de cafea. În mod normal ea s-ar fi supus fără niciun cuvânt. Era mult mai simplu să piardă o jumătate de oră din timpul ei – ca şi din timpul medicului

lor de familie – decât să conteste o decizie luată de Fanny Houseman! Tânăra femeie se resemnase de multă vreme să o lase pe mama ei să-i organizeze timpul cum credea de cuviinţă. Oricum adevărata ei viaţă era în altă parte; în cărţile sale, în orele pe care le petrecea singură în camera ei, scriind sau visând.

Dar să se ducă la consultaţie, la doctorul Box, mâine?

Totul în ea se revolta la această perspectivă. Poate din cauza neliniştii care o chinuia de câteva săptămâni. O nelinişte îngrozitoare dar care nu putea să fie fondată, nu, nu se putea!

O singură noapte! Şi Sam fusese desigur prudent. Cu un fior de spaimă, Marie îşi reaminti deodată confidenţele unei prietene a mamei ei. Povestea că ultimul copil îl avusese datorită unui „accident“, pentru că nicio metodă, în definitiv, nu era sigură sută la sută.

Nu! Nu era posibil! Nu în cazul ei. Trebuia să existe un alt motiv. O dereglare, ca urmare probabil a marii schimbări care avusese loc în ea…

Tatăl tinerei femei intră în bucătărie chiar în momentul în care Fanny luase ceaşca încă pe jumătate plină a Mariei. Şi o golea în chiuvetă. Marie schiţă un gest pentru a o opri, dar îşi lăsă braţul să cadă fără forţă. Şi schimbă o privire complice cu tatăl ei. Ştiau amândoi prea bine că Fanny Houseman era şi va rămâne pentru totdeauna o femeie foarte grăbită.

Pastorul Houseman se aplecă şi o sărută pe obraz pe Marie.

— Ce face doamna Connister, tată?

— E foarte curajoasă. În legătură cu asta, Marie, mă întreb dacă nu ai putea tu…

— Ştiu care e problema, tată. Poţi să contezi pe mine. Voi lua feribotul, cu doamna Connister, miercuri.

— Mulţumesc, draga mea… Fanny, te-aş ruga… Crezi că ai

putea să-mi dai o cămaşă curată pentru înmormântare? Nepoţica doamnei Connister, m-a stropit cu grisul…

— O, tată, i-ai dat să mănânce bebeluşului? spuse Marie, amuzându-se, cu faţa toată numai zâmbet.

Jenat, pastorul Houseman îşi trecu mâna prin părul său fin, cu şuviţe cărunte.

— Ei bine… Toţi erau aşa de marcaţi de dispariţia bunicului, încât dezordinea, zăpăceala era totală. Şi în asemenea situaţii puţin ajutor practic, este lucrul de care oamenii au cea mai mare nevoie, aşa că…

Fanny îşi îndreptă ochii către soţul ei şi spuse sec, cu severitate:

— Ai citit scrisoarea surorii tale?

— Scrisoarea lui Lexie? O, Doamne, da. Mă întreb ce a apucat-o de data asta, să pornească pe mări…

Cum Marie ridică spre părinţii ei o privire întrebătoare, Fanny preciză cu un ton aspru:

— Lexie a plecat să facă navigaţie cu pânze în Alaska! Cu un bărbat cu un nume imposibil. Imaginează-ţi că l-a cunoscut răspunzând la un anunţ în ziar! Asta e chiar nebunie cu adevărat! Şi acum trăiesc împreună, ea şi el, şi au plănuit să parcurgă mările până în Mexic şi mai departe. Şi nu e niciun cuvânt despre o căsătorie între ei în toată scrisoarea. Poftim, citeşte-o şi tu şi ai să vezi!

Cu ochii strălucitori, Marie parcurse cu rapiditate paginile acoperite cu un scris fin. Ea avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru mătuşa sa Lexie, excentrica familiei. Nu era minunat ca, la patruzeci de ani, să iei viaţa de la început, cu entuziasm, şi să porneşti într-o călătorie, într-o aventură, cu un bărbat de care te-ai îndrăgostit fulgerător?

Fanny se uită enervată la fiică-sa:

— Ce-ai găsit acolo de te-a făcut să surâzi aşa de plină de încântare, Marie? Nu e nimic în scrisoare care ar putea să ne bucure, să ştii.

— O, nu mamă! Dar… îmi venise altceva în minte… Scuză-mă… Acum… Mi se pare că e destul de târziu. Alerg să mă apuc de treburile care mă aşteaptă la biserică. Doar au rămas în urmă, aşa mi-ai spus…

Peste puţină vreme, într-o mică încăpere transformată în birou, Marie a triat corespondenţa, a notat câte ceva în vederea redactării răspunsurilor şi apoi începu să se ocupe de contabilitate. După aceea abia a avut timp să bată la maşină articolul ei săptămânal pentru ziarul local înainte să audă un zgomot timid de paşi în biserică. O voce sfioasă se făcu auzită întrebând: „E cineva, se află cineva aici?“ Era un cuplu cu doi copii care căutau un loc în care să rămână peste noapte. Marie îi conduse în sacristie unde puteau dormi aşteptând ca asistenţa socială să se ocupe de ei.

— Iată, aveţi aici două paturi pliante, un reşou unde vă puteţi încălzi lapte sau ceai. Iar în această seară, veţi veni să cinaţi la locuinţa pastorului, bineînţeles.

Tânăra mamă dădu din cap, mulţumind cu un palid surâs. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci de ani, observă Marie cu o strângere de inimă. Şi după cum se vedea foarte bine era însărcinată cu al treilea copil! Oare aceşti oameni erau aşa de simpli încât nu auziseră niciodată vorbindu-se de metodele de control ale naşterilor?

Cu un gest nervos, Marie duse mâna, fără voie, la talia ei. Nu, desigur că era o impresie, doar o impresie! Nu exista niciun motiv pentru ca fusta să i se pară mai strâmtă ca de obicei!

Reîntoarsă acasă, Marie luă motocicleta pentru a se duce în

oraş. În mod obişnuit ea prefera să se deplaseze cu bicicleta dar astăzi îi lipsea curajul s-o facă. Era motocicleta lui Toby… A trebuit să se lupte serios cu părinţii ei ca să-i împiedice să o vândă după moartea fratelui său. De ce a ţinut atâta la acest obiect, de ce s-a agăţat cu atâta tărie de el, Mare nu îşi dădea seama prea bine. Poate pentru că motocicleta a fost totdeauna ca o emblemă a spiritului de independenţă a fratelui ei, Toby. Un simbol al acelei revolte care nu s-a manifestat niciodată la ea…

Marie se opri în vârful colinei şi contemplă portul care se întindea la picioarele ei. Trei nave mari erau acostate la chei şi se legănau uşor pe apele scânteietoare… Câteva pânze de culori vii fluturau sub briză. Era o zi frumoasă. Mai departe, de cealaltă parte a golfului, pădurile se întindeau cât vedeai cu ochii. Marie suspină uşor. Ce mult i-ar fi plăcut să rămână toată după amiaza să privească marea. Dar avea acea întâlnire fixată pentru a doua zi la doctor…

Şi trebuia să ştie ce e cu ea înainte să-l înfrunte pe doctorul Box şi pe secretara sa, redutabila Emily Derringer. Emily, mult prea curioasa Emily, care va avea grijă, bineînţeles, să dea peste dosarul ei medical, ca din întâmplare… Şi va citi micile însemnări ale doctorului asupra greţurilor matinale ale Mariei Houseman, asupra volumului crescut al sânilor ei. Şi, secret profesional sau nu, vestea se va răspândi ca fulgerul: fiica pastorului era probabil însărcinată, fiica pastorului va avea un copil! Oh, Emily cunoştea pe toată lumea în orăşelul Prince Rupert. Şi, culmea era că făcea parte şi din corul bisericii. Altfel spus, vestea va ajunge la părinţii ei în foarte, foarte scurt timp…

Marie închise ochii. Să facă faţă mâniei mamei ei nu va fi uşor deloc. Dar exista ceva şi mai grav. Să citească decepţia, amărăciunea în ochii tatălui ei. Să-i vadă descurajarea, tristeţea;

„Şi tu, de asemenea, fetiţa mea. Şi tu eşti o rebelă, o sălbatică, o nesupusă ca Lexie, sora mea. Şi ca fiul meu Toby care şi-a pierdut viaţa…“

Cu un gest involuntar ea îşi încrucişă mâinile pe pântec. Sam… A încercat să se convingă că el nu a fost decât un vis, doar un produs al imaginaţiei ei prea bogate. Dar clipele de pasiune trăite împreună nu aveau nimic imaterial. Dimpotrivă, întâlnirea cu el nu era o himeră, ci o furtună, o vijelie care îi va tulbura, îi va răscoli, îi va schimba probabil întreaga viaţă…

Marie îşi muşcă buzele. Nu servea la nimic să se piardă în presupuneri. Avea nevoie, neapărată nevoie, de o certitudine. Şi cât mai repede. Oare exista vreo farmacie în acest orăşel unde să fie sigură că nu o cunoaşte nimeni? Fiindcă existau teste de graviditate. Auzise vorbindu-se despre ele… Marie îşi făcu curaj, porni motocicleta. Cu genunchii tremurând pătrunse în prima farmacie care îi ieşi în faţă. Din fericire nu era nimeni. Privirea înfricoşată a tinerei femei zbura de la un raft la altul. Dar ce căuta ea nu se afla desigur la îndemână. Şi va trebui să rostească cu voce tare ce doreşte, fără să ştie cine putea să intre pe neaşteptate în farmacie şi s-o audă…

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

Marie tresări, schiţă un surâs vinovat. Farmacistul era tânăr, înalt. Nu îşi aducea aminte de numele lui, dar un lucru era sigur, cel puţin doi ani fuseseră colegi de clasă.

— Dar… dar tu eşti Marie! Marie…

Tânăra femeie completă cu un ton lugubru:

— Marie Houseman…

— Da, sigur, Houseman… Ah, ce plăcută surpriză să revăd o colegă din liceu. Am părăsit oraşul Prince Rupert câţiva ani şi acum când m-am întors aici, nu mai cunosc pe nimeni! E aşa de

trist! Dacă vrei, putem să luăm masa împreună într-o seară să vorbim despre zilele acelea când eram liceeni fără griji, ce zici?

Marie îi aruncă o privire nesigură. Cum să-l refuze politicos? A bolborosit un răspuns vag: „Da, într-una din zilele astea, desigur…“ şi a luat apoi la întâmplare o periuţă de dinţi dintre cele expuse. A plătit la repezeală şi s-a grăbit să iasă din farmacie promiţând că o să-i dea un telefon.

De-abia într-un supermarket a reuşit să descopere ce căuta. Cutiile cu testul pentru sarcină erau aşezate la vedere, pe un raft. „Rezultat sigur, într-o oră“ citi ea pe ambalaj. Tânăra femeie privi neliniştită, cu grijă în jurul ei. Ceea ce trebuia să facă părea totuşi destul de simplu; nu avea decât să ia cutia de pe raft şi să se îndrepte apoi către singura casă deschisă la celălalt capăt al magazinului pentru a plăti. Dar dacă va întâlni o persoană cunoscută până ajungea la casieră? Şi dacă cea de la casă, din întâmplare ştia cine este, o recunoştea? Cel mai sigur era să facă o cercetare a terenului înainte. Abia după aceea va acţiona…

Deci cu mâinile goale, Marie se apropie de casieră ca s-o întrebe, cu cel mai frumos zâmbet al ei, unde poate găsi raionul cu cârlige de rufe. Fără să-i acorde nicio atenţie, indiferentă, aceasta îi indică din vârful buzelor locul de care se interesase. Marie oftă uşurată. Tânăra de la casă era desigur nou venită în oraş. Dar întorcându-se la raftul cu testele pentru graviditate, Marie observă destul de speriată că nu mai era singură în magazin. O clientă, într-un pardesiu inform, răsfoia nişte reviste nu prea departe. Din fericire, ea părea absorbită de cercetarea lor şi, în plus, era imposibil să vadă casa din locul în care se afla.

„Acţionează, Marie, îşi spuse tânăra femeie. Acum este momentul. Acum ori niciodată!“

Cu un gest rapid, tânăra femeie apucă una dintre cutii. Dar

întregul vraf se clătină, gata să se prăbuşească. Îngrozită, Marie întinse braţul pentru a încerca să împiedice căderea. Doamne! Ce se va întâmpla dacă peste cincizeci de teste de sarcină se vor prăbuşi pe podea cu un zgomot teribil? Desigur că atât clienta cât şi casiera vor veni în fugă. Şi ce vor găsi? Lângă grămada de cutii răsturnate şi risipite pe fiica pastorului, înmărmurită, strângând obiectul compromiţător în mână…

În ultimul moment, Marie izbuti să prevină dezastrul. Tremurând toată, inspiră adânc şi bătăile dezordonate ale inimii ei se liniştiră puţin câte puţin. Dar încă nu se terminase totul! mai trebuia să mai treacă şi pe la casă… Fără niciun zgomot, ea parcurse, cu pantofii ei cu talpă de crep, cei câţiva metri care o separau de casieră. Aceasta luă cutia, citi distratăˮ preţul indicat pe etichetă, îl înscrise în maşina înregistratoare şi-i spuse: „Unsprezece dolari!“ în clipa aceea Marie se crispă auzind paşi în spatele ei. Cealaltă clientă, doamna în pardesiu inform, se îndrepta oare şi ea spre casă? Şi dacă era vorba de o persoană care o cunoştea? Oh, repede, repede! Marie îşi strecură mâna în portofel şi nu găsi decât un bilet de cinci dolari!

Tânăra femeie se albi la faţă. Dacă era obligată să completeze un cec era pierdută. I se va cere un act de identitate şi, văzându-i numele, casiera o va întreba desigur dacă nu cumva făcea parte din familia pastorului Houseman şi… Cu un suspin adânc de uşurare, Marie găsi, în fine, bancnota de zece dolari care alunecase într-un colţişor al portofelului. Şi apoi… culmea, biletul i-a scăpat printre degetele tremurătoare. Ea se aplecă cu o mişcare bruscă pentru a o recupera, se lovi la cot când se ridică, dar reuşi, în fine, să înmâneze cele două bancnote casierei care o privea perplexă. Iar în ceea ce priveşte obiectul cumpărat, el se afla tot la vedere, în evidenţă, tronând acolo lângă casă. Chiar şi un miop ar

fi putut citi cu uşurinţă ceea ce era înscris pe cutie cu litere mari: „Test de sarcină“. Şi în clipa aceea în spatele ei se auzi…

— Ah, tu eşti, Marie! Ce bine îmi pare că te întâlnesc, tocmai voiam să-ţi spun că…

Tânăra femeie se răsuci fulgerător, aşezându-se între blestemata de cutie cu testul ei şi… Emily Derringer! Marie simţea că tâmplele începuseră să-i zvâcnească puternic şi se întrebă o clipă dacă va reuşi să nu leşine… „Oh, Sam, gândi ea, a fost minunat ceea ce s-a petrecut între noi, dar n-ar fi trebuit să ne întâlnim, lată unde am ajuns acum! Ah, dacă aş reuşi să mai rezist câteva secunde… Exact timpul ca fata de la casă să facă să dispară cutia în săculeţul de hârtie cu numele magazinului.

— Doamnă Derringer…

Oare ce putea să-i spună ca să câştige timp? Deja, secretara atât de curioasă a doctorului Box, aplecase capul într-o parte ca să vadă mai bine ce se afla în spatele tinerei femei, la casă. Marie, respiră adânc, încercând să-şi potolească tremurul. Să nu intru în panică, îşi spuse Marie, să reuşesc să mă stăpânesc deşi Emily avea o privire atât de acuzatoare! Dar, de fapt, asta era expresia ei obişnuită. Cu revista pe care o alesese sub braţ, cea mai bârfitoare femeie din oraş se apropie cu un pas. Marie se deplasă în acelaşi moment, continuând să facă ecran cu corpul ei.

— Voiaţi, aveţi ceva să-mi spuneţi, doamnă Derringer?

— Da, am un mesaj pentru mama ta, într-adevăr. Ai putea să îi transmiţi…

În clipa aceea, Marie auzi foşnetul caracteristic al pungii de hârtie. Care este împăturită urmat de zgomotul aparatului de capsat. Salvată! Era salvată! Acum cutia cu testul nu mai era vizibilă pentru ochii iscoditori ai lui Emily.

— Doamnă Derringer, cel mai bine e să daţi un telefon mamei,

să-i spuneţi despre ce e vorba. Vă rog... Eu, eu trebuie să plec acum, sunt foarte grăbită, sunt aşteptată acasă şi am întârziat foarte mult! Aşa că mă iertaţi...

Marie se repezi să iasă pe uşa magazinului, nici nu mai aşteptă restul de la casieriţă, aruncă pachetul în sacoşa ataşată la motocicletă şi se îndepărtă în viteză ca şi cum o ceată de demoni era pe urmele sale. Prin ce momente trecuse! Ce coşmar!

Niciodată, jura ca niciodată să nu pună eroinele din romanele sale într-o situaţie aşa de îngrozitoare!

Capitolul **3**

Renunţase la motocicletă de data aceasta şi acum, pedalând din toate puterile, Marie reuşi să atingă vârful colinei fără a pune nicio clipă piciorul la pământ. Pe celălalt versant, drumul lung şi drept cobora într-o pantă dulce. Cu degetele abia atingând maneta frânelor, ea luă viteză. Vântul puternic îi biciuia obrajii, părul bogat flutura în spatele ei ca o flamură. Clinica nu mai era decât la câteva sute de metri...

Gravidă! Era gravidă! Încă un nou secret pentru Marie Houseman; însă acest secret va ajunge în curând pe buzele tuturor, şuşotit de toţi! Dar va fi mult mai mult decât atât, va fi o adevărată bombă! În câteva luni oamenii se vor întoarce după ea pe stradă şi privirile lor vor putea observa cu uşurinţă curbele revelatoare ale pântecului ei, vizibile chiar sub veşmintele cele mai ample...

„Ce va mai rămâne din ceea ce ai vrut să ascunzi, Marie Houseman, din secretele pe care ai dorit cu înfrigurare să rămână neştiute? se întrebă cu amărăciune tânăra femeie. Nu peste multă vreme, cartea ta va sfârşi prin a se publica, pântecele se va rotunji!

Şi se va discuta atunci fără încetare despre fiica pastorului care a ştiut atât de bine să se prefacă. Cine ar fi putut să-şi închipuie că deşi se arată aşa de rezervată, de sobră, ea făcea parte dintre fetele acelea care...? Mane începu să pedaleze cu şi mai multă furie, acceleră până la a ajunge la o viteză nebunească.

Era de neconceput! îşi spuse Marie. Nici nu putea să creadă că ar putea deveni ea însăşi o mamă celibatară!

Nu, nu era posibil! Mama ei va fi mai mult decât indignată, mai mult decât mânioasă, încrâncenată. Iar tatăl ei... Tatăl va pleca puţin mai mult capul. Nu îi va spune nimic dar va exista acea dureroasă întrebare nerostită din ochii lui: „De ce această îndârjire a sorţii asupra noastră? De ce? Mai întâi sinuciderea fiului meu şi acum fiica mea... Familia unui om al bisericii ar trebui să fie mai presus de orice reproş, fără pată, şi totuşi...“

Marie încetini viteza apropiindu-se de clinică. Exista o cale de a ieşi din această situaţie, o cale destul de simplă. Un mijloc de a scăpa de scandal, de a continua să trăiască aşa ca mai înainte. Dar va fi ea în stare să recurgă la el? Un avort... Da, avortul ar fi singura soluţie pentru ca secretul ei să nu fie dezvăluit. Dar cu ce preţ îngrozitor! Oh, Sam... Cât de mult ar fi vrut să-i strige numele, să-l cheme în ajutor! Ar fi fost suficient să fie aici, alături de ea, pentru ca situaţia să redevină normală, acceptată de toţi, pentru ca această catastrofă să se transforme în ceea ce este numit „un fericit eveniment“. Dar cum să-l regăsească? Să se reîntoarcă pe aceeaşi plajă din Vancouver, seară după seară, şi să-l pândească în noapte? Va mai veni el acolo, îl va mai reîntâlni ca prima dată? Şi ce motiv l-ar face să o ia sub protecţia lui, pe ea şi pe copil? Doar hotărâseră amândoi că vor rămâne doi străini, două umbre, ale căror drumuri se despart pentru totdeauna...

Un gând nespus de dureros făcu să i se strângă inima

deodată! Un copil! 0 fiinţă vie! Până în clipa aceea încă nu-şi permisese să vadă lucrurile astfel…

Şi dacă ar pleca din oraş, pur şi simplu? Ar fi fost de ajuns să se urce într-unul din autobuzele acelea care mergeau departe, foarte departe… până în America poate şi o să i se piardă urma… Sau să ia un feribot până în insulele Reine Charlotte, să pătrundă în păduri mergând până la epuizare…

Dar Marie nu avea acest curaj sau… această slăbiciune. Ea străbătu cei câţiva metri care o mai separau încă de clinică şi se prezentă la întâlnirea ce îi fusese fixată cu medicul.

În sala de aşteptare tânăra femeie luă o revistă şi începu să o răsfoiască la întâmplare, străduindu-se să pară indiferentă. I-au trebuit câteva minute ca să-şi dea seama că articolul pe care îl avea sub ochi dădea sfaturi cu privire la alimentaţia „viitoarelor mame“. Cu obrajii înroşiţi deodată Marie aruncă pe furiş o privire în jurul ei, grăbindu-se să întoarcă pagina. Dar tensiunea nervoasă deveni prea puternică. Izbucni în lacrimi în clipa în care tocmai deschidea uşa care dădea în cabinetul de consultaţii. Fără un cuvânt, medicul îi întinse un şerveţel de hârtie.

— Dacă simţi nevoia să-mi vorbeşti, eu te ascult, Marie.

Mai puţin de un sfert de oră după aceea, tânăra femeie ieşea din cabinet, cu un mers nesigur. În mâna care îi tremura ţinea o foaie de hârtie. O simplă foaie dintr-un bloc-notes cu o adresă din Vancouver şi cu o dată pentru a se prezenta acolo. Marie se înfioră de disperare, o panică dureroasă o copleşea. Nimic nu era încă hotărât; era liberă să decidă… să aleagă calea de urmat… Doctorul Box îi explicase cu calm, cu blândeţe şi înţelegere diferitele soluţii care i se ofereau…

Dar se putea într-adevăr vorbi despre „soluţii“? Să păstreze copilul locuind în acest oraş, sub ochii tuturor? Ar fi teribil,

îngrozitor, pentru ea, pentru copil, pentru părinţii ei!

Mai exista cealaltă posibilitate, tot aşa de insuportabilă, poate chiar mai de neadmis decât cea dintâi… Lividă, tânăra femeie rămase încremenită pe coridor, pradă gândurilor şi contemplă, fără să o vadă, foaia de hârtie pe care o ţinea strâns în mână. Era ea, chiar ea, eroina acestei drame? Nu, era desigur o eroare. Personajul fără nicio noimă, de neînţeles, rătăcit într-o situaţie absurdă, nu putea fi ea! Nu, nu putea fi ea, Marie Houseman!

În faţa ei o uşă rămăsese deschisă. O uşă care dădea spre un birou în care domnea o anumită dezordine ca şi cum tocmai se instala cineva şi încă nu terminase să pună lucrurile la locul lor. „Probabil e noul medic venit din Vancouver“, gândi ea distrată.

Marie simţea că i se învârte capul… Nu se simţea bine. Trebuia să iasă din această clinică cât mai repede. Să nu cumva să îşi piardă cunoştinţa aici, în faţa tuturor. Emily Derringer va fi prima care să afle acest lucru şi…

O altă uşă se deschise lângă ea, şi auzi voci care se apropiau. Cu capul plecat, tânăra femeie se dădu la o parte ca să facă loc de trecere unui bărbat. Şi atunci, ca într-un vis, răsună chiar lângă ea, acea voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Da, asta e. Cred că totul va merge bine. Dar dacă nu constataţi nicio ameliorare în patruzeci şi opt de ore, atunci sunaţi-mă.

Marie, încremeni cu ochii aţintiţi asupra lui. Sam? Sam aici, în această clinică, într-un costum sobru ca o ţinută oficială… Privirile lor se întâlniră reflectând aceeaşi uluire intensă.

El o apucă de braţ aproape cu brutalitate.

— Alex?

Tânăra femeie aruncă o privire către hârtia pe care o ţinea în mână şi o ascunse, mototolind-o, în pumnul închis.

— Tu eşti? Tu eşti, Alex? Nu visez?

Marie începu să tremure. Ar fi putut să încerce să mintă, să dea din cap, să-l anunţe cu răceală că nu-l cunoaşte, că nu l-a văzut niciodată. Dar nu a avut forţa să deschidă gura, să pronunţe vreun cuvânt.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Vino cu mine. Nu o să stăm de vorbă, aici, în mijlocul culoarului.

Mâna lui Sam îi strânse şi mai puternic braţul. Ca o păpuşă mecanică, Marie, s-a lăsat antrenată în biroul acela în dezordine pe care-l întrezărise câteva clipe mai înainte. Tânăra femeie, îşi trecu mâna peste frunte, încercând să înţeleagă.

— Cum ai ajuns aici, Sam…? Cum ai ştiut că cu locuiesc…

Telefonul sună în clipa aceea şi el ridică receptorul cu un gest brusc. Tânăra femeie îl auzi răspunzând cu o voce seacă, iritată:

— Spuneţi-i că sunt ocupat. Şi nu mai vreau să primesc nicio comunicare pentru moment. O să vă anunţ când voi fi liber.

Nicio comunicare? Şi de ce era sunat Sam, aici, în această clinică? se întrebă Marie stupefiată, aruncând în jurul ei o privire. Peste tot se aflau cutii de carton încă nedesfăcute, pe birou se acumulase un maldăr de dosare. Pe perete era afişată o diplomă; Samuel Dempsey. Doctor în medicină. Fost intern la spitalul…

— Samuel Dempsey… Tu… tu eşti noul medic?

Sam dădu din cap fără să surâdă.

— E derutant să ne revedem în condiţiile unei vieţi obişnuite, nu-i aşa? Mai ales că în nordul ţării nu era numai un singur oraş, şi eu am venit chiar în acesta…

Vasăzică nu alesese acest oraş anume pentru ea, ca s-o regăsească. Cu inima strânsă, Marie încercă să-şi stăpânească amărăciunea.

Şi cum se face că ai hotărât să te instalezi chiar aici, în

orăşelul nostru?

— Poate că destinul… hazardul… Destinul se joacă uneori… Nu ştiu. Aveam nevoie să-mi schimb viaţa. S-a prezentat această posibilitate şi am acceptat-o… Aşa că… după cum vezi, suntem condamnaţi să nu rămânem, aşa cum credeam, doar umbre anonime unul pentru celălalt. Şi nu mai ai altceva de făcut decât să-mi spui adevăratul tău nume, Alex. Şi să îmi explici pentru ce aveai acea expresie rătăcită, disperată, acolo, pe culoar.

— Numele meu este Marie… Marie Houseman.

— Şi motivul suferinţei, disperării de pe figura ta?

Marie dădu din cap.

— Nu… nu există niciun motiv… Nu…

— Ba da. Există! Am citit acest lucru în ochii tăi. Trebuie să-mi spui adevărul, Alex. Am crezut că mă căutai pe mine, dar nu a fost asta, nu-i aşa?

Oh, nu! Eu nu cunoşteam nici numele tău întreg, nici profesiunea ta. Nici prin cap nu-mi trecea că e vreo legătură între doctorul nou sosit în oraş şi tine!

Marie plecă ochii. Îi cerea să-i spună adevărul? Adevărul! Şi păruse bucuros că o vede. Dar pentru el această revedere neaşteptată nu era decât o joacă a hazardului, o şotie a destinului.

— Alex?

Ea rectifică distrată:

— Nu Alex! Marie…

El surâse şi, timp de o secundă, Sam îi apăru aşa cum fusese, acolo, pe plajă. În ochii cenuşii fixaţi asupra ei, exista amintirea mângâierilor lor, a şoaptelor lor, a momentelor de abandon împărtăşite.

— Eu n-am să pot niciodată să te numesc Marie, ştii bine, murmură el. Imposibil… Dar te rog, aşază-te. Tremuri toată.

Sam se apropie ca şi cum ar fi vrut să o facă să ia loc pe scaunul cel mai apropiat. Cu obrajii arzând, Marie se instală precum îi ceruse, nervoasă, încordată. El se dădu înapoi, se sprijini de birou şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Tu… ai un aer diferit, murmură ea.

— Şi tu.

Din cauza felului în care erau îmbrăcaţi, îşi spuse Marie. La Vancouver ea purta un frumos taior verde şi Sam un jeans şi o cămaşă sport. Acum eleganţa era în întregime de partea lui.

— Spune-mi ce ţi s-a întâmplat, Alex. Ai fost la doctorul Roy Box, la consultaţie, te-am zărit ieşind din cabinetul lui. Eşti bolnavă, Alex? Dacă e ceva grav eu pot…

— Nu, nu sunt bolnavă. Totul… totul e bine, te asigur. Dar acum e timpul să plec. Probabil că pacienţii tăi te aşteaptă şi eu te fac să întârzii…

— Vreau să-mi spui adevărul, Alex!

Marie încercă în zadar să-i susţină privirea. Era ceva în ochii lui cenuşii fixaţi asupra ei care îi interzicea să mintă, să disimuleze adevărul, aşa cum făcuse până acum.

— Adevărul? bâigui tânăra femeie.

— Da, adevărul! Tu poţi să minţi pe cine vrei, dar pe mine nu, niciodată.

Marie lăsă capul în jos aţintindu-şi privirea pe pumnul în care ţinea strâns foaia de hârtie de la doctorul Box. O teamă, o teamă îngrozitoare îi apăsa pieptul şi îi tăia respiraţia. Ar fi vrut să fugă… Să se ducă departe, cât mai departe de această privire exigentă. Oare era atât de laşă încât să nu poată fi capabilă să spună niciodată adevărul?

Mâna lui Sam îi acoperi mâna, împletindu-şi degetele cu degetele ei. Fără un cuvânt ea deschise pumnul, luă foaia de hârtie

care îi căzuse pe genunchi şi i-o întinse. Cu un gest brusc, aproape stângaci, el despături hârtia mototolită ca şi cum i-ar fi fost frică de ceea ce avea să descopere.

Ce va gândi el, acum? se întrebă Marie. Numele clinicii îi va face să-şi dea seama despre ce era vorba? Şi dacă da, va înţelege că acel copil este copilul lui? Doar dacă nu îi va trece prin cap că ar putea să fie copilul altcuiva… Dar nu, asta nu…

Sam ştia că fusese primul bărbat din viaţa ei şi era uşor de constatat timpul care trecuse de la acea noapte, acea singură noapte…

Sam se răsuci cu faţa spre fereastră înainte ca ea să poată să-i vadă expresia.

— Tu aştepţi un copil, Alex?

Marie dădu din cap, dar cum el era cu spatele la ea, fără să o vadă, se strădui şi izbuti cu greu să rostească:

— Da, sunt gravidă. Dar ştiu că asta nu e vina ta… Şi nu aştept nimic de la tine… fireşte! Nici nu credeam că ne vom mai întâlni vreodată aşa că…

— Nu mai spune nimic, te rog!

Sam se întoarse cu faţa spre ea şi, timp de o clipă, tânăra femeie tremură de frică văzându-i chipul. Căci el arbora o expresie teribilă ca şi cum lupta cu el însuşi ca să se împiedice să o lovească. Marie se ridică încet în picioare. Nu se simţea în stare să-i înfrunte mânia, cuvintele dure, şi probabil acuzaţiile.

— Alex?

Tânăra femeie încremeni o clipă cu mâna pe clanţă. Apoi foarte repede, deschise uşa şi se strecură într-o clipă, afară din cabinet. Sam nu spuse nimic. Nu încercă să o urmeze…

* * *

După-amiaza se apropia de sfârşit când cineva sună la locuinţa pastorului. Marie ridică ochii de pe paginile romanului său şi îl văzu pe tatăl ei absorbit de lectura ziarului.

— Mă duc eu să deschid, tată.

Când ajunse la uşă crezu că inima va înceta să-i mai bată. Era Sam… Sam, plantat în prag, impresionant prin statura lui, prin umerii săi laţi, prin expresia rigidă a feţei lui întunecate.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Alex.

Marie dădu din cap, încercând să schiţeze un vag surâs. Dacă era un loc unde prezenţa lui Sam se dovedea cu totul nepotrivită, acest loc era aici, la locuinţa pastorului, la locuinţa ei. Era prea prezent, prea seducător, prea voinic chiar, prea plin de forţă. Oricum, în mod evident, venise ca să îi creeze complicaţii în plus. Nu ca să o ajute să-şi rezolve problemele.

— Nu… noi nu putem să vorbim aici, Sam. Tatăl meu e acasă acum.

Tânăra femeie aruncă o scurtă privire spre salon. Ce noroc că mama ei plecase să facă nişte cumpărături! Sam se arăta aşa de dur, de distant, aproape înspăimântător… Cum îndrăznise ea să îi vorbească fără nicio teamă la Vancouver, să se apropie de el, să-i răspundă la sărutări, să se lase în voia Îmbrăţişării lui, să geamă de dragoste în braţele lui?

Sam o prinse de braţ.

— Atunci ia-ţi mantoul, grăbeşte-te! Doar nu ai de gând să tergiversezi ore întregi!

Marie îşi dădu de-o parte şuviţa de păr care-i căzuse pe ochi şi îi spuse tatălui ei peste umăr:

— Eu merg la o cafea cu un prieten, tată. Mă întorc repede, într-o jumătate de oră!

Maşina lui Sam era parcată în faţa uşii, lângă Volkswagenul tatălui ei. Marie se aşeză şi aşteptă ca Sam să demareze. Dar el privea fix, înaintea lui, părând hotărât să rămână acolo unde se afla. Tânăra femeie îndrăzni să-i spună:

— Ar trebui să facem un tur, mama va reveni curând şi va avea nevoie de loc pentru maşina ei. Şi, în plus, văzându-ne împreună îmi va pune nenumărate întrebări despre tine.

El o privi cu asprime.

— Vorbeşti ca o fetişcană de cincisprezece ani. Trebuie să-ţi justifici fiecare gest, fiecare acţiune? Pentru ce accepţi toate astea? Tu nu te-ai gândit niciodată să te eliberezi, să pleci de aici?

— E familia mea, Sam. Îi iubesc aşa cum sunt.

— Toată lumea îşi iubeşte familia! Sau, mă rog, aproape toată lumea… Dar ăsta nu e un motiv ca să-ţi petreci restul existenţei jucând rolul copilului model până la adânci bătrâneţi, numai ca să le faci lor plăcere.

Tânăra femeie ridică din umeri, negăsind niciun răspuns. Poate că el avea dreptate. Ţinea prea mult la dubla ei viaţă, la siguranţa camerei ei de fată în care putea să bată la maşină ore întregi, izolată şi indiferentă la lumea exterioară.

Sam spuse deodată cu o voce gravă:

— Alex, nu sunt de acord. Nu te duce la acea clinică!

Marie tresări.

— Dar ce pot face altceva?

— Păstrează copilul.

— Vrei să spui… vrei să spui că eşti gata să te căsătoreşti cu mine?

Tânăra femeie simţi cum Sam se crispează. Vocea lui era neutră şi rece când începu să vorbească:

— Am să te ajut, fireşte că am să te ajut.

— Respingerea lui fu pentru ea atât de dureroasă încât trebui să închidă pentru o clipă ochii şi să facă un mare efort ca să poată să-şi stăpânească suferinţa.

— Tu nu îţi dai seama, Sam. Cât de mare ar fi şocul pentru părinţii mei, nici nu pot să mă gândesc… Şi apoi… Voi primi un avans pentru cartea mea, e adevărat. Dar nu va fi o sumă imensă. Şi cum nu lucrez nicăieri, nu o să am mijloace materiale pentru a asigura traiul… nostru…

— Bani îţi voi da eu.

Sam întinse mâna ca pentru a-i prinde mâna dar tânăra femeie se feri brusc, lipindu-se de portieră. În clipa aceea Marie îşi dădu seama că lupta ei împotriva lacrimilor era pierdută. Ele şi începuseră să alunece pe obraji, fierbinţi, tăcute, una după alta. Cu un gest instinctiv ea îşi puse mâinile pe pântec ca pentru a proteja viaţa cea nouă înfiripată în trupul ei.

— Alex, ascultă-mă…

— Nu, nu pot… îmi pare nespus de rău dar nu am curajul să înfrunt tot ce va urma. Mi-e frică, sunt terorizată şi nu… nu pot face ceea ce îmi ceri.

Marie ieşi din maşină, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu mâneca bluzei. Sam nu încercă să o reţină. Dar de ce ar fi făcut-o? El nu avea altceva să-i propună decât bani! Bani? Dar banii nu au salvat pe nimeni, niciodată, de ruşine, de dispreţ, de vorbe jignitoare, de privirile batjocoritoare ale altora… Tânăra femeie urcă încet scările şi se duse să se refugieze în camera de baie. Era singura încăpere din toată casă, în care uşa se putea închide cu cheia. Singurul loc în care mama ei nu ar îndrăzni să vină să o deranjeze. Umplu cada cu apă caldă, şi intră în cadă lăsând calmul să se instaleze în ea în acelaşi timp cu hotărârea care se preciza puţin câte puţin. O hotărâre care o înspăimânta dar care totuşi era

irevocabilă.

Mai târziu, când îşi peria părul ei lung, încă umed, nu fu prea surprinsă să audă cum cineva bătea în uşa de la intrare. A fost apoi un zgomot de paşi pe culoar, apoi vocea lui Sam adresându-se tatălui ei. Tânăra femeie îşi plecă ochii o clipă lăsându-se pradă gândurilor. Oricum trebuia să coboare să-l liniştească pe Sam. Se hotărâse; va înfrunta tot ce va fi şi va păstra copilul! Va respecta şi va ocroti acea viaţă din trupul ei. În fond, Sam nu va cere nimic mai mult. Probabil că se opunea avortului din motive religioase sau morale şi nu fiindcă îşi dorea totuşi acest copil. În fond o făcuse foarte clar să înţeleagă că avea oroare de viaţa de familie.

— Marie! Poţi să cobori? îl auzi întrebând pe tatăl ei.

Vocea tatălui ei… Tânăra femeie inspiră profund. Picioarele îi păreau atât de grele că abia o susţineau. Păşi pe prima treaptă a scării şi se opri. Ochii lui Sam erau fixaţi asupra ei, negri de mânie şi încrâncenare. Degetele i se crispară pe balustrada scării. El o va da în vileag, o va trăda, îşi dădu seama deodată cu o certitudine înspăimântătoare. Aici, în faţa părinţilor ei, Sam nu va ezita să-i dezvăluie secretele, unul câte unul.

Pastorul ridică spre tânăra femeie o privire nedumerită.

— Îl cunoşti pe acest domn, Marie?

Ea îşi îndreptă ochii spre Sam. Purta costumul acela elegant şi mocasinii de piele fină. Dar pentru pastorul Houseman, eleganţa vestimentară nu era un criteriu. Departe de aşa ceva. Puţin îi păsa că un veston era evident un lucru de calitate deosebită, costisitor. Tatăl ei nu vedea decât ochii plini de furie, atitudinea agresivă, aproape ameninţătoare a bărbatului care se afla în faţa lui. Marie se înfioră. Doar şi-a dat seama de la început de personalitatea lui, încă de Acolo, de pe plajă. Sam nu se potrivea câtuşi de puţin cu universul lor paşnic, liniştit. Părinţii ei nu l-ar accepta niciodată.

Şi apoi, ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat! Fatalistă, Marie a văzut uşa de la intrare deschizându-se. Mama ei intră cu un pas grăbit, apoi se opri brusc, cu ochii măriţi de curiozitate. Vasăzică totul se va da în vileag, îşi spuse tânăra femeie. Nu-i mai rămânea decât să facă faţă sorţii atât de potrivnice. Ca o sfântă intrând în groapa cu lei ea sfârşi de coborât scara şi admise mohorâtă, cu o voce fără vlagă:

— Da, tată. Îl cunosc pe acest domn. Numele lui este Sam Dempsey.

Fanny Houseman îşi regăsi de îndată surâsul.

— Ah, doctorul Dempsey. Ce amabil din partea dumneavoastră să veniţi să vă prezentaţi. Noi apreciem întotdeauna, pastorul şi cu mine, când…

Şi doamna Houseman se apropie de el cu mâna întinsă. Dar cum Sam nu se grăbi să i-o strângă, ea continuă cu un ten mult mai rece.

— Se vorbeşte deja foarte mult de dumneavoastră în oraş.

Toată lumea se întreabă de ce îl apăraţi cu atâta ardoare pe băiatul acela care a comis totuşi o infracţiune importantă însuşindu-şi bunul altuia. Şi…

Cu o expresie mai aspră, mai înfricoşătoare decât oricând, Sam se întoarse către Marie.

— Vino, vino afară cu mine. Avem de discutat.

Scena care era penibilă şi până atunci, risca să se transforme în coşmar.

Buimăcită, stupefiată, neputând să înţeleagă ce se întâmplă, Fanny Houseman privi către pastor, aşteptând o lămurire.

— Domnul Dempsey a venit aici doar ca să o vadă pe Marie, draga mea, îi explică pastorul.

O tăcere tensionată se aşternu apoi în cameră. Cuprinsă de

panică, Marie dădu din cap, vrând parcă să-l implore pe Sam, să-i acorde înţelegere. Dar ochii lui cenuşii scânteiau. Mânia lui Sam, aproape tangibilă, electriza atmosfera. O clipă, tânăra femeie crezu că el îi va întoarce spatele şi va pleca pentru a nu se mai întoarce niciodată. Dar n-a fost aşa. Mai feroce ca oricând, ignorându-i părinţii ca şi cum n-ar fi fost de faţă, el spuse cu duritate, aproape strigând:

— De acord, ai câştigat, te iau de nevastă!

Uitând la rândul ei că nu erau singuri, Marie îl fixă cu o privire neîncrezătoare.

— Nu… nu înţeleg…

— Cum nu înţelegi? Doar acesta era preţul pe care trebuia să-l plătesc, nu?

Şocată, ea închise ochii, făcând să se şteargă astfel din viaţa ei mina revoltată a mamei, neliniştea tatălui şi privirea acuzatoare a lui Sam.

— Alex!

A trebuit să deschidă iar ochii şi să îi înfrunte din nou pe cei trei judecători. Tânăra femeie făcu un pas înapoi şi dădu din cap. O căsătorie începută în asemenea condiţii? Niciodată!

Văzuse prea multe mariaje forţate de acest fel! Aproape toate se transformau într-un infern în trei, şi copilul era primul care avea de suferit.

— Te previn, Alex! Nu am să te las să te duci la Vancouver săptămâna viitoare!

— Nu… nu am să mă duc!

— Foarte bine. Asta e tot ce-ţi cer! Iar în ceea ce priveşte restul sunt gata să accept exigenţele tale, oricare ar fi ele.

— Marie, te rog… Am putea să ştim, în fine, ce se petrece aici?

Marie întoarse capul fără să răspundă. Oricum va răspunde Sam în locul ei. El nu va ezita desigur să le spună adevărul… Doar dacă ar avea ea curajul să urle deodată din toate puterile, ca o nebună, încât să acopere sunetele glasurilor lor, să-i facă să fugă, să fugă toţi, să dispară din jurul ei…

— Domnule Dempsey, pentru ce o numiţi pe fiica mea Alex? întrebă pastorul derutat şi plin de îngrijorare faţă de situaţia atât de confuză.

— Fiindcă sub acest nume mi s-a prezentat mie.

Fanny Houseman îşi strânse buzele enervată.

— Când asta?

— Luna trecută la Vancouver,.

Tânăra femeie îşi astupă urechile. Adevărul era pe punctul să explodeze şi ea nu mai putea să suporte tensiunea şi să aştepte acest moment dezastruos.

— Destul, Sam! Destul! Ieşi afară, ieşi afară din casă! Nu ai dreptul să-mi faci asta! Lucrurile erau destul de grele şi de complicate pentru mine şi fără ca tu să vii să te amesteci în problemele mele.

El surâse aproape amuzat.

— Problemele tale? Problemele noastre, după cum se pare. Şi nu ai de ce să te frământi în halul ăsta. Micile defecţiuni, micile slăbiciuni… tehnice, mai există, se mai întâmplă! Nu suntem răspunzători nici tu, nici eu…

O mică defecţiune tehnică… Tânăra femeie văzu cum ochii mamei ei se măresc, cum gura i se rotunjeşte pentru o nerostită exclamaţie. Era prea mult! mai mult decât putea tânăra femeie să îndure. Cu pumnii strânşi făcu un pas înainte.

— Lasă-mă în pace. Sam! Nu pot să rabd această situaţie, înţelegi? Du-te, du-te de aici! Pleacă odată!

El îi răspunse cu o voce dură.

— E timpul să te maturizezi, Alex. Priveşte lucrurile în faţă. Tu eşti…

Marie îşi astupă urechile.

— Taci, pentru Dumnezeu, taci!

— Nu ai să poţi să te ascunzi la nesfârşit, Alex. Tu ai secretele tale, dar dă-ţi seama că acest ultim secret, e un secret prea mult!

Tânăra femeie plecă ochii, şi spuse aproape în şoaptă:

— Tot ce vrei, dar nu acum, te rog, nu acum…

Maxilarele lui Sam se crispară. El o privi o clipă ca şi cum era gata să o prindă de umeri şi să o zgâlţâie răcnind adevărul pentru oricine ar fi vrut să asculte. Dar expresia lui se îmblânzi deodată şi scoase un stilou din buzunarul hainei. Cu un pas hotărât se apropie de bloc-notesul aşezat lângă telefon şi scrise o adresă şi un număr de telefon. Apoi puse foaia de hârtie în palma tinerei femei şi-i închise degetele inerte peste ea.

— Când te vei simţi gata să stăm de vorbă, vino să mă vezi sau dă-mi un telefon.

Marie dădu din cap în tăcere.

— Promiţi?

— Promit.

Sam nu îşi luă la revedere. Nici de la ea nici de la părinţii ei. Şi plecă aşa cum venise, întunecat, decis, fără să pronunţe niciun cuvânt. Uşa se trânti cu un zgomot care păru asurzitor în tăcerea grea, înspăimântătoare, pe care Sam o lăsase în urma lui. O tăcere care nu putea să dureze etern, din păcate…

Şi Fanny Houseman, bineînţeles, a fost prima care să-şi revină din uluire.

— Marie Alexandra, aştept să-mi dai explicaţii! Acest bărbat… Dar ce educaţie a primit el? Doamne Dumnezeule! Nu am văzut

niciodată o asemenea comportare! Emily Derringer mi-a vorbit destul de frumos de el, totuşi. Dar oricine poate să se înşele, nu-i aşa? Şi acum, Marie, întrebarea mea e următoarea: care sunt exact raporturile tale cu acest individ?

Încremenită, tânăra femeie aştepta, cu faţa fără nicio expresie. Toate facultăţile ei păreau a fi paralizate. Ce mai putea să i se întâmple? Fusese atât de copleşită de panică în cursul scenei teribile provocate de Sam, încât de acum înainte nimic nu mai putea avea mai multă importanţă.

Ridică din umeri şi izbuti să rostească:

— Eu sunt gravidă, mamă. Sam Dempsey este tatăl.

Cu coada ochiului, Marie îi văzu pe părinţii săi întorcându-se unul spre altul ca şi cum ar fi vrut să-şi găsească un sprijin, o susţinere. Apoi Fanny Houseman, închise ochii.

— Oh nu, Olivier, ca şi cum n-ar fi suferit destul din cauza lui Toby! Un copil… Şi bărbatul acela îi este tată… Tu şi el, voi…

Marie nu răspunse nimic. Nu avea ce să răspundă. Totul fusese spus. Ea căzuse definitiv în clanul nesupuşilor, al revoltaţilor. Nu mai era nicio izbăvire posibilă… Fanny scoase un fel de geamăt.

— Ah, ştiam bine că răzvrătirea era şi în tine. Tu faci parte din aceeaşi spiţă ca Toby şi Lexie… E ca o febră pe care o aveţi în sânge, voi toţi! Am căutat atât de mult să lupt cu ea, să-ţi dau o educaţie fermă şi dreaptă care să te pună la adăpost, de propria ta natură.

Fanny îşi duse mâinile în păr, într-un gest de disperare, dar fără să ajungă să deranjeze ordinea perfectă a pieptănăturii ei, pietrificată sub un strat de lac fixativ.

— Te-ai gândit măcar o clipă la consecinţele faptelor tale? Te-ai gândit la ceea ce îl vei face să îndure pe tatăl tău? Noi, familia

sa, suntem aici ca să dăm exemplu de comportament fără pată, de moralitate! De câte ori nu ţi-am spus şi repetat acest lucru! Oh, nu, Marie, e imposibil, înţelegi! Imposibil…

I Tânăra femeie îşi dădu seama, uşor surprinsă, că picioarele se puteau mişca totuşi şi că o purtau docile în direcţia uşii.

Văzând-o că pleacă, Fanny urlă:

— El ţi-a cerut să te căsătoreşti cu el. L-am auzit!

„Doar acesta e preţul pe care trebuie să-l plătesc.“ Exclamaţia amară a lui Sam continua să-i răsune în urechi. Pentru el era vorba de o capcană. Ea nu era o persoană foarte tentantă în ochii lui! Marie se crispă dar mâna ei găsi instinctiv clanţa uşii.

— Dar ce faci, încotro porneşti? E noapte! Nu poţi să ieşi la ora asta…

Însă tânăra femeie era afară deja. Întunericul o învălui într-o binefăcătoare mantie de uitare. Ea merse, fără încetare. La întâmplare pe străzi. Oare câte ore trecuseră astfel când deodată frigul o smulse din starea de transă în care se aflase. Pardesiul îl lăsase acasă împreună cu căldura şi lumina. Aici, pe malul apei, totul era întunecat. Trotuare nu mai existau şi rarele taxiuri care treceau izgoneau cu farurile lor puternice doar pentru o clipă opacitatea nopţii.

Marie grăbi pasul, ţinând braţele strânse în jurul taliei. Nu avea niciun loc unde să se ducă. Dar să se reîntoarcă la părinţii ei, nu! Nu putea. La întrebările lor nu avea ce justificare să le ofere. Nimeni nu îi forţase mâna. Ea era liberă, adultă şi avea responsabilitatea actelor sale.

Cândva, mai demult, când abia împlinise şaptesprezece ani, Marie avusese un prieten. El a sărutat-o la cinema, într-o seară. Apoi, a sărutat-o din nou în maşină. Mortimer era îndrăgostit, plin de pasiune şi a izbutit să o tulbure, să-i transmită dorinţa lui. Dar

inhibiţiile Mariei au fost mai puternice şi ea a ştiut să se stăpânească la timp şi să-l respingă. Dar când a venit acasă mama ei a remarcat imediat buzele-i umflate şi ochii prea strălucitori din acea seară. Şi atunci Fanny i-a făcut o scenă teribilă, invocând fantoma fratelui ei care se sinucisese şi umbra unei mătuşi considerate iresponsabile.

Marie n-a mai acceptat de atunci să mai iasă niciodată cu prietenul ei Mortimer. Şi după aceea a continuat să ţină toţi bărbaţii la distanţă. Până la întâlnirea cu Sam…

Tânăra femeie scoase foaia de hârtie şifonată din buzunarul jeansului şi se opri sub un felinar ca s-o citească. Era numele unui hotel şi numărul camerei, adresa dată de Sam. Renunţă însă la ideea de a apela la el. Fusese atât de plin de furie… Şi nu avea curajul să înfrunte iarăşi mânia lui.

Marie ridică din umeri şi porni mai departe în obscuritate. Dar chiar şi drumurile cele mai lungi au un sfârşit. Iar drumul pe care mersese se termina în micul port, acolo unde erau ancorate vasele de pescuit şi cele de agrement. Tânăra femeie se opri pe dig şi se sprijini de marginea de piatră. Un vas porni spre larg şi valurile pe care le lăsă trecerea lui făcură să vibreze catargele celor rămase în port. În rest totul era tăcut, şi pustiu.

Ea trecu din ponton în ponton până la extremitatea portului. Venise aici aproape fără să-şi dea seama că de fapt ajunsese în faţa unei superbe case din cedru, casa lui Karin MacAvoy…

Karin era căpitanul portului. Trăia în oraşul Prince Rupert de patru sau cinci ani, împreună ai fiica ei Dixie. Marie le cunoştea puţin. Când se întâmpla ceva interesant la docuri, Karin îi făcea semn, o anunţa. Ştia că Marie era totdeauna în căutare de fapte diverse pentru articolul săptămânal pe care-l scria în ziarul local.

Marie cunoştea viaţa lui Karin din auzite; pentru că totul se

ştia la Prince Rupert. Se povestea că îşi părăsise primul soţ care era un om de nimic şi venise să-şi refacă viaţa în oraşul lor. Sosise acolo doar cu două valize şi cu micuţa Dixie de mână. Singură. Fără diplome. Fără resurse. Şi totuşi Karin reuşise să învingă obstacolele, să găsească de lucru, să-şi dovedească priceperea şi să asigure o existenţă aproape confortabilă pentru ea şi fetiţa ei. Iar cu un an în urmă Karin se căsătorise cu Michael MacAvoy. Din dragoste.

Marie se apropie şi mai mult, ezită… O admirase totdeauna pe Karin. Dar ele nu erau, la drept vorbind, chiar prietene. Casa nu era luminată, probabil că dormeau toţi de mult. Nu, era o nebunie! Nu baţi la uşa oamenilor la o oră atât de târzie. Şi totuşi…

Capitolul 4

Flăcările strălucitoare din cămin degajau o căldură reconfortantă. Era plăcut, te simţeai bine în salonul familiei MacAvoy. Michael aprinsese focul, îşi sărutase soţia şi îi zâmbise Mariei. Apoi urcase în dormitor ca să se culce, lăsând cele două femei între patru ochi. Karin aduse două ceaiuri şi se instală în faţa căminului.

— Apropie-ţi şi tu fotoliul, Marie. Pari tare înfrigurată.

Karin era calmă, destinsă, atentă. Şi pentru prima oară Marie o vedea astfel. Ea nu o cunoscuse până atunci pe Karin decât în mişcare, dirijând vasele în manevrele lor, discutând cu skipperii dificili. Dar acum…

— Nu ştiu ce m-a făcut să îndrăznesc să bat la uşa voastră în plină noapte, murmură Marie. Chiar mă întreb cum am ajuns până aici. Paşii m-au purtat fără să-mi dau seama…

Spre marea mirare a tinerei femei, Karin nu i-a pus nicio întrebare.

— Termină de băut ceaiul cât e cald. Îţi va face bine. Oricum vei dormi la noi în noaptea asta. Şi dacă simţi nevoia să-mi povesteşti ce ai pe suflet, eu sunt aici.

Marie prinse o şuviţă de păr şi începu să o răsucească în jurul degetului cu un aer distrat.

— Am întâlnit un bărbat…

— Mmm… da… într-adevăr bărbaţii se pricep uneori să ne dea viaţa peste cap.

Marie roşi.

— Oh, nu e vorba de ceva, aşa… ca între tine şi Michael. Nu, nu deloc! Este vorba de un bărbat cu care… cu care am fost împreună doar o noapte!

Tânăra femeie ezită să continue, dar cum Karin nu manifestă nici indignare nici curiozitate, ea sfârşi prin a-i povesti totul. Când termină o tăcere agreabilă se aşternu în încăpere. Un zâmbet uşor apăruse în colţul buzelor lui Karin.

— Hm… Samuel Dempsey… Ştii că mie mi s-a părut simpatic, necunoscutul tău de pe plaja din Vancouver? Ei, da, îl cunosc deja, închipuie-ţi! Am avut o programare pentru o consultaţie la clinică şi doctorul care m-a examinat a fost chiar el.

O expresie visătoare îndulci pentru o clipă trăsăturile ferme ale chipului lui Karin. Ea ezită o clipă înainte să adauge cu o voce blândă:

— Nu am spus nimănui, dar şi eu aştept un copil. Şi doctorul Samuel Dempsey s-a comportat foarte frumos. Mi-a confirmat această veste cu căldură, având un aer fericit. E un bărbat cu care m-aş mândri să fiu în locul tău.

— Să mă mândresc? Dar nu e nimic între noi, Karin! Mi-a vorbit de căsătorie ca şi cum m-ar fi anunţat că îşi va petrece tot restul zilelor sale la ocnă! Avea un aer atât de lugubru încât îţi venea să plângi de mila lui.

— Da, sunt bărbaţi de felul acesta. Ideea de familie le face frică. Trebuie să li se lase timp pentru a-şi învinge această teamă. În fond, toţi suntem marcaţi de viaţă. Eu eram atât de decepţionată după divorţ, încât eram cât pe-aci să trec pe alături de esenţial. Pot să te asigur că Michael a trebuit să se lupte serios ca să învingă neîncrederea şi temerile mele. Atât s-a străduit şi s-a zbuciumat încât chiar şi azi mai e epuizat moralmente.

Karin se ridică pentru a umple din nou ceştile cu ceai. O privi pe Marie şi-i spuse:

— Dacă îmi dai voie şi eu te voi numi Alex. Sunt de aceeaşi părere cu Sam. Tu eşti mult mai mult o Alex, decât o Marie!

— De ce nu? Deşi este un prenume periculos de purtat, doar am făcut această amară experienţă. Dar în situaţia în care sunt…

Marie tăcu, şi rămase pe gânduri contemplând flăcările din cămin. Şi tresări când Karin reîncepu să vorbească, de data aceasta cu un ton mai grav. S*

— Eu cred că problema ta, pentru moment, este că vrei să faci plăcere la toată lumea; ca şi cum prioritatea priorităţilor pentru tine ar fi să nu contrazici pe nimeni. Dar lucrul acesta trebuie să înceteze; oricum contrariaţi sunt deja cu toţii, fie că e vorba de Sam ori de părinţii tăi. În prezent, de viaţa ta e vorba, Alex! De viaţa ta! Şi de copilul pe care-l porţi. Trebuie să-ţi dai seama singură care este dorinţa ta cea adevărată. Izolează-te, găseşte timp pentru a reflecta, pentru a chibzui cu seriozitate. Şi după aceea vei putea să-l cauţi pe Sam şi pe părinţii tăi ca să le spui ce ai hotărât şi să le ceri ajutorul.

Marie se ridică, făcu câţiva paşi şi se opri lângă fereastră, sprijinindu-şi fruntea pe geam. Casa lui Karin era aşa de primitoare, ca şi cum viaţa aici era lipsită de îngrădiri şi ar avea mai multă libertate decât în altă parte. Camera caldă şi confortabilă, oferea un contrast penibil cu atmosfera pe care nu întârzia s-o regăsească în casa părinţilor ei. Tânăra femeie suspină adânc.

— Mama mă aşteaptă. Sam mă aşteaptă. Am impresia că toţi vor să decidă în locul meu. Şi eu… nu ştiu încă ce să le spun… Mă simt hărţuită, sfâşiată între dorinţele lor contrarii, torturată de ei şi de nesiguranţa mea…

— Nu poţi lua nicio hotărâre în starea în care eşti acum, Alex.

— Trebuie totuşi…

— Nu trebuie nimic. Mâine dimineaţă, după ce vei fi dormit pe săturate, vei putea să te lămureşti în ceea ce priveşte datoriile şi

obligaţiile, analizând totul cu calm şi limpezime. Dar asta nu o poţi face acum. Uite, intră în camera asta, este camera socrului meu care e absent pentru câteva zile. Mă întorc imediat cu o cămaşă de noapte şi o periuţă de dinţi.

Deşi tentată, Marie ezită. Dar sfârşi prin a da din cap refuzând cu părere de rău amabila ofertă.

— Nu pot, Karin. Mama trebuie că e înnebunită de lipsa mea la ora asta. Şi cu cât voi întârzia mai mult cu atât mai teribilă va fi scena pe care mi-o va face.

— Dă-i un telefon.

— Nu o cunoşti, Karin! Se va repezi imediat aici! Subţirica şi roşcata Karin, îşi puse mâinile în şolduri.

— Să nu mai aud. Nimic! În pat! La culcare! Camera asta este a ta câtă vreme vei vrea să o ocupi. Şi atât timp cât vei dori să fii singură, nimeni nu te va deranja.

Marie era pe punctul să protesteze dar Karin i-o luă înainte spunând:

— Voi da eu chiar acum un telefon mamei tale.

Karin MacAvoy nu măsura mai mult de un metru şaizeci dar se întâmpla adesea să trebuiască să înfrunte oameni furioşi pe chei. Şi gura lumii spunea că fragila Karin reuşea totdeauna să li se impună. Şi în acea seară nici Marie nu a fost excepţia. Ea a fost învinsă de acel amestec de autoritate şi farmec al Karinei şi s-a trezit instalată în patul socrului acesteia, cu o foarte frumoasă cămaşă de noapte verde-pal şi cu mult mai puţine remuşcări decât crezuse.

Contrar aşteptărilor, Marie a adormit imediat, chiar în clipa în care a pus capul pe pernă. O rază de soare se juca pe pleoapele ei atunci când a deschis ochii dimineaţa. Calmă şi destinsă în

cearşafurile moi, ea râmase nemişcată ascultând zgomotele din casă. Lumina soarelui zilei care abia începuse nu-i adusese niciun răspuns, nicio certitudine. Dar ea nu mai simţea acum nevoia imperioasă de a pleca, de a fugi de ceea ce i se întâmpla. Nimic nu mai părea şocant sau imposibil într-o casă ca aceea a lui Karin. Şi Marie ştia că, într-un fel sau altul, va găsi soluţia care îi va conveni. Soluţia ei şi nu cea dată de alţii.

Lucrul acesta nu va fi simplu, desigur. Iar atunci când se gândea la mama ei, tânăra femeie simţea cum îi slăbeşte curajul imediat. După ce ai reuşit să fii un copil model timp de douăzeci şi cinci de ani, nu era deloc uşor să întorci pagina. Marie Alexandra Houseman nu provocase niciodată probleme, nu perturbase cu nimic liniştea familiei. Spre deosebire de fratele ei Toby care băuse, furase, se atinsese de droguri pentru a sfârşi punându-şi capăt zilelor. Spre deosebire şi de anumite prietene din liceu care se căsătoriseră de nevoie, obligate de „situaţie“, prea devreme, prea repede, şi care-şi plângeau acum tinereţea pierdută.

Timp de un sfert de secol, Marie reuşise să evite complicaţiile. Fără ca asta să o coste prea mult, de altfel. Dar totul se schimbase din seara fatală în care decisese să fie numită Alex…

Tânăra femeie se gândi la Karin, atât de sigură de ea, atât de fericită în prezent. Karin, care avusese curajul să părăsească totul şi să se bată pentru a trăi altfel decât sub imperiul decepţiei şi amărăciunii. Dar pentru Alex, oare cum se vor petrece lucrurile? Va găsi şi ea forţa şi curajul de a zbura cu propriile sale aripi?

Un surâs imperceptibil apăru pe buzele Mariei. Să fie Alex de acum înainte? Şi de ce nu? Pentru ce să nu adopte acest nou prenume definitiv desigur împreună cu personalitatea care-l însoţea? În orice caz ar fi potrivit cu situaţia. Într-un anumit sens era mai liberă decât fusese vreodată. Pentru prima oară în viaţă

putea să acţioneze fără să ţină seama de părinţii ei. Oricum niciuna din soluţiile care i se ofereau nu ar fi putut să-i mulţumească. Cât despre Sam… Sam rămânea o enigmă pentru ea. Un om pe care viaţa l-a rănit şi care alesese singurătatea pentru a-şi pansa rănile. Poate că într-o zi va ajunge să-i vorbească despre trecutul lui şi să-i spună cât de mult reprezenta pentru el această viaţă care înflorise în trupul ei şi pe care dorea atât de mult să o salveze…

Cu chipul lui Sam prezent în memorie, Marie închise ochii, şi se lăsă cuprinsă de o agreabilă somnolenţă. Când uşa se deschise, tânăra femeie tresări. Era Karin, strălucitoare ca totdeauna în jeansul ei şi în bluzonul gros din piele.

— Te-am trezit? îmi pare rău, Alex. Dar voiam să-ţi aduc o ceaşcă de cafea înainte să plec să controlez vasele în port. Mă voi întoarce cam în două ore, aproximativ. În timpul acesta, te rog să te simţi ca acasă. Am scos telefonul din priză. Vei fi liniştită.

Cuprinsă de panică, Alex se ridică pe marginea patului.

— Cum, e deja ora nouă! Şi mama a reuşit să reziste toată noaptea fără să vină să mă smulgă de aici? Este un miracol care nu va dura!… E… timpul, e timpul să mă îmbrac, nu?

— Pentru ce? Profită de solitudinea ta. Am impresia că tu nu ai avut niciodată un moment pentru tine, că toată lumea dispune de tine ca şi cum timpul tău n-ar avea nicio valoare.

Karin avea dreptate. Marie nu avusese niciodată viaţă particulară, decât în singurătatea camerei sale, noaptea. Şi… atunci, în acea unică noapte la Vancouver…

Oh, mama mea va telefona desigur. Şi dacă nu i se va răspunde, atunci va sosi aici… Oh, Doamne!

Alex se înfioră la această perspectivă şi continuă cu o voce din Care răzbătea uimirea:

— E ciudat, dar acum îmi dau seama că ea mă înspăimântă!

Că de fapt m-a înspăimântat întotdeauna… Şi încep să mă întreb dacă tata nu e în aceeaşi situaţie ca mine!

Karin surâse şi ochii ei verzi străluciră în soarele dimineţii.

— În orice caz pe mine nu mă înfricoşează deloc. I-am spus că dormi şi că aveai o nevoie urgentă de odihnă. Când a pretins să vină să te vadă imediat, i-am răspuns că ai să-i dai tu de veste de îndată ce te vei simţi în stare să staţi de vorbă.

— Cum? Totul s-a petrecut aşa de simplu precum îmi spui? Oh, Karin, ar trebui să te angajez ca gardă de corp! Nici măcar o dată în viaţa mea eu n-am reuşit să-i spun „nu“!

— Dragă Alex, refuzul se practică, să ştii. Şi eu am avut aspre confruntări cu un tată dominator şi am învăţat să le fac faţă. Dar problemele încă nu s-au terminat. Trebuie să fiu atentă la Michael acum. Îl iubesc atât de mult încât, dacă nu voi fi în stare să mă controlez, există primejdia să devin o femeie prea supusă, lipsită de orice personalitate. Dar spune-mi, vrei să-l sun pe Sam?

Cu un semn din cap tânăra femeie arătă că e de acord. Oricum, mai devreme sau mai târziu, vor trebui să ia o hotărâre împreună, aşa că momentul nu putea fi evitat. Totul părea deodată atât de simplu… Şi ziua se desfăşura astfel, relaxat, fără nicio ocupaţie, lucru cu totul neobişnuit pentru Alex. Ea îşi petrecu dimineaţa pe chei, privind vasele. Se gândise că va folosi fiecare clipă pentru a reflecta, că va cumpăni totul, luând apoi hotărâri cruciale. Dar în cea mai mare parte a timpului, tânăra femeie se mulţumi doar să savureze liniştea, să privească albastrul pal al cerului, să urmărească zborul unei păsări.

Dacă ar trăi astfel la Karin, perspectiva de a avea un copil, ca mamă celibatară, chiar rămânând în orăşelul Prince Rupert, părea aproape acceptabilă. Pusese puţini bani deoparte, banii care ar fi putut să-i ajungă pentru câteva luni, dacă-i drămuia cu grijă. Ideal

ar fi fost să găsească o slujbă pentru câteva ore pe zi care i-ar fi asigurat un venit stabil permiţându-i, în acelaşi timp, să scrie cea de a doua carte. Dar cine ar angaja o femeie însărcinată, fără o experienţă profesională şi înar-. Mată cu o diplomă în domeniul literelor care nu interesa pe nimeni?

La sfârşitul după-amiezii, Alex se instală pe balcon pentru a juca dame cu fetiţa lui Karin, Dixie. Dar după cea de a patra partidă renunţă definitiv. Fetiţa era imbatabilă.

— Tu mă descurajezi, Dixie! Eşti de neînvins!

— Asta din cauză că joc în fiecare seară cu bunicul! El e un adversar de mare clasă! Dar acum trebuie să cobor să-mi fac lecţiile. Mă aşteaptă Michael. Şi el nu prea glumeşte când e vorba să-mi fac temele pentru şcoală.

Amuzată, Alex o urmări pe fetiţă cu privirea până în momentul în care ochii ei descoperiră un bărbat care se dăduse la o parte pentru a o lăsa pe Dixie să treacă. Acel bărbat era Sam!

Tânăra femeie se gândi la prima lor întâlnire. Îl văzuse aşa cum părea el la prima vedere: un om dur, închis în sine, neliniştitor. Şi totuşi o atrăsese ca un magnet. Ceva în el o impresiona, o emoţiona, cum nimeni până atunci nu o emoţionase. Din partea acestui bărbat un nimic ar fi fost destul ca să se îndrăgostească. Profund şi pentru lungă vreme. Dar Alex ştia că acest lucru îi era interzis.

Fiindcă Sam era bărbatul care nu voia să audă că i se vorbeşte de dragoste!

Sam rămase nemişcat, tăcut, şi o uşoară nelinişte se citea în ochii lui cenuşii, întunecându-i. Când se apropie de ea cu paşi mari, Alex a crezut o clipă că o va îmbrăţişa. Dar în ultimul moment el s-a îndreptat către balustrada scării şi s-a aşezat pe bara de lemn lustruit.

Tânăra femeie ridică ochii spre el, încet bătăile inimii i se potoliră şi îşi regăsi răsuflarea. El purta un jeans puţin ros şi o cămaşă sport.

— Acum arăţi iarăşi ca acel Sam pe care l-am cunoscut.

— Aş putea să mă îmbrac astfel şi când merg la consultaţii, la cabinet. Dar atunci aş avea dificultăţi să mă conving că cu sunt cu adevărat „Domnul doctor“ şi nu delincventul fugărit pe străzi… Dar să vorbim despre tine, Alex. Ai o mină mult mai bună, pari mult mai odihnită astăzi.

Tânăra femeie îi căută privirea şi descoperi în ochii lui un amestec de solicitudine de rezervă şi de încă ceva, greu de definit… Tulburată, Alex îşi netezi cu palma frumoasa rochie în culori vii pe care i-o împrumutase Karin.

— Am dormit mult, într-adevăr, Sam. Şi de asemenea m-am gândit mult.

El făcu un pas, apropiindu-se de ea şi Alex simţi că inima începe din nou să bată nebuneşte. Mâna aspră a lui Sam îi atinse uşor obrazul.

— Alex… eu… îmi pare foarte rău…

Tânăra femeie întoarse capul, luptând contra unei dorinţe iraţionale de a se arunca în braţele lui, de a se ghemui la pieptul lui ca în seara în care devenise amantul ei. Primul bărbat din viaţa ei, primul ei amant!

— Eu sunt cel care te-a pus în situaţia asta, continuă Sam. Eu sunt răspunzător, Alex. Şi cred că cu cât mai repede ne vom căsători, cu atât mai bine va fi. Am înţeles acum de ce pentru tine este de nesuportat, de neadmis situaţia asta – cu părinţii tăi, cu biserica, şi cu tot restul. Înţeleg că nu poţi să rămâi singură. Aşa că cu mă voi ocupa de tine, Alex. De tine şi de copil.

Inima lui Alex bătea să se rupă. Cu buzele întredeschise îl

privea incapabilă să se smulgă fascinaţiei pe care ochii lui cenuşii o exercitau asupra ei.

— Am început să vizitez diferite case. Voi cumpăra una, imediat, şi vom putea fixa data ceremoniei săptămâna viitoare. Chiar de mâine voi depune hârtiile necesare…

— Sam…

Numele lui răsună prea puternic în tăcerea din portul adormit. Jenată, Alex continuă cu voce scăzută:

— Tu nu eşti singurul răspunzător, Sam. Eu am consimţit pe deplin şi nu regret nimic. Chiar… chiar în situaţia de acum. Dar aş vrea să-mi spui, Sam… dacă nu aş aştepta un copil, copilul tău, tu mi-ai mai cere să mă căsătoresc cu tine?

Alex ştia că el nu o va minţi. Când îl văzu dând din cap, tânăra femeie reuşi să declare cu o voce fermă:

— În acest caz nu ne vom căsători!

Sam avu un gest nervos cu mâna ca pentru a da deoparte un argument neimportant. Privind-o cercetător nu spuse decât:

— Ţi-e frig, Alex Tremuri.

— Nu, nu mi-e frig.

El contemplă capul înclinat al tinerei femei, perdeaua mătăsoasă a părului ei bogat, privirea ei, atât de blândă, puţin absentă.

Alex avea ochi imenşi mărginiţi de gene dese şi lungi, ochi în a căror profunzime puteai cu uşurinţă să te scufunzi, să te pierzi pentru totdeauna. Faţa ei era palidă, şi doar cei câţiva pistrui grupaţi alături de nasul delicat aduceau un pic de culoare pe obrajii ei.

— Iartă-mă, Alex. Te-am bruscat, te-am pus într-o situaţie imposibilă, ca o brută ce sunt. Dar eram încă şocat. Fiindcă… fiindcă nu aveam intenţia să devin tată. Niciodată!

— Pentru ce, Sam? Copilul pe care-l aştept este al tău. Şi de aceea am nevoie să ştiu, să înţeleg ce simţi. De ce gândeşti aşa?

Chipul lui Sam se întunecă. Îşi întoarse privirea către ocean, către apele zbuciumate ale Pacificului de Nord. O clipă ea avu impresia că îi va cere să nu se mai amestece în ceea ce nu o priveşte. Dar el reuşi să-şi stăpânească reacţia iniţială de respingere. După o lungă tăcere, Sam îşi drese vocea, ca şi cum reuşise să învingă într-o luptă dură contra lui însuşi.

— Nu pot să-ţi explic ceea ce simt, Alex.

Ea îi luă mâna fără să-şi desprindă nicio clipă privirea de privirea lui:

— Încearcă, Sam. Te rog, vorbeşte. Spune-mi… E important…

El îşi trecu încetişor mâinile peste pleoape.

— Mi-amintesc foarte vag de mama mea. Ştiu că am rămas lângă ea doar atâta timp cât nu aveam vârsta pentru a merge la şcoală. Nimeni nu se preocupa de mine; aş putea spune că aproape din pruncie am făcut ucenicia străzii. Dar la vârsta la care ar fi trebuit să fiu pe băncile şcolii au început să se intereseze de ce nu mă prezint. Mama a încercat să mă trimită o dată sau de două ori, dar pe mine şcoala nu mă interesa deloc. Şi ea n-a insistat. Asta era ultima ei grijă dacă merg la şcoală sau nu. Puţin îi păsa. Atunci cei de la asistenţa socială au intervenit şi m-au luat de acasă. Iar mama… mama nu s-a sinchisit deloc, ci a continuat să-şi ducă viaţa ei obişnuită ca şi cum nimic nu S-ar fi întâmplat. Şi niciodată nu a încercat să mă revadă, să ştie ce se întâmplă cu mine.

Alex îi strânse şi mai puternic mâna lui Sam. Oare ce vârstă avea el atunci? Şase ani? Şapte ani?

— Când mă gândesc la mama mea, ea îmi apare întotdeauna ca o femeie foarte frumoasă. Probabil însă că orice mamă nu poate fi decât frumoasă în ochii copilului său… După amintirile pe care

am izbutit să le adun, mi se pare că aş putea să afirm că ea se prostitua. Dar nu am nicio certitudine veritabilă… Mi-amintesc, de asemenea, că se vorbea mult de droguri, acasă. Oricum se pare că asistenta socială a considerat că nu era deloc căminul potrivit pentru un copil de şapte ani. Şi m-a separat de ea fără să-mi ceară părerea.

— Şi după aceea?

— După aceea am trecut de la o familie la alta. În epoca respectivă eram insuportabil. Nimeni nu m-a păstrat prea multă vreme. Se pare că „familia“ nu era deloc genul meu… Oh, Alex, nu mă privi cu aerul ăsta consternat! Ştiu că pentru tine e imposibil să concepi o astfel de existenţă. Mai ales cu educaţia pe care ai primit-o. Dar a trăi aşa cum am trăit, să ştii că asta te face sau să devii puternic, sau te distruge. Şi iată… nu m-a distrus! Am scăpat! Am scăpat destul de repede de închisoare, n-am ajuns la casa de nebuni. La paisprezece ani am părăsit ultima familie.

— Dar erai încă un copil! Cum ai reuşit să-ţi duci viaţa?

El îşi desprinse mâna dintr-a ei.

— M-am descurcat cum am putut. Nu întotdeauna prin metode prea cinstite, de altfel. Dar nu am mai fost vreodată dependent de cineva!

— Şi de atunci, tu ai fost mereu singur, murmură tânăra femeie, cu inima strânsă.

— Da, aşa e! însă după ce toată viaţa mea de până atunci m-au plasat de la dreapta la stânga, ca un mizerabil pion pe o tablă de şah, am hotărât, o dată pentru totdeauna, că nu mai voiam să mai dau socoteală nimănui. Niciodată!

Alex se ridică şi puse o mână pe braţul lui.

— În ceea ce priveşte familiile, Sam, există fireşte, şi familii bune şi familii rele…

— Da, ştiu… spuse el cu amărăciune, fără a mai adăuga nimic. Apoi Sam păru să remarce în fine frumoasa rochie pe care ea o purta şi mângâie stofa cu o mână distrată.

— Şi între timp ce s-a mai întâmplat cu tine? Nu devii medic părăsind şcoala la paisprezece ani.

El ridică din umeri.

— Până la nouăsprezece ani am trăit din furtişaguri. Şi apoi am avut nenorocul să fiu prins atunci când încercam să fur o maşină. În ziua în care am ieşit din închisoare am jurat că nu am să mai pun niciodată piciorul acolo. Şi pentru a reuşi aşa ceva nu aveam prea multe căi de ales. A trebuit să mă hotărăsc să nu mai calc legea cu nimic. Şi în privinţa asta am avut noroc. În epoca aceea să găseşti de lucru nu era prea complicat. Te puteai angaja la recoltatul fructelor, mai era şi pescuitul… unde era nevoie de oameni…

— … şi la tăierea arborilor…

— Ei, da, şi la tăierea arborilor. Din această perioadă, datează întâlnirea mea cu Jake şi accidentul care mi-a lăsat cicatricea de pe faţă. Jake a fost cel care m-a scos de sub arborele ce se prăbuşise peste mine, m-a însoţit în elicopterul care mă transporta la Vancouver şi – Dumnezeu ştie de ce – s-a luptat din răsputeri ca să fiu salvat, ca să mi se dea cele mai bune îngrijiri, întorcând pentru asta spitalul cu susul în jos. Se pare că a fost infernal. Internii, când îl vedeau că se apropie, o luau la fugă. M-am întrebat întotdeauna de ce s-a străduit atât de mult pentru mine, pentru viaţa mea.

— Pentru că ţine la tine, pur şi simplu.

Sam ridică din umeri ca şi cum această evidenţă îl făcea să se simtă stânjenit.

— Presupun că ai dreptate… Oricum gravitatea rănii m-a

obligat să rămân un an întreg în spital. Lucrul acesta mi-a lăsat destul timp pentru a reflecta. Mi-am dat seama că mai era şi altceva de făcut în viaţă nu numai vagabondajul dintr-un colţ în altul al ţării. În spital am făcut cunoştinţă şi cu doctorul Quade, el a fost chirurgul care m-a operat de câteva ori, căci a fost nevoie de mai multe operaţii. Quade mi-a consacrat mult timp şi de fiecare dată când se oprea să mă vadă stătea de vorbă cu mine. Discutam îndelung şi despre medicină. Şi Jake, Jake venea să mă vadă des, mă încuraja, îmi ridica moralul, îmi arăta sculpturile lui. El e un adevărat fenomen, te asigur. Nici nu concepe că ar putea exista vreodată un decalaj între cuvintele şi acţiunile, faptele cuiva. Într-o zi, i-am spus în treacăt că regret că nu am terminat liceul pentru că mi-ar fi plăcut să Studiez medicina. Ei bine, în mai puţin de o săptămână, Jake şi făcuse demersurile necesare pentru ca să pot să-mi dau examenul de intrare în liceu. După aceea, în tot timpul şederii mele în spital, am citit fără răgaz ca să recuperez timpul irosit. Cam asta e tot! Anii de studiu au fost lungi şi grei, căci a trebuit să-mi câştig şi existenţa în acelaşi timp. Dar am reuşit şi iată, am ajuns medic datorită îndemnului şi sprijinului lui Jake şi al doctorului Quade.

— Care-ţi sunt prieteni adevăraţi, murmură Alex, bucuroasă că nu a fost singur de tot în acei ani dificili.

— E adevărat. Fidelitatea lor a fost neclintită, mi-au fost alături mereu. Şi nu prea am înţeles pentru ce…

— Sentimentele nu se pot explica întotdeauna, Sam. Nici în dragoste nici în prietenie…

El făcu o grimasă plină de amărăciune.

— Oricum ar fi eu nu fac parte din rasa celor care sunt buni taţi, Alex. Învеţi să fii bun părinte cu mult înainte de a deveni un bărbat sau o femeie adultă. Fatalitatea vrea ca oamenii să aibă

tendinţa să-şi trateze copiii exact cum au fost ei trataţi în copilărie. Numeroasele statistici dovedesc asta, din nefericire. Când ieşi dintr-un mediu ca acela care a fost al meu, ai toate şansele să devii un părinte deplorabil. Asta dă de gândit, nu? Mi-am jurat deseori să nu am niciodată un copil, Alex. Şi când am fost conştient că tu porţi copilul meu…

Sam se răsuci cu o mişcare atât de bruscă încât tânăra femeie tresări. El începu să meargă nervos de-a lungul balconului şi ea îl urmări cu privirea fiind cuprinsă de un sentiment de uşurare, de bucurie. Sam dorea copilul lor! îi era frică, dar acest copil exista pentru el, era copilul pe care jurase să nu îl aibă niciodată!

— Sam… Statisticile sunt statistici. Dar ele nu te privesc pe tine pentru bunul motiv că tu eşti conştient de fenomenul respectiv. A fi lucid înseamnă a avea mijloacele de a împiedica fenomenul, de a se împotrivi fatalităţii.

— Sper să fie aşa pentru mine, pentru acest copil. Pentru tine…

El se întoarse către Alex, fixând-o cu privirea insondabilă a ochilor lui cenuşii.

— E adevărat că până acum am reacţionat din instinct, fără să mă gândesc la tine, aşa cum ar fi trebuit să o fac. Poate că nu aveam dreptul să-ţi cer să păstrezi acest copil. Fără îndoială că este iraţional din partea mea dar… dar pentru mine acest copil există deja înţelegi? Este copilul meu şi nu aş putea să suport ca tu să renunţi la el ca şi cum… ca şi cum nu ar însemna nimic, ca şi cum n-ar fi nimic…

Sam se întoarse încet, cu privirea întunecată. Alex se crispă luptând contra unei dorinţe irezistibile de a se arunca în braţele lui, de a-i mângâia faţa, părul, de a-i şopti să fie liniştit, fiindcă totul va fi bine. Dar trebuia să-şi păstreze stăpânirea de sine, miza

era prea importantă.

— Nu copilul tău. Copilul nostru, Sam! Şi îţi promit că îl voi păstra, orice s-ar întâmpla. Chiar dacă… chiar dacă tu nu ai fi ştiut despre copil, cred că nu aş fi avut forţa să mă duc la clinica din Vancouver. Şi acum, mi-e tot atât de frică, dar simt că…

— Spune-mi, spune-mi ce simţi acum, Alex?

Sam părea dintr-odată eliberat de tensiunea nervoasă care îl paralizase până atunci. Îi mângâie obrazul cu blândeţe, şi îi ridică bărbia pentru a o forţa să îl privească în ochi. Iar ceea ce văzu în ochii tinerei femei păru să îl afecteze foarte puternic căci vocea lui deveni uşor răguşită şi îi spuse aproape în şoaptă:

— Totul va fi bine pentru noi, Alex. Eu… voi fi un soţ bun pentru tine… înţeleg că trecutul meu poate să te sperie, dar acum…

— Nu am să mă căsătoresc cu tine, Sam.

Alex rostise această frază repede, foarte repede, ca să reziste iarăşi tentaţiei de a-l îmbrăţişa, de a se topi în braţele lui. Pe plaja din Vancouver, veniseră unul către celălalt, ca două suflete gemene care, multă, multă vreme, se căutaseră în zadar. Lumea din jurul lor era cea care nu mai avea consistenţă, un fundal cu contururi vagi, o himeră… Iar în această seară, Alex îşi dădea seama că totul putea să reînceapă ca prima dată. În ochii lui Sam exista aceeaşi flacără. Dacă ea i-ar întinde braţele, totul ar dispărea, lumea reală ar deveni un abur, «un vis şi vor fi iar ei doi, numai ei doi… Şi Sam se va trezi prins în capcană! El care detesta constrângerile, obişnuinţele, viaţa de familie, se va vedea deodată prizonierul acestora. Ce se va întâmpla cu ei în aceste condiţii?

Sam o dorea ca şi atunci, se vedea că nu uitase nimic din clipele magice petrecute împreună. Alex avea acum această certitudine. Dar în adâncul lui ar exista mereu resentimentul şi

mânia. Niciodată el nu îi va ierta dominarea pe care o avea asupra lui.

Tânăra femeie înţelegea că Sam îi propunea căsătoria fiindcă era un om de onoare în pofida trecutului lui zbuciumat. Dar acesta era singurul lui motiv şi nu aspiraţia profundă născută din dragoste, ca ei doi să formeze o familie.

Crispat, cu trăsăturile rigide, el o întrebă cu o voce aspră:

— Şi ce vrei să faci dacă nu ai intenţia să te căsătoreşti cu mine?

— Nu ştiu.

Sam îi luă mâna.

— Alex, eu…

— Nu!

— Tânăra femeie îi impuse să tacă punând un deget pe buzele lui.

— Nu spune nimic, Sam, te rog. E inutil să luăm hotărâri pripite, ar fi greşit să ne decidem prea repede. Totul a venit atât de neaşteptat… Am nevoie de timp… Amândoi avem nevoie de timp. Şi îţi jur că nu voi face nimic care ar putea să dăuneze acestui copil, că nu voi acţiona în niciun fel fără a discuta cu tine mai înainte. Eu…

Alex închise ochii pentru a nu mai vedea privirea lui Sam, pentru a nu mai citi în ea acea chemare căreia nu putea să-i reziste. Ea rosti apoi cu o voce care abia se auzea:

— Poţi să faci ceva pentru mine, Sam? Aş vrea să pleci acum, să-mi permiţi să mă izolez puţin…

— Pentru cât timp?

— Nu ştiu… O săptămână… o lună… N-aş putea să-ţi spun cât timp. Am nevoie să fiu singură, Sam. Nu am fost niciodată singură cu adevărat, singură cu gândurile mele…

El contemplă îndelung chipul ei rugător, fără să rostească niciun cuvânt. Apoi îşi întoarse privirea spre port unde un vas de pescuit aluneca încet de-a lungul digului. Când începu să vorbească vocea lui era fermă, reflectând o decizie de nezdruncinat:

— Nu, nu pot, Alex. Nu pot să plec, pur şi simplu, şi să îmi petrec timpul întrebându-mă neliniştit unde eşti, cum te simţi, ce hotărâre ai luat! Nu pot să-mi petrec timpul într-o frământare dureroasă gândindu-mă ce se întâmplă cu tine.

— Ce se întâmplă cu copilul, asta vrei să spui, nu?

— Nu! Ce se întâmplă cu tine şi cu copilul, cu voi doi! Va trebui să te obişnuieşti cu prezenţa mea de acum înainte. Nu am să mai plec din viaţa ta, Alex. Niciodată!

Capitolul 5

Micul orăşel punea din ce în ce mai multă stăpânire pe Sam. Precum viţa de vie. Se agăţase de el, ţesea în jurul lui mii de legături invizibile şi totuşi puternice.

Iar Sam se schimba. Poate că într-adevăr, Alex îl vrăjise în noaptea aceea la Vancouver? Toată viaţa avusese grijă, o deosebită grijă, să nu se găsească niciodată în situaţia de dependenţă fată de cineva. Nici material nici mai ales din punct de vedere. Afectiv… De altfel această dorinţă de a rămâne, oricât l-ar fi costat, propriul său stăpân, l-a făcut să găsească puterea de a renunţa la drumul delincvenţei pe care pornise, să se rupă de viaţa de copil al străzii. Pentru că simţea nevoia să fie liber! Şi să fie la mâna judecătorilor, a gardienilor de închisoare, îi fusese mai de nesuportat încă decât tot ce trăise şi avusese de înfruntat până atunci…

Chiar faptul de a deveni medic fusese un mijloc pentru el de a-şi consolida această independenţă, de a fi propriul său stăpân. Stăpân asupra lui însuşi, asupra societăţii, asupra suferinţei celorlalţi. Sam excela în meseria sa. O exercita cu pasiune şi devotament, chiar dacă îi repugna să admită acest lucru, şi să definească prin cuvinte ceea ce munca lui reprezenta pentru el.

Dar viaţa lui pornise deja pe un nou făgaş, mult mai important chiar decât o schimbare profesională; el, singuraticul, cel mai convins, mai de neclintit, dintre celibatari, era pe punctul de a deveni tată… Trebuia să-i poarte de grijă lui Alex, bineînţeles. Ea nu îşi câştigase existenţa până atunci, nu înfruntase niciodată lumea. Alex rămăsese aproape un copil. Datoria lui era să o protejeze, să-i asigure confortul material de care ea avea nevoie. Dar pentru toate astea nimic nu îl obliga să renunţe la principiile lui, şi să se trezească legat, vârât până-n gât, într-o poveste aşa

zisă „sentimentală“. Sentimentele nu erau domeniul lui. Era incapabil să se implice în aşa ceva, şi gata! Alex va înţelege…

Sam ridică din umeri, alungă din gândurile sale frumosul chip senin al tinerei femei, cu imenşii ei ochi întunecaţi…

Se lăsa seara. Sam se duse să viziteze unul dintre pacienţii săi, un bărbat în vârstă suferind de maladia Alzheimer. Apoi îşi termină ziua de lucru la maternitate unde doi nou-născuţi dormeau în pătuţurile lor transparente. Sam se aplecă, examină bebeluşii, dar cu o altă privire acum. În câteva săptămâni va fi posibil să audă bătăile inimii copilului său. Şi în opt luni…

Sam se gândi la bătrânul bolnav care venise să plângă pe umărul lui. Pacientul ştia de acum că era condamnat, că niciodată nu se va mai întoarce în casa lui. Bătrânul domn îşi acceptase soarta dar se frământa şi suferea gândindu-se la ce se va întâmpla cu câinele său pe care îl încredinţase unor vecini. Sam îi promisese solemn că va veghea personal ca animalul să fie tratat cât se poate de bine. Şi în clipa aceea bolnavul începuse să zâmbească. Fără să ezite el avusese încredere în acest doctor nou deşi avea faţa marcată de o cicatrice şi trăsături atât de aspre…

În clipa aceea, Sam văzu unul dintre noii născuţi, clipind des, făcând o grimasă, pregătindu-se să înceapă să plângă. Câteva camere mai departe, Neil MacKenzie petrecea ultima sa noapte la spital. A doua zi va pătrunde în sala tribunalului unde va fi inculpat. Şi avea toate şansele să-şi petreacă toată vara dincolo de gratiile închisorii preventive. Neil nu avea pe nimeni, niciun prieten, nicio rudă. Cine îşi va asuma riscul să răspundă de el în aşteptarea procesului?

Sam suspină. Un câine. Un om bătrân atins de o boală fără scăpare. Un tânăr, un adolescent de fapt, căruia închisoarea îi va distruge viitorul. Un prunc, ce va veni pe lume în câteva luni. Şi

apoi, Alex… Alex femeia-copil cu prea numeroasele ei secrete…

Infirmiera de noapte intră în clipa aceea şi dădu din cap înainte să ia bebeluşul nou-născut din braţele lui Sam, căci acesta îl scosese din pătuţ, în mod maşinal, la primul lui scâncet. Aceşti noi medici, veniţi din Sud, gândi infirmiera, nu fac decât după capul lor!

Sam îşi continuă drumul până la serviciul de chirurgie, unde îl găsi pe Neil, în camera lui, cu ochii larg deschişi în întuneric. El se aşează pe marginea patului adolescentului şi-l examină cu o privire cercetătoare. Încă o dată avu tulburătoarea impresie că se revede pe sine, la aceeaşi vârstă, rebel, cu pumnii strânşi, în luptă împotriva lumii întregi.

— Tot mai ai insomnii, Neil?

— Nu ar trebui să vă aşezaţi pe patul meu. Infirmiera o să vă asasineze dacă vă vede. E un adevărat dragon, femeia asta.

Neil se ridică pe perne şi, mişcându-şi braţul fracturat, făcu o strâmbătură de durere. Apoi contemplă cu dispreţ pe vecinul său de cameră care sforăia, cu cuverturile trase până sub bărbie.

E uşor să dormi când nimic nu te nelinişteşte. Când nu ai nicio grijă şi viaţa îţi dă tot ce doreşti pe tavă şi tu nu trebuie decât să-ţi iei locul la masă, seara, când te întorci acasă în căminul tău, călduţ şi primitor…

Sam ridică din umeri.

— Ce ştii tu, Neil, despre viaţa acestui om? Probabil că are şi el povara lui de dus, ca atâţia alţii. Şi nimic nu dovedeşte că, povara lui e mai uşoară decât cea pe care o ai tu de dus acum.

— Oh! Dumneavoastră puteţi să filosofaţi! Ce vă pasă? Nu vă costă nimic, doar sunteţi medic. Şi medicii…

— Şi medicii sunt ce? Oameni cărora le-a venit totul de-a gata? Privilegiaţii care n-au ştiut niciodată ce înseamnă să te zbaţi

pentru o bucată de pâine?

Neil îi privi deodată pe Sam cu mult mai multă atenţie. Doctorul Dempsey ridicase mânecile halatului şi se puteau vedea muşchii puternici ai braţelor sale. Fără îndoială că nu făcând delicate operaţii izbutise să aibă o astfel de musculatură. Neil contemplă apoi profilul aspru, parcă cioplit în piatră, a lui Sam şi se străduí să şi-l imagineze fără halatul alb, îmbrăcat ca acei oameni care făceau legea pe străzi. Era tipul de adversar în faţa căruia ar fi ales s-o ia la fugă imediat. Şi privindu-l îşi dădu seama că infirmiera nu o să îndrăznească să-i facă nici cea mai mică observaţie doctorului Samuel Dempsey…

— Spuneţi-mi… domnule doctor, de unde aveţi această cicatrice?

Sam surâse, amintindu-şi că Alex îi pusese aceeaşi întrebare.

— Am încercat să dobor un arbore. Şi el a aterizat pe capul meu.

— N-aţi fost prea îndemânatic.

— N-am fost deloc îndemânatic! Dar astfel de lucruri nu mi se mai pot întâmpla astăzi.

Ochii lui Neil deveniră mai vii, mai strălucitori.

— Fiindcă aţi priceput repede lecţia, domnule doctor, nu-i aşa?

— Am avut timp să meditez asupra experienţelor mele, la spital. Nu e nimic mai potrivit ca un spital pentru a începe să-ţi pui întrebări.

Ecoul vocii grave a lui Sam continua parcă să răsune în tăcerea din cameră. Neil se agita în patul său, îndepărtă cearşaful care se răsucise în jurul picioarelor lui slabe.

— Ce încercaţi să mă faceţi să înţeleg, de fapt? Că nu e niciodată prea târziu ca să-ţi faci ordine în viaţă? Dar eu am

alunecat pe pantă, în jos, domnule doctor, şi nu mai pot să îndrept nimic. Pun prinsoare că dumneavoastră, dumneavoastră nu aţi furat niciodată o maşină, de exemplu.

Mult timp, Sam îl fixă cu privirea fără să spună ceva. Apoi la capătul unei îndelungi lupte interioare, dădu din cap şi rosti calm:

— Eu nu aş lansa rămăşaguri la întâmplare, dacă aş fi în locul tău. Am făcut şi eu idioţenii. Ca şi tine.

Neil făcu ochii mari. Îşi umezi cu limba buzele care se uscaseră deodată. Camera, luminată şi de razele lunii şi de lampa de serviciu de pe culoar, era scăldată într-o lumină ciudată. Privirea adolescentului, fascinat, plin de speranţă, dar în acelaşi timp neîncrezător, rămăsese fixată pe faţa lui Sam. El sfârşi prin a rosti cu amărăciune:

— Dar dumneavoastră nu aţi fost niciodată prins, desigur. Dumneavoastră nu sunteţi ca mine. Nu faceţi parte din rasa pierzătorilor.

— Şi de data aceasta te înşeli. Şi eu am plătit din greu, foarte din greu, Neil. Nu era totuşi mare lucru, nu-i aşa? Să furi o maşină, să faci o plimbare în noapte, să savurezi plăcerea de a conduce cu viteză, cu vântul care-ţi răvăşeşte părul, cu ochii ascunşi de nişte ochelari întunecaţi. Şi apoi, să laşi maşina undeva, nu prea departe, într-un loc din care să poată fi recuperată destul de uşor, blestemata aia de maşină…

O greutate enormă apăsa pe pieptul lui Neil, aproape că nu mai putea să respire. Ochii doctorului Dempsey, abia vizibili, erau ca două fântâni adânci de întuneric. Ce avea oare în ea această voce dură ca să-l tulbure atât, să răscolească ceea ce eră ascuns în adâncul sufletului lui, în adâncul fiinţei sale? Adolescentul îşi muşcă buzele, simţind că îl tortura… dorinţa de a plânge! Era ca şi cum, vorbindu-i, acest medic necunoscut, îi întindea mâna, îl

ridica, îi deschidea o poartă.

Pentru prima oară de foarte multă vreme, Neil MacKenzie încetase să se mai simtă singur.

* * *

Fanny Houseman pătrunse ca un uragan în casa lui Karin şi a lui Michael. Alex vru să-i vorbească, să-i prezinte argumentele pe care le preparase cu atâta grijă dinainte. Dar mama ei nu-i lăsă nici măcar timpul să deschidă gura.

— Ce te-a apucat, Marie Alexandra, să vii şi să te ascunzi ca o criminală într-o baracă în fundul portului?

Că acea „baracă“ era de fapt o locuinţă luxoasă, mobilată cu un gust deosebit, nu părea să însemne nimic pentru soţia pastorului.

— Mamă, eu…

— Nu, nu te înţeleg!

Calmă la început, vocea lui Fanny Houseman nu întârziase să devină ascuţită, stridentă şi să răsune din ce în ce mai tare.

— Ce te-a apucat deodată să dispari aşa? Şi dacă oamenii află ce ţi s-a întâmplat? Ce figură vom face noi în faţa lor? Ţi-ai pus măcar această întrebare până acum? Şi persoana, persoana la care ai poposit, doamna MacAvoy… Sper că nu e la curent cu situaţia ta…

Alex deschise braţele cu un gest disperat.

— Şi de ce să nu fie la curent? Este tipul de secret pe care nimeni nu îl poate păstra prea multă vreme, mamă. O să am un copil. Şi întregul oraş va sfârşi prin a-şi da seama de asta într-un moment sau altul.

Nu!

Fanny Houseman îşi frământa mâinile cu violenţă.

— E imposibil, mă auzi? Imposibil! Dacă tu vrei neapărat să păstrezi acest… acest… în fine, vei putea să te duci să petreci câtva timp la mătuşa ta Lexie. M-ar mira foarte mult ca ea să se sinchisească sau să-ţi facă vreo observaţie cu viaţa pe care o duce…

Alex începu să măsoare salonul cu paşi mari. Trebuia să ridice şi ea tonul la rândul ei, cât mai repede. Căci curajul începea să-i slăbească făcând loc acelui soi de paralizie care o cuprindea întotdeauna în prezenţa mamei sale.

— Ascultă, mamă, eu am avut întotdeauna multă stimă pentru mătuşa Lexie. Nu ştiu ce a făcut ca tu să vorbeşti despre ea cu tonul ăsta. Şi oricum, nici nu ţin să ştiu! Dar…

— Marie Alexandra, pentru Dumnezeu! Nu e vorba de mătuşa ta Lexie, în momentul ăsta! De situaţia ta este vorba! Oh, şi ce situaţie, Dumnezeule mare! Eşti într-o încurcătură serioasă, fata mea. Trebuie să acţionăm cât mai rapid dacă vrem să-ţi păstrăm reputaţia.

Alex simţi că începe să tremure şi inspiră cu greu o gură de aer. Cum a putut ea să creadă că îi poate ţine piept lui Fanny Houseman? Nimic nu se schimbase, nu avusese loc niciun miracol. Ca de obicei ea se simţea încremenită, dezarmată, incapabilă să pronunţe un cuvânt în faţa mamei sale dezlănţuite.

Cu o privire rugătoare încercă s-o înduplece.

— Mamă, trebuie să mă laşi măcar o dată să vorbesc. E important. Nu mai sunt un copil iresponsabil, m-am gândit şi eu la toate aceste soluţii. Mi-a trecut prin cap să părăsesc oraşul, ba chiar să renunţ la acest copil. Dar…

Fanny dădu din cap.

— Să renunţi, da… Asta ar fi singura soluţie veritabilă pentru

ieşirea din situaţie. Rămâne să-l convingem pe tatăl tău, că acest lucru e neapărat necesar. Dar cred că vom găsi un mijloc, un argument, ca să-l facem să fie de acord. Şi ai putea să te duci la Vancouver sau la Seattle, mă rog, vom vedea…

— Vancouver…

Alex se auzi pronunţând cuvântul cu o voce resemnată. Şi tresări strângându-şi pumnii. Docila Marie era cea care ieşise la suprafaţă. Dar Marie aparţinea unui trecut de care se desprinsese, la care renunţase. Iar docilitatea oarbă era un aspect al personalităţii sale care la Alex nu mai trebuia să existe. Aşa că tânăra femeie rosti cu fermitate, regăsindu-şi curajul:

— Am intenţia să duc sarcina la termen, mamă. Şi nici nu mă gândesc să dau copilul spre a fi adoptat! îl păstrez!

— De data asta spui chiar prostii, draga mea. E pur şi simplu imposibil! Tu eşti fiica pastorului. Există limite peste care noi nu putem să trecem.

Alex lupta contra panicii. Vocea mamei sale era hotărâtă, calmă, aproape senină, decizia ei irevocabilă. Să faci faţă unei autorităţi atât de plină de încredere în ea însăşi, era ca şi cum ai vrea să dai munţii la o parte. Şi ea se simţea atât de singură, atât de slabă.

Încercă să argumenteze dar vocea ei era foarte nesigură şi abia se auzea:

— Tu nu ai dreptul, mamă, să hotărăşti! E vorba de viaţa mea, de copilul meu! Acestea fiind spuse, înţeleg că o mamă celibatară în locuinţa pastorului nu poate să facă o bună impresie. Eu… eu am să părăsesc deci casa voastră. Va fi cea mai bună soluţie pentru noi toţi.

— Şi unde ai să te duci, sărmana mea copilă? Unde? Şi din ce ai să trăieşti? Banii nu cresc în pomi!

— Ştiu! Ştiu, nu sunt atât de naivă! Dar eu…

Mama ei o întrerupse pentru a se lansa într-un lung discurs în care era vorba de Emily Derringer, de reputaţia pe care Marie trebuia s-o păstreze intactă, de datoriile pe care le creează anumite poziţii în sânul unei comunităţi… Alex plecă ochii ca să nu o mai vadă agitându-se, şi încercă să nu mai asculte nimic din ce îi spunea. Se străduia să reziste tentaţiei de a ceda, de a spune da, de a fi din nou fata cea bună, cea supusă, acea fiică rezonabilă care, în toată viaţa ei, a reuşit să nu nemulţumească pe nimeni…

— … oricum noi nu avem posibilităţile de a-ţi plăti un apartament. Problema este aşadar închisă. Vei recurge deci la clinica de la Vancouver…

— Nu, asta nu! Nu pot să fac asta! Am să mă descurc, mamă. Voi găsi de lucru.

Alex ridică ochii şi văzu, chiar în spatele mamei ei, silueta lui Sam care se contura în cadrul uşii. Karin îi deschisese? Sau el intrase, fără să bată, fără să anunţe, cu siguranţa lui obişnuită?

Fanny Houseman scoase o exclamaţie dispreţuitoare.

— Vei găsi de lucru? Ce fel de lucru, mă rog? E multă vreme de când nu se mai găsesc locuri de muncă pe aici. Doar dacă ai de gând să te angajezi ca lucrătoare la fabrica de conserve. Dar va fi foarte obositor în starea ta. Şi apoi mizeria de acolo, mirosul de peşte de care nu mai poţi scăpa! Nu, eu nu pot să o las pe fiica mea să muncească la conservărie!

Situaţia era insuportabilă pentru Alex, care strânse din dinţi. Sam era în continuare acolo, rezemat de uşă, într-o atitudine dezinvoltă. Pentru ce se întorsese? Şi ce gândea el despre această Alex pe care o vedea certată de mama ei ca şi cum ar fi fost un copil iresponsabil. Din instinct, Alex căută privirea lui Sam. Şi miracolul se petrecu. Tânăra femeie se simţi deodată mai puternică

şi mai liberă. Capabilă, în fine, să ridice capul şi să spună nu.

Nu mai sunt o copilă, mamă. Şi e vorba de o decizie pe care trebuie să o iau eu singură. Nu ştiu încă exact ce voi face. Dar în niciun caz nu voi accepta ca tu să hotărăşti în locul meu.

Fanny Houseman se albi la faţă, se întoarse brusc, repezindu-se către uşă. Dar când îl văzu pe Sam, obrajii ei palizi se înroşiră deodată:

— Dumneata!

În doi paşi, Fanny ajunse lângă tânăra femeie, o apucă de umeri şi începu să o zgâlţâie furioasă:

— Vasăzică asta era! Tu ai intenţia să te laşi întreţinută de acest bărbat! Vei fi ruşinea acestui oraş, dezonoarea familiei noastre! Tatăl tău va pierde respectul oamenilor, îşi va pierde somnul, liniştea, poate şi funcţia sa. Din dragoste pentru tot ce ţi-a fost apropiat odată, din dragoste pentru familia ta, Marie, ia-l de bărbat! Dacă vrei neapărat să păstrezi acest copil, fă-o cel puţin într-un mod onorabil! Ca să mai putem trece totuşi prin oraş cu capul sus!

Cu faţa crispată – de mânie, Fanny porni către uşă cu paşi apăsaţi, îl îmbrânci pe Sam, care nu catadicsi să se dea la o parte nici măcar un milimetru, şi trânti uşa în urma ei. Alex îşi ascunse faţa în palme, simţindu-şi obrajii arzând de jenă.

— Îmi pare rău, Sam. Dar trebuie să înţelegi că nu e uşor pentru ea. Niciodată nu ar fi crezut că fiica ei…

Tânăra femeie îşi înăbuşi un suspin. Situaţia era prea de nesuportat, prea oribilă. Avu o viziune de ceea ce urma să se petreacă; tatăl şi mama ei copleşiţi de ruşine, dezonoraţi, şuşotelile în biserică în timp ce tatăl ei îşi va ţine predica, gurile rele murmurând: „Da, şi fiica lui… Toţi au asta în sânge… ea, Toby, fratele ei, ca Lexie… Un blestem care apasă pe această familie…“

Sam făcu câţiva paşi către ea, şi se opri.

— Nu e pentru prima oară şi nici pentru ultima oară când o mamă îşi pierde cumpătul, îşi iese din fire pentru comportamentul fiicei sale.

— Tatăl meu e, pastor, Sam…

— Da, şi ce? Sunt părinţi, pur şi simplu. Şi e soarta părinţilor să nu înţeleagă totdeauna ce se petrece în capul copiilor lor. Viaţa e făcută din crize şi din rupturi, Alex. Tu nu poţi să trăieşti în umbra lor tot restul zilelor tale, numai din dorinţa de a le evita orice contrariere! Mama ta are dreptate asupra unui singur lucru, totuşi. Eu ţi-am propus într-adevăr să te căsătoreşti cu mine. Şi această propunere e sinceră şi valabilă în continuare. Dar nu trebuie ca tu să o accepţi doar pentru a face plăcere cuiva, oricare ar fi acea persoană. Văd bine că perspectiva unei căsătorii precipitate nu te atrage, ci te nelinişteşte, te indispune… Dar…

Cu un surâs şi amuzat dar şi amar, Alex spuse:

— Mi se pare că lipsa de entuziasm pentru acest mariaj este a amândurora, Sam!

Iritat de remarca ei, Sam se încruntă. Şi deodată, în momentul în care se aştepta cel mai puţin, el izbucni în râs. După o clipă de ezitare, Alex începu să râdă împreună cu el, din toată inima.

— Oh! Sam… Dacă ai ştii ce bine îmi face să râd. Viaţa a devenit atât de gravă şi serioasă dintr-odată, încât simţeam că mă sufoc. Am câteodată poftă să alerg prin iarbă, ca un copil, din dorinţa de a uita de griji…

— Ai nevoie să-ţi schimbi gândurile, Alex. Hai, vino! Sper că vei accepta să-ţi pui soarta în mâinile mele, măcar în această după-amiază. E ceva… un lucru pe care vreau să ţi-l arăt…

Fără să ezite, Alex îşi luă jacheta şi porni alături de el. „De

fapt eu l-aş urma oriunde“ îşi spuse tânăra femeie, cu inima bătând năvalnic.

— Unde mergem, Sam? Nu vrei să-mi spui?

El dădu din cap. Ca şi prima dată, Alex se instală în maşina de sport albă. La Vancouver, când el nu era încă decât un necunoscut, tânăra femeie găsise că bărbatul de lângă ea avea o alură neliniştitoare. Şi-i trecuse prin minte ideea că ar putea fi ceea ce enoriaşii tatălui său numeau „derbedeu“ sau „băiat rău“. Şi totuşi nu îi fusese frică de el.

Ce ştia mai mult despre Sam, astăzi? De fapt, nu mare lucru. Îi cunoştea numele de familie. Profesia. Mai aflase că era un om care nu fugea de responsabilităţile sale, oricât de grele ar fi fost acestea… Alex îşi întoarse privirea de la el. Nu numai că Sam îi inspira aceeaşi încredere oarbă ca şi atunci, dar acum îşi dădea seama că îl iubea. Şi el nu trebuia să citească acest lucru în ochii ei, şi mai ales nu trebuia să îi afle sentimentele. Fiindcă Sam nu voia dragoste! Nu voia familie! Şi oricum avea destule responsabilităţi şi obligaţii faţă de ea şi aşa.

Ochii lui Alex străluciră amuzaţi:

— Ştii că au şi început să circule diferite vorbe despre tine, domnule doctor?

— Cum? Aşa de repede? Şi totuşi până acum nu am omorât încă pe niciunul dintre pacienţii mei!

— Ah, în legătură cu pacienţii… Ora aceasta nu e o oră la care orice medic care se respectă se află la cabinet şi dă consultaţii?

— Da, dar e vorba de un mie cadou pe care mi l-am făcut! Am fost chemat la o urgenţă, la o naştere. Şi secretara mea s-a grăbit să anuleze toate programările din această după-amiază. Or copilul se născuse deja când am sosit eu! Şi cum atât el cât şi mama erau bine, fără nicio problemă, m-am decis să-mi ofer timpul liber

câştigat la această naştere pentru a-mi face şi mie o plăcere.

„Plăcere“ a zis? Inima lui Alex începu să bată mai repede de bucurie. A petrece după-amiaza cu el, era „un cadou“ pe care el şi-l făcea, „o plăcere“! Tulburată, Alex schimbă deodată subiectul discuţiei.

— Am auzit că ai fost la tribunal, în dimineaţa asta. Se pare că ai luat apărarea lui Neil MacKenzie…

— Ce repede circulă veştile în acest oraş… Dar, ia spune, tu îl cunoşti pe Neil?

— S-ar putea spune că îl cunosc… Când aveam şaptesprezece ani eram solicitată de diferite familii ca baby-sitter. Şi părinţii lui Neil m-au chemat de mai multe ori. Neil era un băiat foarte vioi, foarte dotat. Mi-amintesc că îşi petrecea ore întregi demontând totul în casă; ceasurile, aparatele de radio, tot ce îi cădea în mână.

Sam se încruntă.

— Vasăzică avea totuşi o viaţă de familie. Cum se face că a ajuns pe stradă?

— Totul a început să meargă rău când băiatul avea nouă sau zece ani… Mai întâi a fost decesul doamnei MacKenzie şi nenorocirea asta a declanşat totul. Tatăl lui Neil n-a suportat să-şi piardă soţia atât de tânără. A început să bea, să facă depresii nervoase, una după alta. Neil a rămas singur, de capul lui. A fost prins pentru un furt într-un magazin. A avut loc o anchetă şi tatălui lui i s-a luat dreptul de a se mai ocupa de copil. De atunci nu mai ştiu prea multe despre ce s-a întâmplat.

Sam o ascultase preocupat şi maşina sport albă începu asaltul unei coline. Prince Rupert nu era format decât din coline şi văi, prinse între ocean şi munţii înalţi pe care creşteau păduri de conifere. Gândindu-se la Neil, mâinile lui Sam se crispară la volan.

— După informaţiile pe care am izbutit să le culeg de la unii şi

de la alţii, Neil a trecut prin mai multe familii adoptive, ca şi mine. Oricum, am declarat în această dimineaţă la tribunal că sunt gata să răspund pentru el. Şi va fi sub responsabilitatea mea până la procesul lui care va avea loc în toamnă.

— Oh, e un lucru foarte bun pentru Neil, că l-ai luat în grija ta, Sam. Nu cred că o şedere la închisoare poate să ajute un adolescent de vârsta lui. Să îşi regăsească echilibrul. Dar după aceea? Ce se va întâmpla la proces? Nu riscă să fie totuşi condamnat?

Sam opri maşina aproape în vârful colinei, de-a lungul trotuarului. Jos se vedea oceanul care îşi legăna uşor apele-i strălucitoare. În faţa lor se afla o clădire veche cu două etaje şi cu o verandă mare în faţă. Sam îşi întoarse privirea de la casă către un mesteacăn ce îşi înălţa în mijlocul peluzei trunchiul lui alb şi zvelt, şi crengile cu mii de frunze fremătătoare.

— Pentru Neil, totul va depinde de comportamentul pe care îl va avea în cursul următoarelor trei luni, aşa cred. Este inculpat pentru furt şi e vinovat. Însă asta e prima lui mare greşeală. Dacă va reuşi să convingă juriul că este pe cale să se redreseze, să facă ceva constructiv din viaţa lui…

— Dar ce crezi că ar putea să facă? Sunt prea puţine şanse să găsească de lucru, în acest moment.

— Neil doreşte să iasă din impas, să-şi schimbe viaţa şi eu voi avea grijă să reuşească. Va putea să studieze, să urmeze cursuri speciale pentru recuperarea perioadei în care a renunţat la şcoală. În orice caz, de săptămâna viitoare îl voi lua la mine. Şi l-am prevenit că nu va avea nicio secundă liberă. Va munci atât de dur că nu va avea timp nici măcar să se gândească la cei cu care se înhăitase.

Cum Sam coborî din maşină, Alex îi urmă exemplul şi merseră

alături până la casa cea mare nelocuită. Gânditoare, tânăra femeie îi atinse braţul.

— Pentru ce, Sam? De ce faci asta pentru el?

— Nu ştiu… Pentru că nimeni nu şi-a propus să-i vină în ajutor. Şi are mare nevoie de acest ajutor… Acum sau niciodată. Şi apoi, de la început, am avut sentimentul că acest adolescent, este oarecum ce eram eu la vârsta lui…

— Pentru un om care nu suportă viaţa de familie, ai făcut un mare pas în această direcţie…

Sam râse.

— Da, cam aşa e. De altfel când mă gândesc, mă întreb cum o să ne descurcăm, stând împreună, el şi cu mine:… Dar în toate trebuie să fie un început. Şi cum am răspunderea unui suflet acum, a trebuit să mă decid şi eu să mă instalez. Deci iată… Alex, ai în faţa ta noua mea, sau mai bine zis, prima mea casă!

— Casa asta? într-adevăr? Ai închiriat-o?

— Nicidecum! Chiar am cumpărat-o!

Sam scoase din buzunar o cheie mare şi o introduse în broască. Uluită, tânăra femeie cercetă cu privirea imensa clădire.

— Ai cumpărat-o? Dar n-ai s-o poţi revinde niciodată!

— Dar nu am cumpărat-o ca să o revând, Alex. Chiar bătrânii călători pe drumul singurătăţii au dreptul să se oprească, într-o zi sau alta, să se instaleze, să prindă rădăcini într-un loc. L-am sunat pe agentul imobiliar noaptea asta, la ora patru. Presupun că a trebuit să facă un mare efort ca să se stăpânească şi să nu mă insulte. O să mă ierte însă, fără îndoială, când vom ajunge la momentul comisionului. Dar ce te face să râzi aşa?

Alex dădu din cap.

— Nu ai să ghiceşti niciodată cui îi aparţinea această casă, oh, nici nu-ţi poate trece prin cap, Sam…

— Cred că unei anumite doamne Knight, cred?

— Exact! Şi această doamnă este… este chiar mama lui Emily Derringer!

— A faimoasei Emily Derringer! Doamne Dumnezeule! Prince Rupert este, se pare, oraşul tuturor coincidenţelor… Dar vino, Alex! Acest lucru să nu te împiedice totuşi să-mi vizitezi castelul.

Surâzând, tânăra femeie trecu pragul casei, descoperi camerele luminoase şi atrăgătoare şi impozanta scară centrală cu frumoasa ei balustradă acaju. Admiră apoi colţurile şi colţişoarele, culoarele, oficiile, debaralele, tot acel dispozitiv seducător şi complicat ce caracteriza marile locuinţe construite înainte de război.

Alex se întoarse către Sam cu o privire entuziastă.

— Este genul de casă în care eşti obligat să te simţi fericit. Dacă aş trăi aici, mi-aş petrece ziua în faţa ferestrei, privind oceanul! Poate faptul că a trebuit să plece din această casă a făcut-o aşa de arţăgoasă, de plină de răutate, pe Emily.

Tot felul de flori şi ierburi invadaseră mica grădină din spatele casei. Dar era un locşor plin de verdeaţă, protejat de priviri, un loc ideal pentru a te putea juca în voie cu un copilaş.

Alex continuă să admire casă, podeaua din lemn dur, lustruit, în perfectă stare, ferestrele înalte, mobilele, frumoasele mobile de familie pe care Sam le achiziţionase odată cu locuinţa… Aşa că nu era de mirare faptul că el se îndrăgostise de casă la prima vedere, îşi spuse Alex. Şi ce spaţiu imens! Numai parterul putea să adăpostească cu largheţe o familie de patru persoane!

După ce au vizitat şi camerele de la primul etaj, tânăra femeie luă loc pe o treaptă a scării şi o luminiţă amuzată îi apăru în ochi.

— Oare de ce în casa asta încântătoare, faţa ta are deodată o expresie atât de îngrijorată? Nu cumva noul tău statut de

proprietar, te apasă, Sam?

— S-ar putea… Mărturisesc că stabilitatea mă sperie. Probabil. Că e o reacţie idioată.

— Nu eu voi fi aceea care să te condamn. Precum ai putut să constaţi, sunt destule lucruri în viaţă care mă terorizează şi pe mine. Şi nu stabilitatea… ci instabilitatea, printre altele…

Amuzat dintr-odată, Sam se aşează surâzând pe treaptă alături de ea.

— Ai văzut cum a fost construit parterul? Ei bine, m-am gândit că se poate foarte bine despărţi în două. E suficient să se facă o separare printr-un perete suplimentar pe culoarul din spate pentru ca jumătatea stângă să devină un apartament independent. Cu condiţia de a transforma oficiul în bucătărie, ceea ce nu e deloc complicat. Şi va fi mult mai bine aşa… Casa e puţin prea mare pentru un om singur…

— Îl uiţi pe Neil…

— Neil este un adolescent, Alex. El nu va rămâne aici toată viaţa lui. Într-un an sau doi se va duce să studieze sau să lucreze undeva, într-un oraş mare.

Sam îşi plecă spre ea faţa cu trăsături aspre, marcată de cicatrice şi parcă mai impenetrabilă ca oricând. Era aşa de aproape încât Alex simţi căldura răsuflării lui pe obraz.

Tânăra femeie încremeni, sperând şi, în acelaşi timp, temându-se de ceea ce va urma.

— Ca să fiu mai limpede, Alex. Ştiu că ţii mult la independenţa ta şi îţi făgăduiesc că ea nu îţi va fi primejduită niciodată. Dar aş dori foarte mult, ţin foarte mult, ca tu să vii să te instalezi aici, în acest apartament, care va fi amenajat, precum ţi-am spus, şi în care vei fi perfect liniştită.

Alex începu să tremure. Pentru ce avusese cu o clipă mai

înainte tulburătoarea certitudine că îi va cere din nou să se căsătorească cu el? Şi pentru ce fusese gata să accepte, să rostească „Da!“, deşi ştia că ar fi fost o mare greşeală? Tânăra femeie plecă privirea, refugiindu-se, ascunzându-şi ochii în spatele perdelei mătăsoase a părului ei lung.

— Eu am… eu am să mă descurc singură, Sam. Am nevoie să îmi dovedesc că sunt capabilă să fac faţă situaţiei.

El se ridică brusc.

— Nu ai să fii deranjată aici, să ştii. Am putea chiar să blocăm, să condamnăm definitiv, uşa de comunicare între apartament şi restul casei.

— Nu e vorba despre asta, Sam.

El se întoarse şi tânăra femeie îi văzu spatele rigid, pumnii strânşi, crispaţi, şi-l auzi declarând cu o voce dură:

— Acest copil este şi copilul meu, Alex. Pot să înţeleg că refuzi să te măriţi cu mine, dar încearcă să accepţi că mă simt şi sunt răspunzător de ceea ce i se întâmplă, întocmai ca şi tine. Şi ţin să fiu prezent în viaţa copilului meu. Şi îţi cer să nu mă ţii deoparte… Te rog, Alex, mai adăugă el încet.

Tânăra femeie dădu din cap, fără să rostească niciun cuvânt. Nu, niciodată nu ar putea să facă aşa ceva, să-l îndepărteze de acest copil, căruia Sam îi făcuse deja un loc aşa de important în viaţa lui.

— Dacă ai veni să locuieşti aici, nimic nu te-ar împiedica să-ţi petreci zilele scriind. Vom face tot ceea ce va fi necesar pentru a-ţi amenaja un adevărat birou.

— Oh, dar nu va fi nevoie! Această mică sufragerie este perfectă. O masă în faţa ferestrei, câteva rafturi şi voi avea un loc ideal pentru a lucra.

Alex cercetă încăperile cu o altă privire acum. Să trăiască

aici. Să fie aproape de Sam. Să se aşeze la maşina de scris când va simţi că e inspirată. Să scrie, liber, fără să se mai ascundă, fără ca nimeni să creadă că are dreptul să o deranjeze oricând… Ea se ridică la rândul său şi începu să păşească nervos prin locul acela care ar fi putut deveni noul său domeniu.

— Oh, Sam, e o nebunie!… Sunt tentată, foarte tentată. Dar ar însemna să-i dau dreptate mamei mele. Asta ar face din mine o femeie întreţinută.

O expresie de enervare apăru pe faţa lui Sam.

— Da, şi ce-i cu asta? Nu e vorba decât de cuvinte, Alex. Tot ceea ce ştiu este că am dorinţa să te ajut, că vreau să fac lucrul acesta, pentru tine, pentru copil.

O lungă tăcere se aşternu între ei. Pentru tânăra femeie a fost poate una dintre cele mai grele decizii de luat din toată existenţa sa. Avea nevoie de singurătate, desigur. Avea nevoie să îşi dovedească astfel că putea să nu depindă de nimeni, că putea să îşi ia viaţa în propriile ei mâini. Dar momentul era bine ales? Dacă nu accepta ajutorul lui Sam însemna oare că făcea un serviciu copilului său, aşteptându-i venirea pe lume în condiţii precare? Căci nu avea niciun servici, nici bani. În schimb, dacă accepta propunerea lui, perioada graviditătii ar fi fost protejată, fericită. Şi, în plus îşi oferea şansa să se dedice scrisului, reuşind poate să trăiască datorită romanelor ei, adică şansa de a duce, în fine, existenţa la care visa în secret de atâta vreme.

Tânăra femei se apropie încet de Sam. Răbdător, cu ochii aţintiţi asupra ei, Sâni îi lăsase timpul necesar să chibzuiască asupra hotărârii pe care urma să o ia. Alex dădu glas, în sfârşit, mult aşteptatei sale decizii:

— Da, dar cu o condiţie şi anume să plătesc jumătate din chiria actualmente în vigoare pentru un apartament de acest fel. Şi

în plus, firește, cheltuielile de întreţinere.

— Jumătate din chirie? Cu alte cuvinte accepţi ajutorul dar numai pentru copil însă nu pentru tine?

— Da…

— Câtă prudenţă, Alex! Dar uiţi că te adresezi unui om care nu face concesii niciodată? Un om care a avut totdeauna, până azi, supărătorul obicei de a nu ţine cont decât de o singură părere: a sa!

Alex schiţă un surâs.

— Nu mi-e deloc greu să te cred! Voi doctorii sunteţi toţi la fel. Faceţi totul numai şi numai după capul vostru!

— Poate… dar atâta vreme cât acest cap este un cap atât de reuşit…

Tânăra femeie ridică ochii spre cer cu o expresie de comică exasperare:

— Ce mi-a fost dat să-mi audă urechile? E chiar mai rău decât m-am aşteptat! Încântat de propria-i persoană, de o îngâmfare fără margini, şi o mulţumire de sine disproporţionată, mare… mare cât o casă…

— Ei, da! De aceea mi-am cumpărat această casă pentru ca voluminoasa mea mulţumire de sine să aibă loc!

Schimbând o privire amuzată, amândoi izbucniră în râs. Apoi Sam luă mâna tinerei femei şi o strânse îndelung.

— Deci ne-am înţeles, Alex, nu? Jumătate din chirie, dar nu şi cheltuielile de întreţinere. Ar trebui pentru asta să instalez contoare separate şi m-ar costa o avere. Ar fi o risipă inutilă.

— Dar aş putea să-ţi dau o sumă dedusă din…

Alex tăcu, Sam se încruntase nepărând dispus să mai continue discuţiile acestea financiare nicio secundă în plus. Şi apoi, pentru un om obişnuit ca totdeauna să facă numai după capul său,

mersese cu concesiile destul de departe. Doar ideea sa iniţială fusese căsătoria! îi acceptase refuzul şi numai într-o zi, găsise o cale de înţelegere…

Înfruntând privirea pătrunzătoare a ochilor lui cenuşii, ea declară scurt, cu un zâmbet la colţul gurii:

— Atunci bate palma, Sam! Cred că o să facem afacerea asta, tu şi eu…

Capitolul 6

Cele câteva zile petrecute în casa părinţilor ei în aşteptarea mutării au fost cele mai lungi, cele mai greu de suportat pe care Alex le-a îndurat vreodată. Tatăl ei, pastorul, o evita; mama ei nu-i adresa niciun cuvânt decât cu o voce obosită, plină de amărăciune. În ochii lumii însă nimic nu se schimbase. Oamenii continuau să-i surâdă, să se oprească pe stradă ca să schimbe cu ea câteva vorbe. Pentru ei continua să fie Marie, fata pastorului Houseman. Şi Alex, care se simţea acum ca o înşelătoare nu ştia ce să facă. Secretul ei, încă intact, nu avea să se afle chiar imediat, dar ameninţarea era prezentă, ca sabia lui Damocles suspendată deasupra capului ei…

Fireşte că diferite comentarii, diferite clevetiri vor începe să circule în ziua în care strângându-şi cele câteva lucruri se va duce să se instaleze în noua casă a doctorului Sam Dempsey. Şi cu toate acestea, tânăra femeie s-a simţit uşurată de o mare greutate când a trecut pentru ultima oară pragul casei părinteşti. Era ca şi cum o umbră imensă, care planase asupra sa întreaga ei viaţă, se risipea deodată pentru a lăsa să treacă limpedea lumină a zilei. Un vecin, care-şi plimba căţelul, s-a oprit pentru a privi pe Neil şi Sam încărcând camioneta închiriată pentru această ocazie. Dar evidenta lui curiozitate o lăsă netulburată pe Alex. Prezenţa lui Sam lângă ea îi dădea curajul care îi lipsise totdeauna până atunci.

Când ajunseră la locuinţa lui Sam, după ce au descărcat camionul, au scos nişte farfurii şi nişte pahare de carton şi au împărţit un pui fript, înconjuraţi de valizele şi pachetele aduse. Neil, adolescent înalt şi puţin stângaci, stătea mai retras şi nu răspundea la întrebările lor, cu jenă, decât cu câte un da sau nu. Până în momentul în care Alex scoase aparatul său de radio, cu o strâmbătură sceptică.

— Chiar mă întreb de ce am mai adus vechitura asta. Sunt ani de zile de când nu mai funcţionează.

— Poate aflu eu ce are, propuse Neil imediat.

Sam şi Alex schimbară o privire în timp ce Neil se dusese în bucătărie. Tânăra femeie spuse în şoaptă:

— Acum îl regăsesc pe Neil, cel pe care l-am cunoscut. Cea mai mare fericire a lui era să demonteze un aparat până la ultimul şurub, să-i studieze felul în care funcţionează până în momentul în care era capabil să-l remonteze. În legătură cu asta, ar trebui să-i vorbeşti lui Michael, soţul lui Karin, despre Neil. Michael mi-a explicat că va deschide un atelier de reparaţii ultramoderne pentru tot ce este material electronic pe vapoare. Şi sunt sigură că Neil are un veritabil talent pentru electronică.

— Da… Am să-i spun câteva cuvinte despre băiat. Dar cred că Neil personal trebuie să facă aceste demersuri. Pentru moment însă am să veghez să aibă cu ce să se ocupe.

În cursul săptămânilor care au urmat, Sam s-a arătat inflexibil faţă de Neil. Sam era absent majoritatea timpului dar nu uita niciodată să-i spună adolescentului ce are de făcut. Din biroul său cu vedere spre ocean, unde stătea cel mai adesea.

Alex îl auzea pe Neil lucrând de dimineaţă până seara. Uneori era îngrijorată să-l vadă muncind doar cu un singur braţ valid. Dar Sam nu ţinea cont de fractura lui. Şi cu toate că avea o mână în ghips, Neil vopsea, lustruia, curăţa grădina de bălării, săpa. Şi fără să se plângă niciodată, după cum îşi putea da seama Alex.

Şi ea avea, de asemeni, multe de făcut. Să-şi amenajeze teritoriul, să aşeze toate lucrurile la locul lor, să coasă perdelele… Tânăra femeie descoperea lucruri plăcute pe care nu le mai cunoscuse: să-şi petreacă zilele în ritmul ei, nu impus de alţii, să-şi permită să viseze într-un fotoliu de lângă fereastră. Cea mai mare

parte a timpului, cei doi bărbaţi din casă o lăsau singură. Neil era foarte ocupat cu diferite treburi… Cât despre Sam… Sam era un om cu principii. Şi îşi respecta cu scrupulozitate cuvântul dat să nu o deranjeze. Chiar din prima seară, el precizase bazele relaţiilor lor viitoare.

— Eu nu uit nevoia ta de solitudine, Alex. Ştiu că acest lucru e important pentru tine. Şi îţi promit că nici nu vei simţi prezenţa mea în casă.

Tânăra femeie se abţinuse să protesteze. Dar contrar oricărei logici, se simţea dezamăgită, chiar iritată. Dar cum să revină asupra afirmaţiilor pe care le făcuse fără să devină ridicolă? Doar nu încetase să tot proclame dorinţa ei de independenţă! Nu-i mai rămânea decât să bea cupa până la fund, de-acum înainte.

De altfel, chiar invizibilă, prezenţa lui Sam îi făcea plăcere, o bucura. Auzea motorul maşinii lui când se întorcea acasă, auzea închizându-se uşa de la intrare. Când lipsea uneori noaptea pentru o urgenţă, Alex rămânea trează, atentă la orice zgomot, aşteptând întoarcerea lui. Câteodată veneau până la ea ecouri de muzică. Alex asculta atentă, şi-l imagina pe Sam mergând prin cameră sau citind seara, într-un fotoliu, lângă şemineu. Şi i se întâmpla să zâmbească singură, visătoare, cu mâinile încrucişate pe pântecul ei abia rotunjit.

Alex ieşea puţin în oraş. Toată lumea inclusiv părinţii ei – erau probabil convinşi pe deplin că era întreţinută de Sam. Şi pentru acest motiv îi era greu să înfrunte privirile altora. Decât să rişte pe stradă, în magazine, să fie nevoită să răspundă întrebărilor celor pe care-i întâlnea, tânăra femeie prefera să rămână în apartamentul ei, să-l aranjeze, ori să stea la soare în grădină din spatele casei.

Chiar din prima seară, Sam coborâse pentru ea un superb

birou pe care-l găsise într-una din camerele neocupate de la primul etaj.

— Este exact ce îţi trebuie, Alex. Poţi să te aşezi la acest birou, în faţa ferestrei, ca să baţi la maşină. Cu o asemenea privelişte cărţile tale se vor scrie singure.

Îi aduse, de asemenea, o sofa, pe care ea nu putu să o refuze.

— Ce vrei să fac cu mobilele astea toate? O canapea, mie îmi ajunge, să ştii! Nu sunt colecţionar de mobile.

Şi Alex a acceptat oferta lui generoasă. Măcar pentru a-l vedea acolo, în camerele care-i erau ei rezervate, instalându-i biroul, sofaua. Sam era atât de puternic! Şi îi făcea plăcere să-l vadă în tricou, cu vechiul său jeans pătat de vopsea. Muşchii braţelor sale păreau de granit. Şi tânăra femeie lupta contra unei imense dorinţe de a-l atinge, de a se strânge lângă el, ca prima dată pe plaja de la Vancouver. Îl visa noaptea. Şi se gândea la el ziua întreagă... Imagini ale primei şi unicei lor apropieri îi apăreau pe ecranul pleoapelor ei închise. O senzualitate nouă îi făcea trupul să se înfioare.

Nu reîncepuse încă să scrie. Ca şi cum i-ar fi trebuit timp pentru a se obişnui cu noul său spaţiu, pentru a-şi regăsi un nou ritm. Alex nu se alarma peste măsură din cauza acestei lipse de inspiraţie. Ştia că va veni momentul când va începe iar să scrie. Până atunci ar fi dorit foarte mult să găsească nişte rafturi pentru a-şi aşeza cărţile, însemnările.

Două săptămâni trecuseră deja, când într-o zi, se hotărî să urce ia primul etaj cu speranţa că va găsi o bibliotecă. Cu o pensulă plină de vopsea în mână, Neil îi adresă un larg surâs. Îngrijorată, văzându-l cocoţat pe o scară, tânăra femeie se apropie.

— E sigur că te ţii bine, că nu rişti nimic pe scara asta înaltă? Mâna ta în ghips nu are de suferit?

— Nu-i nicio problemă. Sam e doctor, aşa că dacă el zice că pot să fac anumite lucruri înseamnă că nu e niciun pericol pentru mâna mea.

— Sper din toată inima pentru tine! Dar spune-mi, Neil, mica bibliotecă de pe palier, crezi că vă trebuie, ţie sau lui Sam?

Adolescentul dădu din umeri.

— Nu, nu cred. Vrei să o instalez jos la tine?

— Da, mi-ar fi foarte folositoare. Dar am s-o cobor eu singură.

— Neil se răsuci deodată pe scară, aşa de brusc că era să îşi piardă echilibrul, Ah, nu, asta în niciun caz! Sam a interzis ca tu să cari ceva, orice ar fi. Şi eu sunt dator să veghez la asta. O să mă omoare dacă te las să duci tu biblioteca.

Sam se gândea deci la ea, chiar în absenţă… O proteja pentru că ea purta acea viaţă care le era comună. Teribil de emoţionată, Alex dădu din cap.

— Bine, dacă trebuie neapărat, o să mi-o aduci tu.

Neil scoase un suspin de uşurare şi Alex reuşi cu greu să-şi stăpânească un surâs. Era incredibil! Cum reuşise Sam să se facă ascultat de acest adolescent care respinsese orice formă de autoritate până acum? Tânăra femeie îşi ţinu răsuflarea de îngrijorare când Neil coborî scara cu biblioteca pe umăr. Din fericire, însă, nu a fost nicio problemă. Adolescentul puse biblioteca lângă birou, apoi aruncă o privire admirativă în jur.

— E foarte plăcut la tine, foarte agreabil. Dar lipseşte ceva… ai să vezi ce…

Înainte ca Alex să-l poată opri, Neil şi ieşise în viteză din cameră repezindu-se sus pe scări. De trei ori a urcat şi a coborât ca să-i aducă covoare, din inepuizabila rezervă care păreau să o constituie camerele de la primul etaj. Încântată, tânăra femeie contemplă rezultatul. Covoarele dădeau încăperilor apartamentului

ei o unitate, o căldură şi o atmosferă deosebită. De această dată, Alex se simţea într-adevăr într-un cămin al ei, un loc în care putea să trăiască şi… să muncească la roman.

Şi chiar de a doua zi, tânăra femeie reîncepu să aştearnă noi şi noi pagini. Iar după o dimineaţă petrecută la maşina de scris ea pregătea un dejun uşor pe care-l împărţea cu Neil. Apoi ieşea să se plimbe pe coline, după care se întorcea, citea ceea ce lucrase şi făcea corecturi, activitate care se prelungea deseori până seara.

Într-o dimineaţă, mama ei îi telefonă ca s-o anunţe că îi sosise o scrisoare.

— Am să ţi-o las pe masa de la bucătărie. Treci să o iei chiar acum, dacă vrei…

— Mamă, eu…

Dar Fanny Houseman închisese deja telefonul. Şi când Alex ajunse găsi casa goală. Niciunul din părinţii ei nu o aşteptase!

Alex contemplă locul familiar devenit deodată atât de ostil. Pentru ce părinţii ei o tratau ca pe o femeie pierdută, ca pe o desfrânată? Comisese într-adevăr o greşeală îngrozitoare, de neiertat, împărtăşind câteva clipe de bucurie intensă cu Sam? Nu… Amintirea nopţii lor de la Vancouver, continua să existe în mintea ei, intactă, superbă, ca o bijuterie inalterabilă. Nicio ruşine, nicio jenă, nu erau legate de ea. În acea noapte se petrecuse ceva extraordinar, unic. De altfel viaţa cea nouă, rezultat al întâlnirii lor, nu era un mic miracol, un dar al destinului?

Hotărâtă să nu se lase copleşită de atmosfera apăsătoare a casei părinteşti, Alex îşi luă scrisoarea şi se grăbi să se întoarcă în apartamentul ei din locuinţa lui Sam ca s-o deschidă. Era un cec de la agentul său literar, corespunzând avansului consimţit de editor. Şi mai era anunţată că la 1 februarie cartea urma să apară, exact cu două luni înainte de naşterea copilului!

Tânăra femeie simţi că ameţeşte de bucurie. Reuşise! Romanul ei poliţist va fi tipărit şi poate că va fi văzut şi în vitrina celei mai mari librării din centrul oraşului Prince Rupert. Iar Emily Derringer, care adora acest gen de literatură, îl va cumpăra cu siguranţă. Şi atunci… şi atunci… Nu, n-o să se mai sinchisească, n-o să-i mai pese de reacţia celorlalţi! De altfel, în situaţia în care era, o bârfă în plus nu mai conta!

Alex închise brusc maşina de scris. Era timp prea frumos pentru a se aşeza la lucru. Şi apoi era aşa de bucuroasă! Măcar dacă ar avea cui să-i spună vestea cea bună. Însă Neil se afla la liceu, unde începuse să urmeze cursurile, iar Karin, undeva prin port, ocupată până peste cap, ca de obicei. Dar Sam… Alex deschise cartea de telefon, găsi numărul clinicii, ezită… Nu, nu avea curajul să îl sune. Doamna Bramsley, recepţionista, îi va recunoaşte cu siguranţă vocea. Şi ea nu putea totuşi să-l deranjeze pe Sam pentru atât de puţin!

Grăbită să îşi depună cecul la bancă, Alex coborî în oraş. Era aşa de mândră că prin ea însăşi câştigase o asemenea sumă! Şi pentru prima dată putea să-şi facă cumpărăturile fără să socotească fiecare bănuţ. Tânăra femeie alese cu grijă carnea, îşi umplu coşul cu legume frumoase. Apoi intră într-o patiserie unde cumpără o prăjitură enormă. În magazinul de băuturi luă două sticle de vin de calitate pe care le ascunse cu grijă sub celelalte cumpărături. Numai Dumnezeu ştia ce ar fi gândit oamenii văzând-o traversând oraşul cu două sticle în braţe!

Dar urcând panta abruptă care ducea până la casa lui Sam, se certă singură. Era inimaginabil să se neliniştească, să-şi facă atâtea probleme despre opinia oamenilor asupra ei. Inimaginabil, ridicol şi infantil! Alex Suspină. Ar fi dorit atât de mult să aibă curajul de a ridica mândră capul şi de a sfida toate femeile ca

Emily Derringer din această lume! Dar cum să se schimbe, când obişnuinţa de a se ascunde era ca şi încrustată în ea?

Gâfâind puţin mai mult ca altă dată după urcuş, Alex introduse cheia în broască. Ezită în prag, dar în acea zi, altfel decât celelalte, totul părea posibil… Cedând tentaţiei exploră partea din parterul casei ce îi era rezervată lui Sam. Sam… Descoperea universul lui, cartea lăsată pe o măsuţă joasă, revista aşezată lângă fotoliu. O revistă din California, observă ea, răsfoind-o repede. Sam îşi petrecuse toată tinereţea în Statele Unite. Dar din care regiune era originar, de fapt? Când şi pentru ce emigrase în Canada? Ea nu ştia niciunul din aceste detalii elementare ale vieţii lui!

Tânăra femeie se opri în faţa combinei stereo nouă, strălucitoare. Era de altfel singurul obiect nou în acel salon. Sam poseda atât de puţine lucruri! Şi totuşi atunci când cheltuia o făcea cu largheţe. Pentru o combină stereo de înaltă fidelitate, pentru frumoasa sa maşină sport, pentru o casă mare cât un castel. Şi pentru Neil…

Şi pentru copilul său care se va naşte…

Alex îşi şterse lacrima care îi aluneca pe obraz. O lacrimă? De ce o lacrimă? Nu avea niciun motiv să fie tristă. Dar Sam… Sam era un om extraordinar. Merita să primească şi el daruri de la ceilalţi şi, mai ales, merita să fie iubit. Iubit cu pasiune. Or el rămăsese singur toată viaţa. Şi familiile care-l primiseră când era copil nu-l suportaseră niciodată. Avusese parte de strigăte, de urlete, de lovituri. Acestea erau amintirile din copilărie pe care le purta ascunse în sufletul lui şi care-l marcaseră pentru totdeauna.

Era chiar un miracol că devenise ceea ce era acum; un om cu o inimă caldă, generos, dezinteresat. Pentru Neil îşi asumase riscuri şi mari responsabilităţi. Şi pentru ea, Alex, fusese gata să îşi sacrifice singurătatea şi libertatea sa…

Şi nu cerea nimic în schimb. Neil muncea fără răgaz în casă. Dar Sam nu avea alt gând decât să încerce astfel să-l ferească de închisoare. Din partea ei, de asemenea, nu acceptase nimic. Doar atunci la Vancouver, darul. Inocenţei sale. Dar pasiunea dintre ei fusese prea puternică pentru ca el să poată refuza acest dar.

Alex ajunsese în bucătăria pe care o împărţea cu Sam. Privea fără să le vadă, legumele aşezate pe masă. Şi dacă ea era cea care trebuia să-i redea lui Sam încrederea în ceilalţi? Să-l facă să înţeleagă că putea să se bazeze pe ea, să-i ceară ajutorul, fără ca pentru asta să fie în pericol în vreun fel. Dar nu-i va fi uşor. Fiindcă Alex îşi dădea seama că ea era foarte timidă… Timidă? Nu, îşi spuse mânioasă pe ea însăşi. De fapt era laşă! Laşă!

Dar trebuia să se schimbe. Primul lucru de făcut acum, telefonul. Cu o mână tremurândă, tânăra femeie formă numărul clinicii şi adresându-se doamnei Bramsley ca unei persoane necunoscute reuşi să ceară cabinetul doctorului Dempsey, cu un ton calm şi hotărât.

— Doctorul Dempsey este ocupat pentru moment. Dacă vreţi să îmi lăsaţi numele şi numărul de telefon, doctorul vă va suna imediat.

Numele ei şi numărul de telefon? Catastrofă… Dar ar fi trebuit să se aştepte că i se va cere aşa ceva.

— Vă rog să-i spuneţi că a sunat Alex…

— Alex? Mi s-a părut totuşi că am recunoscut vocea. Nu eşti Marie Houseman?

Tânăra femeie îşi înăbuşi un geamăt.

— Alexandra este cel de al doilea prenume al meu, doamnă Bramsley.

— Mi-am dat seama că eşti tu, dragă Marie. N-ai grijă îi voi transmite mesajul. Dar ai spus… doctorului Dempsey? Nu

doctorului Box? Dacă e vorba de o programare eu pot...

— Nu... e vorba de o comunicare personală. Însă acum trebuie să închid, sunt foarte grăbită.

Cu inima bătând să se rupă, Alex puse receptorul în furcă. Acest telefon fusese o eroare. O eroare stupidă. Şi Sam va fi furios, desigur. Nu deranjezi un doctor pentru fleacuri. Toată lumea ştia asta. Trebuia să ai un motiv serios ca să telefonezi la un doctor în timpul consultaţiilor. O hemoragie internă, o criză cardiacă, o fractură gravă. Dar niciodată – absolut niciodată – pentru o invitaţie la cină!

N-avea niciun rost să mai rămână încremenită lângă telefon. Sam nu o va suna. Nici măcar nu cunoştea numărul ei de telefon fiindcă ea nu se gândise niciodată să i-l dea... Plină de amărăciune, Alex se întoarse la maşina de scris, străduindu-se să lucreze la un nou capitol. Dar îi era imposibil să se concentreze şi frazele erau aşa de greoaie, de stângace, încât se grăbi să le şteargă. Când auzi că cineva bate la uşa de intrare a apartamentului lui Sam, se ridică şi se duse să deschidă. O clipă, rămase înmărmurită în prag.

Tatăl ei purta ţinuta de pastor dar, pentru prima oară, i se păru că nu se simte în largul său în această ţinută.

— Tată...

Ea îi murmură numele ca un copil pierdut. Pastorul Houseman aruncă pe furiş o privire spre stradă.

— Pot să intru, Marie?

Ea îl precedă în interior, şi îl pofti să se aşeze în cel mai comod fotoliu.

— Am să-ţi fac un ceai, dacă vrei...

El acceptă în tăcere, urmărind-o cu ochii ce aveau acea privire obosită şi descurajată pe care ea o cunoştea prea bine. De ce venise? se întrebă tânăra femeie. După ce bău ceaiul încet,

pastorul Houseman îşi drese vocea.

— Tu nu eşti nefericită, Marie? Nu ai nevoie de nimic?

— Nu, totul e bine, tată. Eu…

Neştiind ce să spun, Alex tăcu şi întoarse capul.

— Ai nevoie de bani? Dacă ai nevoie, eu pot…

Tânăra femeie fu gata să-şi răstoarne ceaiul pe covor. Mâinile îi tremurau atât de tare încât trebui să pună ceaşca pe masă.

— Nu tată, mulţumesc, dar am ceva economii…

Privirea ei căzu pe maşina de scris. Deschise gura pentru a-i vorbi despre cartea ei, dar cuvintele i se încâlciră în minte şi nu reuşi să spună nimic. Foarte repede, tatăl ei se ridică, gata de plecare. Cu inima grea, Alex îl însoţi până la uşa de intrare a apartamentului ei care dădea pe o latură a casei. Pastorul Houseman puse o clipă mâna pe umărul tinerei femei.

— Aş dori să te revăd în biserica mea, Marie.

Consternată, ea dădu din cap fără să răspundă. Deci nu primise vizita tatălui ei ci vizita pastorului Houseman. Şi asta pentru că ea încetase să mai vină la slujbele de duminică şi era datoria lui de om al bisericii, să readucă pe drumul cel bun toate oiţele pierdute. Nici măcar o singură dată, de altfel, el nu menţionase copilul…

Dacă ar fi avut cel puţin curajul să alerge după el şi să-i explice totul! Însă picioarele îi erau ca paralizate. Dar ar fi putut el să înţeleagă? Într-o noapte, pe o plajă, Marie Houseman îi încredinţase sufletul şi trupul ei unui necunoscut. Astfel se petrecuse totul. Şi era probabil un lucru ce nu putea fi niciodată iertat de cei care îşi arogaseră dreptul de a o judeca…

Cu paşi grei, Alex se îndreptă către bucătărie. Cumpărăturile pentru cină, aşezate acum, frumos, în ordine în refrigerator, păreau o zeflemea la adresa ei. Tocmai se pregătea să pună carnea

în congelator când sună telefonul.

Alex tresări. Era pentru prima oară că era chemată de când telefonul fusese instalat! Se repezi să răspundă emoţionată murmurând:

— Da… alo…

— Alex? Totul e bine?

Sam… Cum avea să-i explice apelul ei neaşteptat, inoportun? Abătută se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Da, totul e bine… îmi pare rău că te-am deranjat în timpul consultaţiilor tale.

— Tu nu mă deranjezi niciodată. Tocmai am suportat descrierea unui şir nesfârşit de necazuri ce le îndură din partea soţului ei o pacientă sexagenară şi care încearcă să-l părăsească de peste treizeci de ani. Fără să reuşească însă, bineînţeles!

Uşurată, Alex izbucni în râs.

— Şi cu secretul profesional, ce faceţi, doctore Dempsey?

— Nu-l trădez decât faţă de tine, Alex. Pentru că ştiu că tu eşti persoana cea mai capabilă din lume de a păstra un secret.

Inima tinerei femei începu să bată mai repede. Îşi închise ochii imaginându-şi faţa lui Sam, cu cicatricea pe obraz. Şi un surâs tandru îi apăru pe buze.

— Am primit o scrisoare de la agentul meu literar, Sam!

— Şi veştile sunt bune?

— Excelente! Mi-a trimis un cec şi mă anunţă că în luna februarie îmi va apărea cartea! În legătură cu asta te-am sunat, Sam. Fiindcă cu… dacă nu e prea târziu, aş dori să vă invit la cină, în seara asta, pe tine şi pe Neil.

— Prea târziu? Nu, deloc! Şi trebuie să sărbătorim succesul tău, desigur! Dacă am să ajung acasă la ora nouăsprezece, crezi că e bine?

— Perfect. Şi sunt aşa de bucuroasă că poţi veni! Şi acum te las. Şi-ţi cer iertare pentru că te-am sunat la clinică…

— Dar de ce te ascunzi? se miră Sam. Poţi să telefonezi când doreşti.

Tu nu înţelegi? Am spus că mesajul e din partea lui Alex dar doamna Bramsley m-a recunoscut imediat. Şi poate că toţi ştiu că locuiesc cu tine. Şi vor cleveti, vor avea acum şi mai mult ce cleveti… oh, sunt dezolată, Sam, într-adevăr.

Când el îi răspunse tânăra femeie observă, de data aceasta, puţină enervare în vocea lui.

— Ce importanţă are dacă gândesc că noi trăim împreună? Chiar în oraşul Prince Rupert există cupluri care trăiesc în concubinaj. Şi după cât am putut să-mi dau seama, lucrul acesta este foarte bine tolerat.

— Da, ştiu. Dar tu şi eu, noi nu… în fine, eu…

El suspină.

— Crezi într-adevăr că asta are importanţă, Alex?

— Dar oamenii se vor gândi că…

— Vor gândi? În câteva luni, ei nu vor mai gândi, draga mea. Vor şti!

Alex închise ochii.

— Pentru asta n-am făcut bine că am acceptat să locuiesc la tine. Ei vor crede că e copilul tău, Sam.

— Dar este copilul meu, pentru Dumnezeu! Şi vreau ca acest lucru să se ştie. Dacă există un secret pe care nu te voi lăsa să-l păstrezi, acesta este! Copilul, Alex, este şi al meu şi nu am intenţia să renunţ la el ca să evit ca oamenii să gândească nu ştiu ce. Dar ce speri, tu, de fapt? Că vor crede că acest copil a fost conceput printr-un miracol, fără să existe un bărbat în viaţa ta?

Degetele livide ale lui Alex se crispară pe receptor.

— Sunt atât de confuză, Sam. N-ar fi trebuit să te sun…

El nu răspunse imediat. Tânăra femeie simţea mânia lui mută clocotind la celălalt capăt al firului. Gata să plângă, ea. Se pregătea să închidă telefonul, când Sam îi spuse deodată cu o voce amuzată:

— Ce concluzie trebuie să trag după această ultimă informaţie? Că îţi retragi invitaţia la cină?

— Bineînţeles că nu, răspunse tânăra femeie, şi faţa i se lumină.

— Nu? Adică nu mai sunt invitat?

Sam o tachina. Deci nu era nimic pierdut? Nu era îngrozitor de supărat pe ea? Alex deschise ochii şi spuse zâmbind, cu o voce hotărâtă:

— Te aştept, Samuel Dempsey! Şi ai tot interesul să fii punctual, ai înţeles?

Capitolul *7*

Din camera alăturată se auzea o melodie agreabilă, uşoară. Probabil un vals de Strauss. Sam se lăsă pe spătarul scaunului şi duse paharul la gură. Avea un aer destins, fericit de a fi acolo, cu ea, după o zi de muncă peste măsură de obositoare. Alex culese o ultimă firimitură de prăjitură din farfurioară. De cum terminase masa, Neil ieşise cu unul din noii săi prieteni pentru a merge la teatru. Şi plecarea lui îi lăsase tăcuţi, pe Sam şi pe ea.

Pe Alex acest mutism împărtăşit pe care el îl savura o epuiza nervos. Bău o înghiţitură de apă, răsuci paharul în mână şi sfârşi prin a se ridica cu o mişcare bruscă.

— Mă duc să spăl vasele.

— Chiar acum? Atunci…

Sam vru să se ridice.

— Nu, nu, rămâi aici, liniştit. Mă descurc singură. Voi termina repede.

Pe teancul de farfurii pe care le strânsese, Alex reuşi să aşeze castronul pentru salată şi tacâmurile. Ea le luă cu o mână, apucă vasul de sticlă pentru sos cu cealaltă mână şi se îndreptă către bucătărie. Dar totul era în echilibru instabil.

— Atenţie, Alex…

Vocea lui gravă, răsună chiar în spatele ei. Nervii lui Alex erau aşa de încordaţi că se răsuci din instinct. Sam întinse mâna ca să reţină edificiul mişcător din mâna ei. Dar prea târziu. Şi urmă dezastrul. Se prăbuşiră farfuriile, salatiera, vasul pentru sos, cu un zgomot dezolant de sticlă şi porţelan prefăcute în cioburi.

— Oh, nu…

Alex contemplă singura farfurie rămasă intactă între degetele ei crispate. Era salată peste tot, sos pe pereţi, roşii pe covor, formând deja o aureolă de ulei. Tânăra femeie, consternată, lăsă ochii în jos. Nici nu mai îndrăznea să întâlnească privirea lui Sam. Un asemenea prăpăd… „Eşec pe toată linia, sărmana mea Alex“ îşi spuse în gând. Ea care a vrut să ofere o masă admirabilă, deosebită care să-l facă pe Sam să dorească să petreacă cât mai mult timp cu femeia ce trăia sub acoperişul lui. Tot ceea ce reuşise, de fapt, era să-l dezguste definitiv de „măruntele bucurii de fiecare zi“!

Oh, nu!… Nu era să înceapă să plângă ca să încoroneze totul! Şi Sam care rămăsese nemişcat, privind-o fără să spună nimic fiindu-i poate milă de ea văzând-o cât era de ridicolă! În timp ce pe el nimic nu părea să-l atingă! Rămânea stăpân pe sine, mai puternic, mai viril, mai seducător…

Dacă pleca acum, nu putea să nu-i dea dreptate. Nu se vor

mai revedea probabil săptămâni întregi. Totul va fi mai rău ca înainte.

— Eu, eu am să curăţ imediat, Sam, spuse tânăra femeie cu o voce tremurândă.

— Hei, Alex…

Ea îi întoarse spatele zguduită de blândeţea, de gentileţea din vocea lui. O viitoare mamă de douăzeci şi cinci de ani, plângând cu lacrimi fierbinţi, ca un copil. Sam probabil că era îngrozitor! Lacrimile începură să curgă mai puternic, când deodată ea simţi căldura mâinilor lui pe umăr, masajul uşor al degetelor lui Sam, pe ceafă. El se aplecă, îşi puse buzele pe părul ei, lângă ureche. La capătul puterilor, Alex se lăsă pe spate lipindu-se de el, şi simţindu-se dintr-odată, uşoară şi protejată în menghina braţelor lui.

— Îmi pare rău, aşa de rău… Trebuie într-adevăr să fii stupid casă…

— Încetează să te mai scuzi. Nu e altceva decât…

— Un dezastru!

Tânăra femeie ar fi vrut să închidă ochii, să savureze îmbrăţişarea lui, dar nu vedea decât farfuriile sparte, cioburile, roşul insolent al sosului ce stropise tapetul şi foile verzi de salată risipite în cele patru colţuri ale camerei.

Sam îi mângâia braţul şi suspinele ei începură să se potolească.

— Eu am tendinţa să văd partea bună a lucrurilor. Speram ca o mică, să-i zicem, catastrofă, ca aceasta să se producă…

Alex se răsuci către el, uimită, uitând lacrimile care-i brăzdau obrazul.

— Ce spui? Nu înţeleg…

Sam o strânse mai aproape, lăsându-şi buzele să rătăcească o clipă pe buzele ei.

— Îmi spuneam că o ocazie se va prezenta, în sfârşit… O mică dramă ca să pot să te iau în braţe, să te consolez… să te sărut din nou, să-ţi usuc lacrimile…

Ochii lui Sam erau imenşi şi o atrăgeau în adâncurile lor, îi deschideau poarta unui univers infinit care excludea tot restul. Cum ar fi putut ea să nu răspundă sărutului lui? Mult timp după aceea, buzele porniră în derivă, se aşezară pe obrazul, pe gâtul ei, pe pleoapele ei umede.

— Sam…

Alex îşi lăsă degetele să alunece în părul lui Sam. O ameţeală delicioasă o cuprindea în valuri succesive, îi risipea temerile. Sub mâinile lui Sam ea nu mai era decât un freamăt lung, un tăciune arzând.

Era atât de multă vreme de când îl aştepta, de când îi era dor de el, trup şi suflet, ziua şi noaptea… Mâinile lui Sam se aşezară pe şoldurile ei, şi o lipiră cu putere de trupul său.

— Alex… A fost nesfârşit de lung timpul fără tine… prea lung… intolerabil…

Tânăra femeie închise ochii. Deja realitatea exterioară se risipea, dispărea în neant. Nu mai exista alt loc pe lume, nu mai exista altceva decât el, decât braţele lui. Nicio altă ocrotire, niciun alt azil decât îmbrăţişarea puternică a lui Sam. Sam care acum o purta, cu capul pe umărul lui, către camera sa, către patul unde atâtea nopţi ea visase că va fi lângă el.

Alex deschise ochii şi îi văzu chipul deasupra chipului ei. Ochii lui păreau negri în penumbră; niciun surâs nu îmblânzea linia dură a buzelor sale. Şi el o privea… o privea ca şi cum ea era chiar destinul care îl ţinea prizonier pentru totdeauna. Cât de departe vedea în ea! Până în adâncul fiinţei sale, acolo unde nu mai era poate nici Marie, nici Alex, ci pur şi simplu o femeie tremurând de

dragoste pentru el, arzând de pasiune.

Dar din nou buzele lui Sam atinseră buzele ei. Şi ea încetă să se mai teamă de ceea ce ar putea să citească în ea, încetă să se mai teamă de privirea lui pătrunzătoare. Acum, Sam îi desfăcu fermoarul rochiei ca să-i elibereze umerii, bustul. Gura lui coborî de pe gât mai jos, dând la o parte dantela care-i acoperea încă rotunjimea generoasă a sânilor. Simţind căldura ameţitoare a gurii lui, Alex se arcui ca să se lipească mai mult de el, să-l simtă mai aproape. Nu mai voia să mai fie nimic între ei, nicio separaţie, nicio barieră. Mâinile lui Sam îi apucară şoldurile. Va fi a lui, ea se dăruia, fără jenă, fără ruşine, total acestui bărbat – bărbatul ei – cel pe care-l aştepta dintotdeauna…

Şi atunci răsună puternic soneria telefonului. Repetându-şi strident apelul sonor. Ca pentru a nega evidenţa, Alex îşi răsuci capul de la dreapta la stânga, şi îşi auzi buzele murmurând: „Nu „nu, nu…“. Dar Sam se imobilizase deja, îl simţea ascultând atent.

— E telefonul tău, Sam, şopti atunci tânăra femeie.

Trăsăturile lui se crispară când se depărtă de ea, când braţele i se desprinseră de pe trupul ei.

— Trebuie să răspund. Poate că e spitalul. Rămâi aici, te rog. Mă întorc îndată.

Tânăra femeie rămase nemişcată pe pat urmărindu-l cu ochii. Bătăile inimii ei, puternice, dezordonate, se propagau în toată fiinţa sa, ca o muzică a dragostei. Alex îşi regăsi cu greu răsuflarea. Deodată fu conştientă de corpul ei gol şi se ridică brusc din pat. Rochia pe care o călcase cu atâta grijă nu mai era decât un veşmânt inform, mototolit. Cu obrajii arzând deschise un sertar, scoase un tricou şi un jeans. Repede… Trebuia să şteargă imaginea ei de mai înainte, să facă să dispară acea femeie înflăcărată, plină de pasiune, frenetica ei dorinţă de dragoste.

Sam vorbea în continuare la telefon cu o voce liniştitoare, calmă. Trebuia să plece desigur, un pacient avea nevoie de îngrijiri imediate. Dar îi auzi paşii. Revenea. Cuprinsă de panică, Alex ieşi afară din cameră şi se rezemă de uşa închisă. Oh, pentru ce, pentru ce lăsase lucrurile să ajungă aici? El va crede… va crede că îl iubeşte! Ştia de acum înainte că Alex Houseman nu se gândea decât să-l acapareze, să-l prindă în plasa ei, să-i fure libertatea!

Văzând-o, Sam se opri brusc şi o contemplă îndelung în tăcere. Focul dorinţei i se stinse în ochi. Dar nimic în expresia lui nu permitea să ghiceşti ce gândea. El aştepta. O explicaţie, o justificare pentru un comportament pe care-l considera, cu siguranţă, de neiertat. A se refuza acum după ce fusese pe punctul de a se dărui…

— Sunt dezolată, Sam, nu…

Dar de ce el nu zicea nimic? Ea încercă să explice cu o voce abia auzită:

— Nu pot… Aş vrea să înţelegi. Nu pot! Pentru ca prezenţa mea aici să fie acceptabilă… Da, nu mă îndoiesc că oamenii gândesc că… Dar cel puţin eu îmi ştiu conştiinţa curată. Ştiu că şederea mea aici este un lucru fără pată, un lucru inocent.

Un fulger străluci o clipă în ochii lui întunecaţi.

— Inocent? Ce idee îţi faci tu despre viaţă, Alex? Tu consideri că actul dragostei este o crimă, un păcat?

Ea vru să vorbească dar niciun sunet nu trecu pragul buzelor sale. În capul ei domnea un vacarm atroce. Un concert de voci amestecate, din ce în ce mai sonore. Vocea neliniştită a tatălui ei, vocea atât de ascuţită a lui Fanny, râsul scandalizat al lui Emily.

Apoi vocea lui Sam, tăcerea lui Sam de acum, Sam care îi întorcea spatele şi pleca.

— Sam…

Dar el nu mai era acolo. Apăsându-şi tâmplele cu degetele, tânăra femeie aşteptă. Dar uşa de la intrare nu se auzea, nu se auzea nici zgomotul motorului maşinii. Alte zgomote o făcură pe Alex să iasă din amorţire; al apei care curge, al veselei mânuite cu stângăcie. Sam se ocupa cu repararea stricăciunilor pe care ea le făcuse… Cât de trecătoare fusese dorinţa lui! O dorinţă fizică şi atât, probabil uitată deja! Alex ezită, se gândi la articolul pentru ziar pe care-şi făgăduise să îl termine. Dar era inutil să îşi închipuie că va fi în stare să scrie un rând măcar după ce se petrecuse…

Până la sfârşit paşii. O purtară singuri către bucătărie. Sam era acum în sufragerie ocupat să şteargă de pe pereţi petele cu o cârpă umedă.

— Nu vei reuşi să faci să dispară petele cu asta, îi spuse cu o voce stinsă.

Sam se întoarse către ea.

— Dar cum trebuie să procedez?

— Stai puţin, vin să te ajut şi am să-ţi arăt.

Timp de o oră munciră alături, curăţând totul. Fără să-şi mai spună nimic. Apoi, s-au dus la culcare, fiecare în apartamentul său. Şi pentru Alex a fost noaptea cea mai lungă, cea mai tristă, cea mai apăsătoare, de când se ştia.

***

Tânăra femeie rămase uluită când Sam o sună a doua zi, spre sfârşitul dimineţii. Vocea lui era plină de căldură’ complice, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Era, fără îndoială, omul cel mai magnanim pe care-l purtase pământul vreodată…

— Vrei să cinăm împreună în seara asta, Alex? Acum eu sunt

cel care invită.

Cu un surâs pe buze, tânăra femeie îşi îndreptă privirea spre fereastră. În câteva secunde, cerul devenise mult, mult mai albastru…

— Ai intenţia să pregăteşti tu masa?

— Iată o întrebare de-a dreptul masochistă! Nu, ai noroc, mă mulţumesc să te invit la restaurant. E mult mai bine să limităm riscurile. Fiindcă şi eu mă simt în stare să sparg un maldăr de farfurii, să ştii.

Alex izbucni în râs.

— Crezi deci că e mai sigur la restaurant?

— Sunt absolut convins.

Şi Neil, e şi el invitat?

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere o clipă.

— Neil? A, da, şi Neil, fireşte.

Oarecum dezamăgită, Alex puse receptorul în furcă. În seara asta se va îmbrăca altfel. Un ansamblu jachetă pantalon, poate. În orice caz ceva mai puţin sugestiv şi provocator ca rochia purtată în ajun. Fiindcă Neil va fi cu ei. Nu mai putea spera la clipe de intimitate, la sărutări…

* **

Profesorul de matematică al lui Neil nu mai contenea cu elogiile la adresa elevului său. Adolescentul trecuse examenul cu mult succes şi astfel a putut să se înscrie din luna august la un curs de electronică. Trebuia recunoscut că meritase să reuşească. Nu era văzut tot timpul decât cu o carte în mână. Şi când era prezent la mesele la care fusese invitat de Sam, conversaţiile mai totdeauna ajungeau la ecuaţiile cu multiplii variabili sau la

subiecte dătătoare de dureri de cap de acelaşi fel!

Obişnuinţa de a lua cina în trei fusese stabilită printr-un fel de acord tacit. De două sau trei ori pe săptămână Sam îi invita la restaurant. Spre marea disperare a lui Alex, de altfel. Tânăra femeie trebuia să poarte veşminte mai ample şi acum se temea mai mult ca oricând de întâlniri neplăcute cu gurile rele ale oraşului. Deşi tatăl ei o rugase să vină din nou la slujbe, la biserică, din acelaşi motiv ea nu avusese curajul s-o facă. Uneori o zărea pe mama ei pe stradă. Dar avea grijă ca de fiecare dată să se strecoare pe o alee ca să nu poată fi văzută, evitând astfel întâlnirea lor.

Într-o zi, acasă la Sam, când tocmai aducea supa la masă şi nu erau prezenţi decât Neil şi ea, acesta privind-o, făcu ochii mari dându-şi seama abia atunci de starea ei.

— Tu aştepţi un copil, Alex?

— Da, Neil, sunt gravidă, spuse ea după ce puse cu mâinile tremurând castronul cu supă pe masă. Ar fi vrut să fugă, să evite să răspundă, dar nu avea ce face.

Adolescentul duse lingura la gură, ezită…

— Este copilul lui Sam?

Desigur că aceasta era întrebarea pe care toată lumea şi-o punea! Tânăra femeie îşi muşcă buzele. Sam fusese foarte clar… Voia ca acest lucru să se ştie… Cu obrajii roşii ca focul, Alex dădu din cap afirmativ. Apoi îşi plecă ochii spre farfurie şi nu văzu zâmbetul plin de încântare care înflorise pe faţa lui Neil.

Alex se simţea teribil de jenată! Să accepte în teorie să devină mamă celibatară era un lucru. Să-şi vadă corpul schimbându-se şi forma, proclamând evidenţa, era cu totul altul. Să înfrunte privirile cercetătoare, uimite, batjocoritoare ori dezaprobatoare nu putea, nu era în stare! Venise timpul să plece din oraş, într-adevăr, asta

era soluţia. Să părăsească oraşul şi să se instaleze într-un loc în care rotunjimile siluetei sale să nu intereseze şi să nu însemne nimic pentru nimeni…

Cu toate că erau plăcute, se temea de ieşirile în oraş, săptămână de săptămână, în schimb, tânăra femeie prinsese gustul serilor petrecute în trei, în liniştea casei lor. Sam găsise un magnific joc de şah vechi într-un magazin de antichităţi şi îi intrase în cap să înveţe să joace. Neil, care se interesa de tot ce făcea Sam, hotărâse să deprindă şi el tainele jocului de şah cu aceeaşi ocazie.

Promovată la rangul de profesor, Alex le explica cu răbdare. Şi le dirija mişcările pieselor. Când au făcut unele progrese, ea căută să-şi ocupe mâinile şi reuşi să facă un mare pas în pregătirea pentru rolul de mamă. Riscă o vizită în oraş, intră într-o mercerie şi cumpără diferite culori de lână. Şi în fiecare seară ea mai adăuga câteva rânduri la o minusculă hăinuţă pentru un bebeluş, fără ca să piardă din ochi mişcările pieselor pe tabla de şah. Din când în când Sam ridica ochii şi ochii lor li se întâlneau. Ea descoperea atunci în privirile lui o căldură, nouă. Lui Sam îi plăcea mult să o vadă astfel, pregătindu-se liniştită pentru venirea pe lume a copilului lor.

Neil şi Sam nu uitau niciodată să o întrebe cum merge cartea pe care o scria. Ei urmăreau îndeaproape felul în care progresa povestirea şi nu se lăsau rugaţi pentru a-i da sugestii. Într-o seară, Alex rămase pe gânduri.

— Sunt în pană de inspiraţie pentru cea de a treia crimă. Într-adevăr nu ştiu în ce fel să-l fac să moară pe omul acesta.

Sam deplasă calul.

— Injectează-i o seringă de aer în vene. E radical!

— Imposibil. Pentru asta ar trebui să fie într-un spital.

— Atunci electrocutează-l, sugeră Neil, cu entuziasm.

Tânăra femeie dădu la o parte lucrul şi andrelele şi se încruntă.

— Hei, fi atent la partidă, Sam! Deplasând calul l-ai pus pe Neil în poziţie de şah.

Neil mârâi contrariat. Alex surâse şi îşi reluă andrelele.

— Ia spune, Neil, cum ar trebui să procedez ca să-mi electrocutez viitoarea victimă?

— Va fi suficient să schimbi câteva circuite la maşină. Şi dacă vrei, am putea să face o încercare pe maşina lui Sam. Cu câteva fire electrice…

Sam mută triumfător un pion.

— Şah şi mat, bătrâne! Şi te previn că dacă îndrăzneşti să atingi măcar un şurub la maşina mea, Alex se va regăsi cu un cadavru adevărat în braţe!

Tânăra femeie adora aceste momente de destindere, cu conversaţiile lor şi amuzante şi serioase, cu râsul nebun care-i cuprindea adesea. Iar sugestiile lui Sam şi Neil îi stimulau imaginaţia, aşa încât intriga romanului ei se desfăşura parcă de la sine, cu o facilitate uimitoare.

Sam continua să aibă grijă de ea. Îi supraveghea alimentaţia, insista mereu să se programeze la doctorul Box pentru vizite de control. Dar Alex tot amâna acest lucru, spunând, de fiecare dată, că se va duce săptămâna viitoare. Tânăra femeie nu mai ieşea aproape deloc din casă, în ultima vreme. Neil, totdeauna foarte serviabil, îi cumpăra ceea ce avea nevoie. Poate chiar mai mult decât Sam, adolescentul era foarte atent, avea grijă de ea. La jumătatea lui august, ghipsul de la mână îi fu dat jos şi Michael MacAvoy acceptă să-i dea de lucru câte două ore pe zi în atelierul lui.

Câteodată, Alex îl vedea pe Neil întunecându-se la faţă,

neliniştit, când se gândea la sentinţa care va fi dată în procesul său. Sam îl bătea atunci pe umăr.

— Nu te mai frământa atât. Spune-ţi că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să influenţezi favorabil curtea. Acum, nu-ţi mai rămâne decât să te laşi în grijă stelei tale norocoase.

O stea norocoasă care avea un nume: Samuel Dempsey, îşi spunea cu emoţie Alex. Ea ştia cât se zbătea ca să pledeze cazul protejatului său. Se dusese chiar să-l vadă pe pastorul Houseman, tatăl ei, pentru a-i cere să-l sprijine în momentul procesului…

Într-o zi, când lucra la maşina de scris, Alex auzi uşa de la intrare a lui Sam, deschizându-se în mijlocul zilei. Câteva secunde mai târziu răsună zgomotul unor labe de câine pe parchetul de la intrare. Uluită, ea îşi lăsă pagina neterminată şi se grăbi să vadă ce se întâmplă. Sam stătea în prag, puţin jenat, cu un imens Saint-Bernard, aşezat lângă el.

— Ei bine… un nou invitat, Sam? După mine şi Neil, ai găsit acum un câine pierdut, fără stăpân. Şi ce câine…

— Nu prea poate trece neobservat, mi se pare… Dar am un pacient foarte bolnav. Şi nu poţi să-ţi imaginezi Alex, cât se zbuciuma gândindu-se ce se întâmplă şi ce se va întâmpla cu câinele lui. Şi, într-un moment de neatenţie, i-am promis că voi avea grijă de câinele pe care îl iubea aşa de mult. Şi iată-l… Vecinii care se angajaseră să-l ţină au decis că acest biet animal are o prea mare poftă de mâncare. Şi atunci, adio Saint-Bernard!

Alex, văzând figura spăşită a lui Sam, îşi reprimă cu greu râsul gata să izbucnească. Se aplecă să mângâie câinele pe cap.

— Nu prea e de mirare! Ascultă, cred că a rămas o porţie bună din mâncarea cu carne de aseară, în frigider. Putem să-l hrănim cu asta până vom lua măsuri. Voi cumpăra câteva cutii cu hrană pentru câini după-amiază.

Inima tinere femei începu să bată cu putere când mâna ei atinse mâna lui Sam care şi el mângâia câinele.

— Şi „mititelul“ are un nume?

— Maxwell!

— Sărmanul! Ce nume îngrozitor! Eu am să-l strig Max.

Îi dădură lui Max să mănânce în bucătărie înainte să-l lase liber în grădiniţa din spatele casei. Apoi Alex îl însoţi pe Sam până la maşină. Înainte să se aşeze la volan el o apucă de braţ cu o fermitate neaşteptată.

— Când ai de gând să te duci la consultaţie la doctorul Roy Box? Nu poţi să amâni la nesfârşit, ştii asta…

— Dar… dar nu e nicio grabă. Mă simt foarte bine.

— Asta nu e un motiv, controalele trebuie făcute. Alex, sunt neliniştit în privinţa ta. Te ascunzi ca o criminală. De câteva săptămâni nu ai mai ieşit din casă şi nu te-am mai văzut vorbind cu nimeni în acest oraş în afară de Karin şi de Michael MacAvoy.

Tânăra femeie ar fi vrut să fugă de lângă el dar privirea lui Sam o ţinea prizonieră.

— Toţi mă cunosc Sam. Nu ştiu cum să-ţi explic dar pentru ei… pentru ei, eu sunt diferită. Ei m-au considerat astfel totdeauna şi m-au tratat ca atare. Încă din şcoală când ceilalţi copii decideau să facă vreo poznă sau ceva interzis, Toată lumea era convinsă dinainte că cu nu voi fi alături de ei, că nu voi participa la escapadă. Am impresia că în prezenţa mea îşi supravegheau chiar şi vocabularul ca să nu le scape vreo expresie mai necuviincioasă. Şi acum, toţi mă aşteaptă la cotitură, gata să se repeadă asupra mea de cum vor descoperi că am făcut un pas greşit… şi…

Descurajată, Alex ridică din umeri. Nu găsea cuvintele cele mai potrivite, nimic nu părea să justifice jena şi temerile ei în faţa lui Sam. Dar cum ar putea el s-o înţeleagă? Acolo unde ea alesese

să se ascundă, el, dimpotrivă, alesese să iasă în faţă, să se bată. Singuratici, şi unul şi altul, făceau parte totuşi din două lumi diferite.

— Ştii ce cred eu, Alex? Că toţi vor fi uşuraţi şi mulţumiţi să descopere că tu eşti umană, în ciuda aparenţelor. Şi nu e de mirare că „te aşteaptă la cotitură“ după cum zici. Pentru că până acum ai trăit o existenţă anormală, total rigidă. Ei speră că vor detecta la tine semne de umanitate, o dovadă că şi tu eşti supusă greşelii, că şi tu te poţi înşela, că eşti făcută din carne şi sânge ca şi ei.

Cu un gest plin de amărăciune, tânăra femeie netezi pe pântecele ei larga cămaşa bărbătească sub care îşi ascundea formele mult rotunjite în ultima vreme.

— Ei bine, semne destul de vizibile au, nu crezi? Nu s-ar putea spune că fac economie de dovezi, dimpotrivă! mai supusă greşelii decât mine e greu de găsit!

— Oh, Alex, te rog, nu te mai acuza! îţi închipui că viaţa tuturor acestor oameni este aşa de transparentă, aşa de pură încât ei ar putea s-o dezvăluie fără teamă în public? Inocenţa este o mască, o prefăcătorie. Chiar Emily Derringer a ta, cea fără pată şi fără cusur, model al virtuţilor creştine pentru tine, sunt pe deplin convins că ascunde ceva în trecutul ei.

— Glumeşti? Emily n-a comis niciodată nici cea mai mică eroare în viaţa ei. E chiar de neconceput ideea că ea ar fi putut greşi!

O disperare adâncă o copleşi pe Alex. Şi faptul că îşi adusese aminte de Emily, de toate ororile pe care ea le va răspândi pe seama fiicei pastorului Houseman! Nu, nu ar fi putut suporta! Sam, Karin, Neil, o tor considera laşă, dar cu atât mai rău. Ea nu se simţea capabilă să meargă aplecată sub greutatea dezaprobării generale, să fie arătată cu degetul pe stradă, să surprindă râsetele

batjocoritoare, privirile fixate pe pântecele ei!

Văzând-o cu ochii plini de lacrimi, Sam îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Nu te zbuciuma în felul acesta, Alex. O să vorbim despre toate acestea mai târziu. Cel mai urgent acum este să te programezi pentru o consultaţie la doctorul Roy Box. Eşti însărcinată, ţine cont de starea ta. Există examene de făcut, analize de efectuat.

— Am să mă duc, Sam.

— Aşa îmi spui de fiecare dată. Dar acum vreau să-mi precizezi exact când. Nu mai poate fi vorba să mai amâni.

Tânăra femei păli brusc.

— Tu crezi că e vreo problemă? Cu copilul…?

— Nu, nicidecum! Nu asta mă preocupă, dar…

Vocea lui se îmblânzi deodată:

— Nu te nelinişti, Alex. Sunt sigur că totul merge bine. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să te duci la doctorul Box. Orice sarcină trebuie urmărită îndeaproape până la termen. Este o precauţie indispensabilă.

Emoţionată de solicitudinea şi căldura din privirea lui, tânăra femeie îi atinse uşor braţul. Ar fi vrut atât de mult să fie o femeie curajoasă aşa cum el dorea…

— Îmi pare rău, Sam. Dar nu pot să mă duc în clinică, să o salut pe doamna Bramsley, să mă aşez în sala de aşteptare, sub ochii tuturor… Nu am în mine forţa să continui astfel…

De data aceasta Sam a fost cel care s-a albit la faţă.

— Şi acum, adevărul, Alex; ce încerci să-mi spui? E prea târziu ca să întrerupi sarcina. Riscurile sunt prea mari. Şi chiar dacă ai găsi un doctor dispus să…

— Nu! Nu, Sam, nu e vorba de aşa ceva! aproape că strigă

tânăra femeie. Copilul acesta, îl doresc, îl doresc din tot sufletul. Numai că… numai că aş dori să fiu cât mai departe de acest loc. La mii de kilometri, dacă ar fi posibil. Aş vrea să trec pe străzi şi să am certitudinea că nu am să întâlnesc decât chipuri necunoscute. Să nu mai simt greutatea asta de acum de pe umeri, să pot să ies liniştită din casă, să merg cu capul sus…

Mâinile lui Sam se crispară pe portieră.

— Oamenii nu sunt monştrii, Alex. Ei vor veni, vor cleveti, desigur. Dar comentariile lor nu vor fi nici mai aspre nici mai puţin aspre decât acelea pe care le şuşoteau în spatele tău atunci când tu erai încă respectabila fiică a pastorului. Iar persoanele care contează – adevăraţii prieteni – ei nu-şi vor schimba atitudinea faţă de tine, nu te vor condamna. Nu fugi, Alex! Nu am să te împiedic „ştiu că nu este în puterea mea. Am să te ajut chiar, dacă aşa vei hotărî. Însă va fi o falsă soluţie. Povara cea mai grea de purtat, nu o laşi niciodată în urma ta, Alex. Şi dacă îţi spun asta e fiindcă o ştiu prea bine, din experienţă…

Sam părea atât de ostenit… Ea se gândi la toate acele nopţi fără somn, întrerupte din cauza urgenţelor nocturne, la cele două ceşti de cafea prea tare pe care le bea în picioare la bucătărie, înainte de a se repezi la clinică. Cel puţin, dacă ar fi lăsat-o să aibă grijă de el, să-i prepare micul dejun dimineaţa, să-l mângâie pe frunte câteodată…

Mobilul pe care Sam îl ţinea totdeauna în buzunar începu să sune insistent. El închise ochii şi faţa i se contractă exprimând suferinţă.

— Reflectează, Alex. Gândeşte-te la ce laşi în urmă plecând. Familia ta e aici. Fiinţe care te iubesc. Eu pot să-ţi spun multe despre singurătate, să ştii! E un lucru pe care-l cunosc prea bine. Şi tu nu eşti făcută să trăieşti fără rădăcini, fără prieteni, fără… Nu

pleca departe de toţi cei care au nevoie de tine.

— Familia mea nu are…

El îi puse un degete pe buze.

— Nu spune asta, îngerul meu. Lasă-le timp să îşi revină. Trebuie să plec acum. Dar promite-mi să nu acţionezi în niciun fel înainte ca noi să mai stăm de vorbă. Da? De acord?

Tânăra femeie nu izbuti să-i mai răspundă ceva. Motorul maşinii îi acoperea deja vocea… Cu lacrimi în ochi, Alex se întoarse cu paşi lenţi către casă. Câinele se întinsese liniştit la soare în mica grădiniţă, şi era aproape adormit. Cu un suspin adânc ea se aşează în faţa maşinii de scris, aşternu câteva rânduri. Soneria de la intrare se făcu auzită. Se ridică să răspundă apoi se aşează iar. Nu era nicio persoană din lume pe care ar fi vrut să o vadă în acel moment.

Alex îşi luă capul în mâini. Aici viitorul îi era închis, nicio perspectivă nu i se mai oferea. Cât timp încă va mai trebui să se ascundă de lume? Lucrul cel mai rău era faptul că nu-i păsa, că nu simţea nevoia să mai vadă pe nimeni. Întreaga ei viaţă gravita acum în jurul lui Sam. El singur conta în ochii ei. Compania lui Neil îi era binevenită fiindcă împărtăşeau aceeaşi pasiune: Sam. Zi şi noapte tânăra femeie îl aştepta, pândea întoarcerea lui, căuta în privirea lui semnele de dragoste pe care nu era sigură că ştia să le recunoască.

Dar Sam se complăcea în singurătate, aşa părea. Ce acceptase din partea ei, până acum? Nici cel mai mărunt lucru! Cu o seară înainte, Alex îi propusese să-i coasă nasturele rupt de la cămaşă, dar Sam ridicase din umeri spunând că desigur ea avea lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de persoana lui. Nu, Sam nu avea nevoie de ea. Poate doar fizic. Fizic el o dorea; privirile incandescente pe care le simţea întârziind asupra ei,

adeseori, dovedeau acest lucru… Alex îşi apăsă degetele pe pleoapele fierbinţi. Dacă i-ar întinde braţele, el ar strânge-o la piept şi ar face dragoste cu ea, cu aceeaşi ardoare ca şi prima dată. Dar tânăra femeie se gândi că dacă ar cădea în braţele lui acum ar fi mult mai rău. Dragostea ei ar deveni sclavie! Ar sfârşi prin a-l implora să o iubească, să trăiască alături de el, să n-o mai părăsească niciodată! Dar nu avea dreptul să facă asta! Pentru că ea purta copilul lui, Sam ar fi fost de acord. Doar declarase în faţa părinţilor ei, în cursul acelei scene teribile, că era gata să-i facă pe plac, să cedeze în faţa exigenţelor ei! Gata să-i dea totul. În afară de dragostea lui! În această situaţie căsătoria cu Sam ar fi o greşeală, un „contract“ înşelător, din care ea nu putea decât să piardă. Căci absenţa dragostei, o va face să sufere cumplit în timp, o va sfâşia, o va distruge. Şi va rămâne cu braţele întinse, către omul de alături care, mai mult ca oricând, se va ţine departe, nu va lăsa să fie atins…

Nu, nu mai era altceva de făcut! Trebuia să plece. Să rămână demnă. Lexie, mătuşa ei, îi va face cu siguranţă un loc în casa sa, cu generozitatea care o caracteriza. Şi dacă Lexie se afla cumva departe, în călătoria pe mări cu acel necunoscut cu nume imposibil, fără îndoială că îşi va pofti nepoata să se instaleze în locuinţa ei. Era o soluţie simplă şi practică, în definitiv.

Dar cât de mult îi va lipsi Sam! I se păruse seara trecută. În timp ce juca şah, că simte în ea o mişcare abia perceptibilă Copilul! Copilul lor! Fusese gata să îi vorbească lui Sam despre asta. Şi el desigur că i-ar fi pus mâna pe pântece; degetele lor s-ar fi împletit, ar fi schimbat un surâs…

„Îl iubesc“ îşi spuse ea, cu nasul lipit de geam, privind câinele care se învârtea prin grădiniţă. Vă iubesc pe toţi, pe tine, Sam, pe adolescentul pe care l-ai luat sub aripa ta ocrotitoare şi chiar şi pe

acest animal pe care l-ai adoptat…“ Dar aceste cuvinte, rostite în gând, tânăra femeie ştia că nu le va pronunţa niciodată cu glas tare ci le va păstra în sufletul ei, vor fi încă un secret al singurătăţii sale.

Alex se ridică şi se îndreptă spre telefon ca un automat. Trebuia să rezolve o mulţime de probleme. Să-şi rezerve un loc pe feribot. Să se programeze pentru o consultaţie la doctorul Box, chiar înainte de plecare. Sam ţinea atât de mult să facă asta. Şi opinia celorlalţi nu mai conta de acum înainte.

Odată rezolvate aceste demersuri, Alex îşi umplu o cană cu lapte şi urcă cu paşi lenţi în camera lui Sam. Cămaşa era exact acolo unde se gândea că poate fi; îndesată în fundul unui sertar. După ce descoperi nasturele în buzunarul cămăşii, ea puse aţa în ac. În calitatea sa de chirurg, Sam mânuia, probabil, mai bine acul decât ea. Oricum ea voia să facă asta pentru el. Pentru ultima oară. Ca un mic semn de adio, acela pe care-l schiţezi în gol, când persoana căreia îi e adresat a rămas undeva departe.

După ce nasturele va fi cusut, va spăla cămaşa, o va călca cu grijă şi o va aşeza pe patul lui. Şi apoi va începe să îşi facă bagajele. Era bine să se ocupe de ele chiar atunci, imediat, cât timp se simţea încă anesteziată, pe jumătate moartă. Iar în seara asta, spre norocul ei, erau invitaţi la masă, toţi trei la Karin şi Michael. Aşa că nu vor avea niciun moment între patru ochi, ea şi Sam. Ceea ce îi va permite să aştepte până a doua zi dimineaţă, ca să-i spună ce hotărâse.

Această confruntare era atât de dureroasă pentru ea, încât o va amâna cât mai mult, o va lăsa pentru ultima secundă.

Michael MacAvoy se aplecă şi cu un gest afectuos ciufuli buclele roşcate strălucitoare ale soţiei sale.

— Din prima clipă, văzând-o pe Karin, a fost, precum se

spune, „dragoste fulgerătoare“! Trebuie să mărturisesc că spectacolul în care mi s-a înfăţişat merita să fie privit. Dreaptă, ea cu cei o sută şaizeci de centimetri ai înălţimii ei, între doi pe scări, doi lungani solizi, două namile! Aceşti doi uriaşi erau aşa de furioşi încât am crezut că o să se omoare pe loc. O înfricoşătoare înfruntare între titani. Şi iată că micul David, Karin, aici de faţă, a reuşit un miracol; i-a calmat pe cei doi Goliat, gata să se strângă de gât pentru un câine!

Alex, care cu greu se putea concentra asupra conversaţiei, remarcă ultima frază.

— Să se strângă de gât… da… E uimitor, când te gândeşti că n-a fost niciodată o crimă în acest mic port. Îţi aduci aminte de noaptea în care am venit, aici, la voi, Karin? Era o noapte neagră. Nicio lumină de nicăieri… Numai umbra mişcătoare a vaselor, clipocitul valurilor… Ah, locul este ideal! Cred că am să omor pe cineva, în port, într-una din zilele astea…

Stupefiat, Michael făcu ochii mari. Sam se grăbi să îl liniştească.

— Alex e o persoană foarte sângeroasă dar numai în imaginaţie. În viaţa reală îşi stăpâneşte destul de bine impulsurile ucigaşe…

Zâmbind, cu o expresie complice pe faţă, el căută privirea tinerei femei. Dar ea întoarse capul prefăcându-se absorbită în contemplarea portului. Să-i răspundă la zâmbet acum, ar fi fost mai rău decât o minciună, gândi Alex. Îşi simţea sufletul atât de întunecat! Pentru ce îi era ruşine să i se adreseze, să-i spună măcar câteva cuvinte, ca şi cum se pregătea să-i înşele încrederea, să-l trădeze? Tânăra femeie încercă să mănânce, dar nu izbuti. Sam care o privea se întunecă la faţă. Aşteptase de la ea un gest, o vorbă, un semn, pândea un răspuns oarecare la atenţia cu care el o

înconjura, dar răspunsul nu venea. Alex era torturată. Sam era prea perspicace, simţea, înţelegea că se petrece ceva rău. Poate că era mai potrivit să-i vorbească în seara asta, în timpul drumului de întoarcere? Da, va fi cea mai bună soluţie… Să-i ascundă adevărul era şi mai îngrozitor decât să-l vadă mânios pe car ostil faţă de deciziile ei.

Înseninată, tânăra femeie începu să ia parte la conversaţie. Până în momentul când mobilul din buzunarul lui Sam emise un sunet insistent. El se încruntă.

— Ah! I-am spus totuşi doctorului Box să-mi preia el apelurile… Continuaţi fără mine. Mă tem că e vorba de o urgenţă.

Fără o secundă de ezitare, Alex se ridică pentru a-l urma în vestibul. Văzu cum faţa lui Sam se întunecă în timp ce asculta ce i se comunica de la clinică.

— Am înţeles… Nu, n-am băut nimic, pot opera… Voi fi acolo în câteva minute.

Tânăra femeie se înfioră. Luă din cuier bluzonul lui Sam şi îl urmă în timp ce el mergea grăbit către uşa de la intrare.

— Îmi pare rău, Alex, dar

Ea dădu din cap.

— Du-te repede. Şi nu-ţi face probleme pentru Neil şi pentru mine. Michael ne va conduce acasă.

În ultima clipă ea găsi curajul de a-i pune mâna pe braţ.

— Nu e cazul totuşi să conduci nebuneşte şi să faci vreun accident, să-ţi pierzi viaţa. Pacientul are nevoie de tine.

El ezită, apoi îi atinse buzele cu un sărut rapid înainte să se aşeze la volan.

— Am plecat, Alex. Orice secundă pierdută ar putea fi fatală.

Tânăra, femeie se trezi din somn cu o tresărire, auzind zgomotul motorului maşinii lui Sam. Imediat atentă la ce se

întâmplă, ea pândi zgomotele familiare; paşii lui Sam pe alee, scârţâitul uşii de la intrare… Dar nimic, niciun sunet, doar zumzetul uşor al motorului care continua să meargă. Îngrijorată, cu inima bătând puternic, Alex dădu cuvertura la o parte. Această tăcere prelungită era înspăimântătoare. Sam avea nevoie de ajutor.

Fără a-şi mai pierde timpul să se încalţe, tânăra femeie puse capotul şi ieşi pe alee cu picioarele goale. Maşina era acolo, luminată vag de lampadarul din apropiere. Alex grăbi şi mai mult pasul pe trotuar. Distingea de acum silueta solitară a lui Sam.

— Sam?

El nu avu nicio reacţie. O auzise măcar? se întrebă Alex. Doar când ea deschise portiera atunci Sam întoarse ochii spre ea. Avea o privire stinsă şi acelaşi chip ca prima oară, atunci când îl întâlnise pe plajă. Chipul unui om care a văzut moartea de aproape.

— Sam?… S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

El dădu din cap maşinal. Tânăra femeie îi luă mâinile, care se sprijineau încă de volan, între mâinile ei. Dar ele rămaseră inerte.

Când Sam vorbi, în fine, vocea lui abia auzită o făcu să se înfioare.

— Nu… Nu e nimic, Alex. Totul e bine…

Încerca să o liniştească! Şi ea nu putea să-l lase singur cu disperarea aceea pe care o ţinea închisă în sine însuşi.

— Vino cu mine la bucătărie. O să-ţi fac un ceai.

— Nu, lasă… Sunt foarte obosit. Prefer să urc în camera mea să mă culc.

— Nu! A trebuit ca Alex aproape să strige ca să-l smulgă din acea toropeală alarmantă. El scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să alunge o imagine înfricoşătoare. Şi se lăsă dus cu docilitate cu prea multă docilitate – până în casă. Tânăra femeie îl făcu să ia loc pe un scaun şi el rămase acolo, fără să spună nimic, cu privirea

pierdută în gol.

Alex se străduia să-şi păstreze calmul. Sam părea să fie în stare de şoc. Dar care erau gesturile care trebuiau făcute, cuvintele care trebuiau spuse pentru a-l ajuta? Cum se îngrijeşte un doctor atât de tulburat, doborât de suferinţa cuiva? Să-l faci să vorbească… Oh, dacă cel puţin, ar putea să-l facă să vorbească, să-l scoată din acea muţenie îngrozitoare!

Ea se aşează pe scaunul vecin cu scaunul lui şi se străduia să-i prindă privirea.

— Şi acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Te rog…

Dar Sam nu o auzea. Tânăra femeie luptă contra tentaţiei de a-l apuca de umeri şi a-l zgâlţâi, de a urla, pentru a-l scoate din acea stare. Dar la ce bun? Sam nu era de fapt, acolo, cu ea. Nu era prezent în corpul lui. Adevăratul Sam rămăsese la spital, încă luptându-se cu drama care se derulase acolo. Alex nu-l pierdea din ochi în timp ce el sorbea, absent, cu înghiţituri rare, ceaiul pe care ea i-l preparase. Poate că lichidul fierbinte îi făcea bine… Sam părea îngheţat înăuntrul lui, pietrificat.

De cum termină de băut ceaiul ei se ridică, cu aceeaşi privire absentă şi spuse:

— Eu urc în camera mea acum. Mă duc să mă culc.

Alex îl lăsă să plece, ascultând atentă cum se îndreaptă spre scară, apoi paşii lui înceţi urcând treaptă cu treaptă; paşi care păreau ai unui somnambul. Auzi o lamă a parchetului scârţâind la primul etaj. Şi apoi nimic. Niciun zgomot nu mai tulbură tăcerea opacă a nopţii. În picioare, cu tălpile goale pe podeaua de gresie de la bucătărie, se înfioră de nelinişte. Nu, nu se va duce în camera ei… Nu putea să-l lase singur pe Sam, cu suferinţa cumplită care îl copleşea acum. Mai ales în acea seară de dinaintea plecării ei…

Pe gânduri, cu gesturi mecanice, Alex spălă rapid ceştile, apoi

ieşi în stradă ca să închidă portierele maşinii cu cheia. După aceea puse zăvorul la uşa de la intrare. Nu-i mai rămânea decât să urce în camera lui Sam. Cu inima strânsă de teamă ea ezită totuşi. Dar trebuia să fie alături de el. Iar dacă ar fi respins-o, cu atât mai rău... în faţa suferinţei bărbatului pe care îl iubea avea să-şi învingă, cu orice preţ, laşitatea...

Sam lăsase întredeschisă uşa camerei sale. Alex intră şi o închise cu cheia. Era inutil ca Neil să-şi vadă idolul într-o asemenea stare. Sam era aşezat pe marginea patului, cu braţele atârnând, cu o sticlă de whisky, încă nedesfăcută, ţinută strâns în mână. Când îi luă sticla şi o puse pe covor, el nu opuse nicio rezistenţă. Mâinile lui erau reci, parcă fără viaţă. Tânăra femeie îi mângâie obrazul dar el nu reacţionă în niciun fel la acest gest. Tot mai înspăimântată de starea lui, îi scoase vesta, îi deschise cămaşa.

Şi descoperi că toată pielea lui era ca gheaţa. Chiar la nivelul umerilor şi al pieptului. Ar fi fost de preferat să-l facă să bea totuşi puţin whisky? Trebuia să-l trezească pe Neil? Sau să cheme un doctor? Luptând contra panicii, Alex se strădui să-i vorbească cu un ton calm, convingător.

— Te rog, ajută-mă, Sam. Trebuie să te întinzi în pat, să te acoperi cu cuvertura ca să te încălzeşti...

Observă că manşetele erau descheiate aşa că reuşi să îi dea jos cămaşa, cu uşurinţă. Şi constată că nu mai avea cravata.

— Ai fost chemat la o operaţie, Sam, nu-i aşa?

Îngenuncheată în faţa lui, tânăra femeie îi scoase şi pantofii. De ce nu spunea nimic? Măcar dacă ar accepta să-i răspundă ceva, îşi repeta ea în gând. Cu excepţia pantalonului, el era în întregime dezbrăcat. Nu părea nicidecum că îşi dă seama de prezenţa ei. Cu greu izbuti să-l întindă pe pat. Dar nu ştia cum va putea să-i scoată şi pantalonul. Sam era înalt şi mult mai greu decât ea. Şi era inert,

nu făcea nimic ca s-o ajute.

Şi deodată, aproape în clipa în care ea nu se mai aştepta, privirea lui Sam îşi pierdu fixitatea şi ochii lui o fixară. El clipi des, contrariat să o găsească acolo, alături de el.

— Lasă-mă, lasă-mă liniştit, Alex.

Ea dădu din cap şi începu să-i desfacă cu stângăcie cureaua.

— Alex, pentru Dumnezeu, ieşi de aici! Te rog!

Cu pleoapele lăsate, tânăra femeie continuă să se lupte cu catarama. Îi era frică. Frică de mânia lui, frică să nu îi dea ascultare. Dar lucrul acesta nu avea importanţă. Nicio forţă din lume n-ar fi putut să o separe de el în această clipă. Cureaua cedă deodată şi Alex o lăsă să cadă jos. Chiar dacă rămăsese îmbrăcat cu pantalonii oricum se va simţi mai bine fără cureaua aceea, îşi spuse ea.

— Am nevoie să fiu singur, Alex.

Vocea lui înăbuşită, suna răguşit, plină de durere. Rămăsese alungit pe o margine a patului, cu un braţ aşezat pe faţă. Alex îşi dădu jos capotul şi-l aruncă pe un scaun. Apoi se aşează în pat lângă Sam.

— Te rog, îngerul meu… te rog, pleacă, pleacă de aici…

Ea îi mângâie părul, pielea fină de pe tâmple. Încă mai era îngheţat. Trăgând cuverturile peste ei, ea îi luă braţul, îl aşează în jurul umerilor ei şi se cuibări la pieptul lui.

— Lasă-mă să rămân cu tine, Sam… Nu mă goni. Te rog…

Un suspin adânc cutremură pieptul lui Sam. El se răsuci că se fie şi mai aproape de ea şi o strânse o clipă în braţe. Atunci Alex îi luă faţa în mâini şi cu o mângâiere blândă, din vârful degetelor, netezi trăsăturile lui crispate.

— Pe cine a trebuit să operezi, Sam?

El tresări şi vru să se depărteze de ea. Dar nu mai avea

putere. Faţa lui era atât de palidă încă, atât de încordată! Alex îşi dădu seama că nu putea să-l lase astfel. Trebuia ca Sam să vorbească, chiar dacă îi era nespus de greu să revadă în minte ce se petrecuse.

— Cine era, Sam?

El îşi apăsă capul pe pernă şi tânăra femeie îi sărută uşor pleoapele închise.

— Celia, şopti el. Celia Mallory.

Alex se încruntă. Numele nu îi spunea nimic.

— Pentru ce au făcut apel la tine?

— Era pacienta mea. Şi obstetricianul asista la un congres la celălalt capăt al ţării.

Sam o strânse de mână atât de tare că ea se stăpâni cu greu să nu ţipe. Apoi Alex, aşteptă, ţinându-şi răsuflarea, ca el să continue. Dar din nou o tăcere de plumb se aşternu între ei. Tânăra femeie, nemaiputând să rabde, îl apucă de umeri, pledând cu tot sufletul.

— Te implor, nu mă ţine departe de zbuciumul tău, nu te retrage în tine însuţi. Vorbeşte, te rog, povesteşte-mi. Sam îşi ascunse faţa în părul lui Alex.

— Celia şi soţul ei… Plecaseră să Facă o plimbare cu maşina. Un pelerinaj sentimental, se pare. E ceea ce mi-a explicat el după ce…

Sam întoarse brusc capul şi inspiră adânc.

— Soţul Celiei tocmai găsise de lucru. O slujbă foarte bună. Atunci, deodată, au avut o clipă de nebunie. S-au hotărât să bea o cupă de şampanie, pe malul oceanului, în locul unde o ceruse în căsătorie cu cinci ani în urmă. Şi apoi… şi apoi…

Această femeie murise pe masa de operaţie. Sam făcuse totul pentru a o salva. Alex ştia asta fără ca el să mai spună niciun

cuvânt. Tânăra femeie îi căută buzele şi el murmură, cu gura lângă gura ei:

— De la început am văzut că situaţia se prezenta foarte rău. Nu am putut opri hemoragia. Am încercat imposibilul dar în zadar. Şi am pierdut şi copilul… Era în luna a noua de sarcină. Am făcut o cezariană, bine înţeles… Era un băieţel. Alan – anestezistul, credea că poate să-l reanimeze, dar băieţelul nu a supravieţuit. Celia mai avea doar trei săptămâni până la termen… Oh, Alex, pentru aceste trei mizerabile de săptămâni! Sunt sigur că dacă există un om capabil să redea viaţa acestui copil, atunci Alan era acela. Şi totuşi…

Sam tăcu, o strânse pe Alex lângă el ca şi cum ar fi putut ca ea să-i dea puterea de a continua…

Probabil că te întrebi… Da, nu e prima oară când văd murind un pacient. Dar până acum, până la acest spital, nu am avut de-a face decât cu bolnavi anonimi, de care nu mă apropiasem, oameni cărora nu le cunoşteam trecutul, prezentul, bucuriile şi necazurile. Înţelegi? În timp ce… pe această femeie o cunoşteam, fusese la mine în cabinet de câteva ori, şi chiar acum trei zile… Era nerăbdătoare să aducă acest copil pe lume, surâdea fericită… Şi cât a durat operaţia, revedeam acest surâs, auzeam inflexiunile pline de încredere, de veselie din glasul ei… Şi voiam să lupt împotriva fatalităţii, să-i redau toate acestea; viaţa, fericirea, copilul pe care-l aştepta cu atâta dragoste. Am luptat, am luptat cu încrâncenare, cu toată fiinţa mea, dar… am pierdut bătălia… Şi de atunci mă tot întreb fără încetare, dacă… dacă… eu nu aş…

— Nu, nu puteai să faci nimic mai mult, Sam! Nimic! Sunt sigură că ai făcut tot ce se putea face…

Cu mişcări blânde, liniştitoare, Alex îi masa ceafa, spatele. Sam o atinse uşor, cu sfială parcă, prin ţesătura subţire a cămăşii

de noapte, ca şi cum nu-i venea să creadă că e lângă el, ca şi cum asigurându-se de prezenţa ei, voia să reînnoade legătura cu viaţa; cu viaţa copilului lor ocrotit de trupul ei.

Puţin câte puţin crisparea lui Sam dispăru. Mâinile care o ţinuseră strâns, relaxate acum, se odihneau pe talia ei. Respiraţia lui deveni mai lentă, mai liniştită. Sam dormea.

O maşină trecu chiar atunci pe stradă şi lumina farurilor care mătură camera alunecă şi pe faţa lui Sam. Alex făcu ochii mari. Masca rigidă de pe chipul lui dispăruse. Trăsăturile destinse păreau nespus de blânde, dezvăluindu-i un alt Sam, aproape vulnerabil.

Din când în când, pentru rare momente, tânăra femeie se lăsa şi ea învinsă de somn. În rest savura tăcerea lentă a orelor, fericită că este în braţele lui Sam, aşteptând dimineaţa. Nu ar fi dorit decât atât; să rămână aici, lângă bărbatul iubit, să-l vegheze, bucurându-se de căldura trupului lui alături de al ei.

Cerul începuse uşor să se lumineze, când Alex îl simţi că se depărtează. Ea deschise ochii şi-l descoperi pe Sam care, sprijinit într-un cot, o privea cu intensitate fără să spună nimic. Pe buzele lui nu apăruse niciun surâs. Ochii îi erau întunecaţi şi gravi. Nemişcată, tânăra femeie se lăsă să lunece în abisul privirii lui şi descoperi în ea aceeaşi chemare ca prima dată, atunci când se iubiseră pe plajă până în zori.

Cuverturile alunecaseră lăsând-o descoperită până la talie. Ochii lui Sam îi părăsiră ochii pentru a-i urmări linia sânilor şi rotunjimea uşoară de sub cearşaf. Apoi, el captură cu delicateţe, în palme, sânii pe care-i dezmierdase cu privirea. Alex închise ochii, gura i se întredeschise şi mâinile ei se crispară pe umerii lui puternici.

Acum Sam mângâia cu nespusă tandreţe curba cea nouă a

pântecelui ei. Fremătând toată, ea deschise ochii cercetând cu nelinişte expresia de pe chipul lui. Dacă nu o mai găsea atrăgătoare? Şi pentru prima dată, ea se gândi cu o nostalgie sfâşietoare la silueta ei de dinainte, la acel trup zvelt, încă juvenil, pe care Sam îl strânsese în braţe când făcuseră dragoste cu patru luni în urmă.

El se aplecă şi buzele lui îi atinseră gura într-un sărut delicat.

— Lasă-mă să te privesc, Alex… Te rog… îi şopti.

Tânăra femeie se înfioră toată când el îi scoase cămaşa de noapte pe care o aruncă pe jos, la picioarele patului. Privirea înflăcărată cu care el îi explora corpul o făcu să-şi reţină respiraţia pradă unui sentiment de jenă pe care nu-l avusese prima dată când făcuseră dragoste. Căci un foc întunecat ardea acum în ochii lui Sam, atât de intens, de copleşitor…

Alex fu gata să izbucnească în plâns de emoţie când vocea lui se auzi din nou, tulburată, tremurătoare;

— Oh, Doamne, cât eşti de frumoasă… atât de frumoasă, mai femeie acum. Nu mă mai satur privindu-te…

Gesturile lui erau foarte blânde ca şi cum îi era frică să o atingă. Alex gemu de plăcere când buzele lui fierbinţi începură să-i sărute sânii. Ea îşi strecură degetele în părul lui, îi trase mai aproape faţa pentru ca buzele ei să se contopească cu buzele lui şi să se dăruie toată în acel sărut; să pună în el toată pasiunea, toată tandreţea sa, febrilitatea lungii aşteptări, regretul sfâşietor al timpului pierdut.

Mâinile lui Sam îi prinseră şoldurile atrăgând-o lângă el, lipind-o de el.

Simţind fermitatea imperioasă a dorinţei lui, Alex aproape că nu mai putu să respire.

— Te rog… oh, te rog, Sam… iubeşte-mă.

Cuvintele îi scăpaseră, îi fusese imposibil să le stăpânească. Sărutul plin de pasiune al lui Sam o făcu să ameţească. Şi atunci firul realităţii se rupse. Totul dispăru: camera, soarele răsărind, cântecul încă ezitant al păsărilor salutând ziua cea nouă. Nu mai exista decât Sam, mâinile lui, buzele lui, răsuflarea lui, pulsaţia tulburătoare a virilităţii lui.

Când îl strigă, când îi rosti numele, el o făcu, în fine, a lui. Agăţată de umerii lui Sam, ea se mişcă odată cu el, cu buzele întredeschise într-un dulce vaiet. Un sunet înăbuşit, plin de pasiune, care se înălţă, apoi deveni o şoaptă, după aceea se schimbă într-un strigăt de extaz urmat de geamătul şi exclamaţia pătimaşă a lui Sam. Tremurând, răscoliţi până în adâncul fiinţei lor, ei se strânseră şi mai aproape unul de altul ca pentru a nu se mai pierde niciodată. Alex îşi păstră ochii închişi. Tot corpul îi devenise de o imobilitate de piatră. Apoi, încet, încet, odată cu revenirea senzaţiilor, ameţeala se risipi, deveni fericire, siguranţă, linişte mângâietoare. Cu un suspin uşor, se cuibări lângă Sam şi se lăsă pradă celui mai adânc şi mai lin somn din viaţa ei de până atunci.

Doctorul Box îi întinse lui Alex foaia de hârtie pe care îşi pusese parafa.

— Iată reţeta dumneavoastră. Sam m-a prevenit că probabil aveţi o lipsă de fier. Nu s-a înşelat, aşa e.

Tânăra femeie tresări, uimită să audă numele lui Sam, aici, în acest cabinet de consultaţii.

— Sam? repetă ea aproape în şoaptă.

— Cine altcineva?… Sper că veţi fi o pacientă docilă, pentru că nu e mai îngrozitoare pacoste decât un doctor viitor tată! Câtă vreme copilul nu s-a născut, Sam va fi tot timpul pe lângă mine, pisându-mă neîncetat ca să fie sigur că nu neglijez niciun amănunt,

nicio precauţie. 4

Învingându-şi timiditatea, Alex reuşi să surâdă. Vasăzică Sam nu aşteptase ca să vină pe lume copilul, ci anunţase de pe acum că el este tatăl… Doctorul Ray Box îi aruncă o privire şi spuse cu prefăcută severitate:

— Aţi face bine să vă hotărâţi să-l luaţi de bărbat. Asta l-ar face, în fine, mai puţin cicălitor, pe prietenul nostru Sam…

Cu o mână ce tremura puţin, Alex puse reţeta în geantă.

— Da… vom vedea…

Ieşi din cabinetul doctorului şi scrută culoarul în speranţa că o să-l vadă pe Sam venind în întâmpinarea ei. Aproape că nu-i venea să creadă că doar cu o seară în urmă se hotărâse să-i ceară doctorului Box, adresa unui obstetrician din Vancouver, fiindcă voia să părăsească oraşul şi să nască acolo…

Dar acum nici nu mai putea fi vorba să fugă departe, nici nu. Mai putea fi vorba de o plecare precipitată. Decizia pe care o luase acum, era fermă, de nezdruncinat, fiindcă simţea că e decizia cea mai potrivită căci i-o dictase inima.

Sam nu îi vorbise de dragoste, totuşi. Nu o întrebase nimic, nu îi promisese nimic… în dimineaţa aceasta, ca şi în toate celelalte zile, Alex se trezise singură. Sam avusese grijă să o lase adormită atunci când plecase, şi se sculase fără să facă vreun zgomot, dar şi fără vreun cuvânt sau gest de tandreţe… Ceea ce nu era semn bun. Cu pleoapele închise, în zori ea îşi lăsase mâna să alunece pe cearşaf până la perna lui Sam… De ce nu-i spusese nicio vorbă? Oare îi fusese teamă să-i înfrunte privirea pentru că îşi descărcase sufletul în faţa ei? Sam nu era omul să-şi mărturisească suferinţa, zbuciumul, fără să regrete amar acest lucru după aceea.

Chipul tinerei femei se crispă imperceptibil. Cât fusese de oarbă, până acum! Obsedată de problemele ei, de opiniile celor din

jur a trebuit să se ivească situaţia din ajun pentru ca să i se deschidă ochii. Ca să înţeleagă că Sam era o fiinţă umană sensibilă, că avea şi el zonele lui de vulnerabilitate, deşi dădea impresia unui om atât de sigur pe sine, puternic, aspru chiar. Însă ea fusese prea ocupată să se lamenteze asupra sorţii sale pentru ca să observe că şi Sam avea uneori nevoie de alţii, de sprijinul lor, de afecţiunea lor.

Ce se va petrece de acum încolo? El o va ţine din nou la distanţă? În dimineaţa asta nu-i telefonase… Alex îşi muşcă buzele, şi grăbi pasul pe culoarul clinicii. Dacă, cel puţin, i-ar ieşi înainte, acum, aşa cum ea sperase în secret! Doctorul Box o lăsase clar să înţeleagă că Sam era la curent cu ora la care era programată consultaţia ei. Dar uşa cabinetului lui Sam rămânea închisă. Trecând prin faţa ei îi auzi vocea, apoi vocea pacientului. Da, Sam era ocupat, dar nici nu încercase să se elibereze câteva clipe ca s-o vadă, ca să-i vorbească, s-o întrebe cum se desfăşurase consultaţia la doctorul Box.

Cu atât mai rău dacă o evita, totuşi acest lucru nu avea importanţă. Va fi răbdătoare. În seara aceea el va veni la cină, ca de obicei. O să fie suficient să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cel mai greşit lucru ar fi să se arunce pe capul lui. Nu, ea va fi calmă, surâzătoare, destinsă, îi va propune o partidă de şah, după masă. Şi va exista desigur un moment când mâna sa, ca din greşeală, îi va atinge mâna. Atunci privirile lor se vor întâlni şi el va citi în ochii ei că…

Înspăimântată de violenţa sentimentelor ei, Alex îşi plecă ochii. Poate că ar fi mai bine ca totuşi Sam să nu citească nimic în privirea sa. Căci va descoperi o pasiune devorantă. Totul! Ea voia totul de la el. Să petreacă fiecare noapte în patul lui, să-i pregătească micul dejun dimineaţa. Voia să fie dragostea lui,

raţiunea lui de a trăi. Voia să-i ţină copilul în braţe, copilul lor, şi să simtă cum privirea lui îi îmbrăţişează pe amândoi. O privire posesivă. Ca şi cum copilul şi ea, erau adevărul ultim al dorinţei lui, deplina împlinire a existenţei sale…

— Marie…

Tânăra femeie se răsuci uimită. Doamna Bramsley, de la recepţie flutura o scrisoare.

— Doctorul Dempsey a lăsat asta pentru tine.

Cum Alex se întoarse din drum, trecând prin sala de aşteptare descoperi că este obiectul atenţiei generale. Uşa se deschise chiar în clipa aceea şi o pală de vânt venită de afară, îi lipi de corp vesta.

În loc să se simtă jenată, Alex, pentru prima dată, îşi îndreptă trupul. Să privească, n-aveau decât să privească toţi cât doresc! În loc de ruşine o invadă o mare bucurie, se simţi mândră de starea ei ceea ce o făcu să ridice orgolioasă capul… Va fi un copil frumos! Copilul lui Sam şi al ei! Tânăra femeie îi surâse recepţionerei şi luă scrisoarea.

— Mulţumesc, doamnă Bramsley.

— Doctorul Dempsey m-a rugat să îţi precizez că maşina sa este garată în spate, pe locul care-i este rezervat.

Tânăra femeie dădu din cap fără să înţeleagă şi strânse plicul în mână. Să îl desfacă aici de faţa cu toată lumea? Nu. În câţiva paşi fu afară din clădire şi, cu degetele tremurând de nerăbdare, deschise plicul. Erau câteva rânduri scrise pe o filă din carnetul de reţete: „Ai că cinezi cu mine în seara asta? Te rog, nu refuza! Voi ajunge acasă la ora 18. Te rog să iei maşina mea. Eu o să mă întorc cu motocicleta ta!“

Găsi cheile maşinii lui Sam în plic. Pe gânduri, Alex mototoli plicul gol. Sam nu suporta faptul că ea folosea în continuare motocicleta. Îi ceruse de mai multe ori să accepte să îi cumpere o

maşină.

— Cu motocicleta, e prea riscant. Oricând poţi avea un accident, Alex, îi repeta el.

— Sunt prudentă, foarte prudentă…

Sam n-a mai vrut să insiste, dar tânăra femeie ştia că era foarte îngrijorat. Iar accidentul mortal al pacientei sale făcuse ca neliniştea să fie şi mai mare. Într-un fel şi ea îl ţinuse la distanţă, refuzând aproape tot ceea ce el îi propunea. Ca şase simtă independentă, nu acceptase decât minimul posibil. Şi asta pentru copil şi nu pentru ea însăşi. Crezuse că aşa e bine să se comporte. Dar la zbuciumul lui Sam nu se gândise…

„Egoistă!“ se caracteriză ea, cu ochii aţintiţi pe scrisoarea lui. Nicăieri, nu figura cuvântul dragoste… Şi totuşi… Ea îşi aminti privirea lui Sam, îşi aminti mângâierile lui, ardoarea îmbrăţişărilor sale. Sam o iubea! Chiar dacă nu spunea acest lucru dragostea lui era pretutindeni. În gesturile sale, în ochii lui, în grija cu care o înconjura.

Cu un pas hotărât, Alex se întoarse în sala de aşteptare. Trecând, recunoscu una din doamnele prezente acolo şi-i adresă un surâs radios. Era doamna Stones, din parohia tatălui său, prezentă în fiecare duminică în biserică, la slujbă. Şi o prietenă bună. A lui Emily! Ea o salută pe Alex cu un mic semn din mână.

— Ce mai faci, Marie?

— Foarte bine, mulţumesc de întrebare, doamnă Stones. Dar dumneavoastră?

Era absolut sigur că, de cum se va întoarce acasă, doamna Stones se va repezi la telefon ca să comenteze întâlnirea lor, cu Emily. Iar Alex, se surprinse surâzând. Oricât de necrezut părea, iată că întinse cheile de la motocicletă, la recepţie, doamnei Bramsley, care o privea mai intrigată ca niciodată.

— Aţi putea să-i daţi doctorului Dempsey aceste chei? O să aibă nevoie ca să facă să demareze motocicleta. Şi, vă rog să-i mai spuneţi că îl aştept la ora 18.

Alex părăsi clinica cu capul sus. Nu ignora deloc faptul că făcuse senzaţie şi inima îi bătea să se rupă. Dar de data aceasta bătea de triumf şi de bucurie. Ca şi cum reuşise una din cele mai frumoase victorii din viaţa ei…

Cu mii de precauţii, Alex scoase maşina lui Sam, din locul în care fusese parcată. Acea Corvette era puternică, nervoasă, înfricoşătoare la condus! Dar buna sa dispoziţie îi învinse toate temerile. Gândindu-se la Sam parcurgând oraşul pe mica ei motocicletă, izbucni în râs. Viaţa era minunată! revenind la probleme mai practice, Alex gară maşina lângă trotuar. Va profita de trecerea ei prin centrul oraşului ca să facă nişte cumpărături.

Intră cu un pas atât de vioi în magazin că era să se ciocnească chiar de Emily Derringer, în persoană! Însă marea sa inamică era cu spatele, din fericire, şi tânăra femeie putu să bată în retragere şi să se ascundă după o stivă de cutii de conserve.

Cu paşi de lup, ea înainta atentă să-şi asigure o cât mai bună poziţie de retragere. Când deodată un gând neaşteptat o ţintui pe loc. De câte ori, de trei luni încoace, practicase această politică de fugă? Avea să fugă toată viaţa ca să scape de gura prea mare a unei enoriaşe care se amesteca în toate? Era suficient să-i facă faţă o dată, de fapt. Înfruntarea nu va fi chiar îngrozitoare. Emily se va mulţumi să treacă mai departe aruncându-i o privire severă şi dispreţuitoare. Da, va fi dezagreabil, firește, însă existau şi lucruri mai neplăcute pe lume…

Alex luă o ciocolată de pe un raft şi porni către casă prin mijlocul magazinului.

— Marie!

Cu un gest nervos, tânăra femeie îşi dădu părul pe spate. Reuşi totuşi să schiţeze un surâs.

— Bună ziua, doamnă Derringer.

Vru să-şi continue drumul spre casieriţă, dar Emily, toată numai zâmbet, o prinse de braţ.

— Oh, sunt foarte mulţumită că am dat, în sfârşit, de tine, Marie. Cum te simţi?

— Eu… bine. Mă simt foarte bine, doamnă Derringer.

— Minunat! Te invit să bem o ceaşcă de ceai. E aici, la doi paşi o cofetărie şi…

Speriată, Alex dădu din cap şi schiţă un pas ca să se depărteze. Oh, pentru ce avusese acea idee regretabilă? Iată că se vârâse singură într-o cursă!

— Nu, e imposibil. Sunt foarte grăbită şi…

— Nu se poate, Marie. Nu se poate să-mi refuzi această invitaţie. E aşa de multă vreme de când nu ne-am mai văzut!

Emily Derringer era înaltă, uscată, autoritară. Nimeni nu-i rezista când avea ea ceva în cap. Cu moartea în suflet, Alex se lăsă condusă în cofetărie. Trebuia să se aştepte la o adevărată predică, plină de asprime, fără îndoială. Un moment greu de trecut! Dar va fi suficient să se gândească foarte tare la Sam şi o să suporte ceea ce avea să urmeze…

De cum le-au fost aduse ceaiurile, Emily îi aruncă o privire hotărâtă.

— Şi acum, spune-mi cinstit, Marie, nu ai nevoie de nimic, nu-ţi lipseşte nimic?

Alex uimită, lăsă capul în jos. Conversaţia luase o întorsătură neobişnuită, surprinzătoare.

— Nu, doamnă Derringer. Nu-mi lipseşte nimic.

— Bine. Aş vrea să ştii că…

Emily se întrerupse, îşi trecu mâna de mai multe ori prin păr. Fără măcar să-şi dea seama că astfel pune în pericol edificiul complicat al pieptănăturii sale dată cu fixativ din belşug.

Nedumerită, Alex aşteptă ca ea să continue, fără să îi înţeleagă atitudinea.

Aceasta conchise brusc:

— Da, aş vrea să ştii că te admir foarte mult!

Alex dădu din cap. Vasăzică Emily Derringer nu era încă la curent cu starea ei! Oricât de necrezut părea, Emily, nu văzuse nimic, nu remarcase nimic, nu auzise nimic!

— Dar, doamnă Derringer! Eu… aştept un copil! Sunt însărcinată!

— Asta nu mai e demult un mister pentru nimeni, draga mea. Şi tocmai pentru asta, din partea mea, toată stima!

Cu o mână ce tremura uşor, Emily umplu iarăşi ceştile. Alex nu putea să-şi creadă ochilor şi urechilor. Şi totuşi, nu exista niciun dubiu posibil: Emily era intimidată, nesigură pe ea, aproape jenată!

Ca să-şi învingă sfiala, Emily învârtea continuu cu linguriţa în ceaşcă.

— Da, respect curajul tău, Marie. Eu nu ani avut acest curaj, cu ani şi ani în urmă, când… în fine, mi s-a întâmplat acelaşi lucru ca şi ţie. Părinţii mei erau bogaţi, au făcut toate aranjamentele necesare. Şi eu le-am acceptat hotărârea, nu m-am opus… Şi nu mi-am iertat niciodată laşitatea… Acel copil pe care nu l-am avut… e şi acum în gândul meu, şi-l regret… şi…

Deci Sam avea dreptate. Chiar şi Emily Derringer era umană, gândi tânăra femeie.

— Te rog să-mi spui Emily. Şi eu îţi voi spune, Alex, pentru că se pare că ai hotărât să foloseşti acest nume.

Şi Emily făcu o mică Strâmbătură dezaprobatoare şi Alex nu

se putu împiedică să surâdă; o regăsea iar pe Emily Derringer, cea dintotdeauna.

— Oricum ar fi, Alex-Marie, dacă ai nevoie de bani să ştii că poţi conta pe mine. Da, ştiu că doctorul Dempsey te-a luat sub aripa lui ocrotitoare. E un om generos care s-a ocupat şi se ocupă foarte bine şi de tânărul MacKenzie. Dar dacă te stinghereşte faptul că te simţi îndatorată faţă de el, eu pot…

— Sam este tatăl copilului, Emily. Şi eu îl iubesc…

O jumătate de oră mai târziu, Alex ieşea din micuţa cofetărie cu o uşoară senzaţie de ameţeală. Era cu siguranţă ziua tuturor miracolelor; Emily îi invitase, pe Sam şi pe ea, să vină să ia cina împreună săptămâna viitoare! Căpătând încredere, Alex nu a mai dat înapoi şi a mai făcut un act de mare curaj. A oferit celei mai clevetitoare femei din oraş exclusivitatea celuilalt secret al ei. Un secret care risca să fie şi mai exploziv chiar decât sarcina nelegitimă a fiicei pastorului; romanul ei poliţist! Plină de entuziasm, Emily se angajase să convingă librarul să comande un număr suficient de exemplare. Şi părea decisă să-i organizeze şi o prezentare de carte cu semnare de autografe.

Înainte să se întoarcă acasă, Alex mai făcu o haltă. Până acum ea preferase să poarte veşminte cât mai largi mai degrabă decât adevărate rochii de sarcină. Dar Sam iubea noile rotunjimi ale corpului ei. Îi dovedise acest lucru în noaptea care trecuse, în mii de feluri…

Cu ochii strălucitori, Alex deschise poarta de sticlă a magazinului şi descoperi un univers vestimentar mult mai variat şi mai seducător decât se aşteptase. Patroana magazinului o ajută să aleagă lucrurile care-i veneau cel mai bine. Încântată, tânăra femeie se privi în oglindă. Se descoperi deodată atrăgătoare, feminină, formidabilă. Fusta dreaptă a compleului era foarte bine

croită. Cât despre partea de sus… Sam nu va rezista niciodată în faţa decolteului îndrăzneţ al corsajului care punea în valoare forma acum atât de voluptuoasă a sânilor ei.

Tânăra femeie mai adăugă la cumpărăturile făcute şi o delicată lenjerie neagră. Apoi completă cecul fără să se mai gândească cât de mult îşi uşurase contul din bancă şi porni spre casă. Îi mai rămânea exact timpul să-şi spele părul înainte de venirea lui Sam.

Şi voia să fie frumoasă pentru el. Atât de frumoasă încât să nu reziste tentaţiei de a o ţine lângă el pentru totdeauna.

* * *

Alex tocmai ieşea de sub duş când îl văzu pe Sam în cadrul uşii întredeschise a băii. Inima începu să-i bată neliniştită. Era prea devreme! Venise prea devreme! Şi o surprinsese nearanjată, udă, cu părul leoarcă. O clipă fu tentată să se acopere dar privirea lui Sam o făcu să renunţe. Mai nemişcată decât o statuie, tânăra femeie aşteptă cu ochii fixaţi pe chipul lui. Venise mai devreme pentru ea? Se grăbise să plece de la clinică fiindcă era nerăbdător s-o revadă?

— Alex…

Sam făcu doi paşi în direcţia ei apoi se opri brusc. Privirea lui era mai întunecată decât oricând, faţa fără niciun zâmbet. Avusese oare o nouă problemă la clinică? Tânăra femeie îşi muşcă buzele, îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva, Sam? Totul e bine? Nu m-am gândit că poţi veni mai devreme şi… Voiam să mă fac frumoasă, dar…

— Tu eşti frumoasă, Alex.

Îi luă prosopul de baie din mână şi începu să o şteargă cu o

blândeţe aproape respectuoasă.

— Aşa cum eşti acum eşti mai mult decât frumoasă, îngerul meu.

— Sam…

Ea era de acum în braţele lui şi Sam o strânse la piept cu putere, ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

— Draga mea…

— Mi-a fost atât de frică, Sam! Fiindcă ai plecat dimineaţă fără să-mi spui niciun cuvânt, am crezut… am crezut că regreţi…

— Oh, nu, Alex! Nu!

O luă în braţe şi o duse în pat. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât. Poate că într-o zi va izbuti să-i spună cât de mult îl iubeşte. Dar mai târziu. Mult mai târziu… Acum ea îl privi surâzând complice.

— Ar trebui să închidem uşa, nu crezi?

— Mmm… Nu ştiu dacă mai sunt capabil să merg drept…

Şi cum ea râdea cu gura lângă gura lui, el adăugă deodată, cu un ton mult mai grav, dintr-o răsuflare:

— Şi apoi mi-e teamă să-ţi dau drumul. Sunt urmărit de teama de a te vedea plecând, de a mă părăsi…

Alex rămase tăcută. Oare el ghicise că se pregătea să plece, ghicise lucrul acesta în seara când fuseseră la Karin şi Michael? Ar fi vrut să-i strige dragostea ei, dar nu izbuti să scoată niciun sunet. Sam se ridică cu o mişcare bruscă şi se duse să închidă uşa. Însă în loc să revină lângă ea se rezemă de uşa închisă cu o privire întrebătoare fixată asupra ei.

— Eu… eu nu am intenţia să te părăsesc, Sam.

Tânăra femeie abia îşi recunoscu vocea. De ce chipul lui Sam rămânea întunecat, insondabil? Alex se ridică la rândul ei, îşi puse un capot. Sam devenise livid dintr-odată şi ea se întrebă o clipă

dacă nu cumva era bolnav.

Incapabilă să suporte spaţiul care-i separa, ea se apropie de el, dar mâna pe care o întinse ca să-i atingă braţul, îi căzu fără forţă.

— Sam, eu… eu nu am să plec decât dacă tu doreşti să plec…

Declaraţia ei nu primi niciun răspuns. Alex simţi că îi e greu să respire.

— Ai intenţia să mă goneşti, Sam?

— Nu! Oh, nu!

El lăsă să treacă un lung moment de tăcere înainte să-i răspundă:

— Cred că trebuie să ne căsătorim.

Spusese fraza arătând atât de mohorât, era aşa de întunecat la faţă. Să-ţi vină să plângi. Pentru ce îl trimisese să închidă uşa? Cu un minut mai înainte o ţinuse în braţe şi ochii lui străluceau… Dar acum…

— De ce, Sam? De ce crezi tu că trebuie să ne căsătorim?

El dădu din cap. Dacă n-ar fi avut acest aer posomorât, această faţă cenuşie! Alex se înfioră. Cu ce greşise? Ce ravagii era pe cale să facă. Ea i se adresă lui Sam în această clipă; lui Sam ce nu era în stare să ceară nimic, de la ceilalţi. Sam ce nu ştia decât să dăruiască şi nu să primească. Avea ea dreptul să-l tortureze obligându-l să-i dea explicaţii când lui îi era atât de greu să le dea?

Alex puse mâinile pe umerii lui.

— Nu-mi spune nimic, Sam, nu vreau să te silesc să-mi dai răspunsuri…

— A fost un coşmar pentru mine să simt că tu te pregăteai să pleci. Eu…

— Sam, nu ¿re rost să te chinuieşti să-mi dai explicaţii. De fapt…

Gura lui Să Îi căută, gura şi sărutul lui n-o mai lăsă să vorbească. Se priviră apoi şi se îmbrăţişară cu patimă, cu disperare parcă.

— Iartă-mă, Alex, şopti el. Nu prea am talent pentru marile declaraţii. Dar aş vrea să-ţi spun că…

— Lasă… Asta nu are importanţă.

Într-adevăr, de acum înainte lui Alex îi era indiferent faptul că el nu ştia să exprime ceea ce simte. Oricum ea citea limpede totul în gesturile lui, în privirea lui.

— Te iubesc, Sam.

După aceste cuvinte ale tinerei femei, deodată crisparea lui Sam dispăru, ca şi cum o greutate imensă care-l împovăra fusese spulberată.

— Eşti… eşti sigură?

— Oh, da! Absolut sigură.

Ea îi mângâie părul, îi netezi cu vârful degetelor cutele de pe frunte.

— De fapt am ştiut dintotdeauna. Din prima secundă. Dar mi-a trebuit un pic de timp ca să accept ceea ce simţeam. Ca să-mi ascult inima ca un om matur…

Sam surâse. Toată fiinţa i se însenină. În ochi îi strălucea o lumină care părea să vină din adâncul fiinţei sale. O luă în braţe şi o aşeză pe pat ca s-o privească încă şi încă…

— Şi eu? Crezi că am acţionat ca un adult? Ai răscolit viaţa mea din prima clipă când mi-ai vorbit. Dar eram incapabil să recunosc acest lucru chiar pentru mine însumi… Nici nu înţelegeam ce mi se întâmplă…

Se aplecă spre ea şi începu să o mângâie lent, cu o nesfârşită tandreţe, căci ştia acum că ea îi aparţinea pentru totdeauna.

Vezi tu, Alex, eu nu mai fusesem niciodată îndrăgostit până

atunci, aşa că…

Nemişcată, tăcută, ea aşteptă să continue. Dar Sam închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— Sam… Nu e nevoie să-mi spui nimic… Eu cred că ştiu, că am înţeles…

— Te iubesc, Alex. Te-am iubit dintotdeauna, chiar înainte să te întâlnesc. Te-am recunoscut pe plajă, fiindcă tu erai deja iubirea mea, sensul vieţii mele. Şi sper că vei consimţi într-o zi să te căsătoreşti cu mine…

— Da, murmură ea.

Însă el nu o auzi.

— Oamenii de aici nu te vor urmări mereu cu dezaprobarea lor, nu vor fi neînduplecaţi, Alex. O dată căsătoriţi vor uita. E uimitor cât de repede se uită lucrurile acestea. Ai să vezi. Însă dacă tu nu vrei să te măriţi cu mine şi preferi să trăieşti în altă parte, o să plecăm de aici. Asta nu are importanţă.

Sam îşi trecu mâna peste ochi înainte să continue cu o voce schimbată de emoţie.

— Vreau să-ţi fiu alături, Alex. Mereu, clipă de clipă! Să trăiesc totul împreună cu tine. Să mă trezesc auzind scâncetul copilului meu, să ţi-l aduc, să-l văd sugând, şi apoi sătul şi liniştit să-l văd adormit în braţele tale. Vreau ca viaţa alături de tine să dureze, dragostea mea. Să întemeiem împreună o familie. Să traversăm împreună anotimpurile, anii, să simt că fiecare zi cimentează mai solid ceea ce construim, cuplul nostru, existenţa noastră… Dă-ne o şansă să reuşim, Alex. Nu pleca! Rămâi cu mine, lângă mine…

Tânăra femeie îi prinse faţa în mâini.

— Nu am să plec, Sam. Nu voi pleca niciodată! Ar trebui să mă arunci afară din casă, să mă goneşti. Şi chiar aşa, mă voi bate

cu tine, mă voi agăţa de tine cu ghearele şi nu mă voi lăsa alungată! Eu… Eu vreau să mă căsătoresc cu tine…

În ochii lui Sam parcă răsărise soarele. Şi peste o clipă o expresie şăgalnică îi apăru pe faţă. Ca şi cum aveau nevoie şi să râdă puţin pentru a face să dispară cu totul încordarea de până atunci, gravitatea mărturisirilor lor.

— Ah, perfect! Pică foarte bine! E minunat că tu accepţi căsătoria fiindcă sunt doi poliţişti în oraşul ăsta cărora le-am promis că vor fi invitaţi!

— Poliţişti?

El îndepărtă capotul de pe umerii tinerei femei şi o făcu să se înfioare sărutând-o pe gât cu pasiune.

— Închipuie-ţi că m-au urmărit şi m-au obligat să mă opresc! Şi a trebuit să spun adevărul; că nu eram răspunzător de actele mele în acele momente fiindcă mă pregăteam să cer în căsătorie pe femeia pe care o iubesc…

Surâzând, Alex se lipi de el, punându-şi braţele pe după gâtul lui.

— Şi acum, adevărul Sam! Mărturiseşte că mergeai cu o viteză nebunească pe motocicleta mea, depăşind toate limitele permise!

— Eu? Cum poţi să-ţi închipui aşa ceva? Ca viitor tată responsabil eu conduc cu o prudenţă exemplară!

— Hm… tare aş vrea să văd eu asta! Şi atunci de ce te-au oprit poliţiştii, om exemplar?

— Ştii bine că eu am o mutră de bandit periculos! O faţă care cam dă de bănuit. Exact genul de individ pe care nu trebuie niciodată să-l frecventeze fiicele de pastor… Şi ce e mai rău este că au reuşit să mă prindă pe picior greşit, ca de obicei! Uitasem să îţi spun că nu am permis moto!

— Oh! Sam! Te-ai aranjat cu o contravenţie! Vei fi ruşinea oraşului, o dată în plus! Doctorul Dempsey conducând motocicleta fiicei pastorului Marie Houseman. Şi… fără permis!

Izbucniră amândoi în râs şi râzând se prăbuşiră pe pat. Sam dădu din cap.

— Ce vrei? Eu sunt un om cumsecade. Fiindcă oraşul ăsta e cam lipsit de animaţie, ca să-l scot din toropeală, fac tot ce pot ca să alimentez stocul de întâmplări şocante ale lui Emily…

El se întrerupse pentru a o acoperi cu sărutări, apoi continuă cu un ton mai grav:

— Nu te mai frământa atât pentru opinia oamenilor, Alex. Totul se va aranja când ne vom căsători. Chiar şi mama ta se va îmbuna şi va fi alături de noi…

— Toate acestea nu mai au importanţă, Sam… murmură ea.

Şi era adevărat. Alex întinse braţele către bărbatul pe care îl iubea şi pecetlui declaraţia sa cu un sărut fierbinte. Esenţialul era aici, în braţele lui Sam. Nu va mai exista jenă, disimulare, secrete, gânduri de plecare. Vor fi împreună; Sam, copilaşul ce va yeni pe lume, şi ea… Aleseseră drumul cel bun. Drumul lor. Întorsese o pagină importantă din cartea existenţei sale. Viitoarea Alex Dempsey nu va mai duce o viaţă dublă, va renunţa la toate secretele sale de până acum.

O luminiţă amuzată apăru în ochii tinerei femei în timp ce se lipea şi mai mult de Sam. Totuşi, mai avea un secret. Un secret mititel, de tot hazul, de fapt un secret fermecător pe care i-l va spune lui Sam în clipa când vor putea să se gândească la asta…

Fiindcă Sam nu ştia încă ceva uimitor, de necrezut; săptămâna viitoare ea şi el, erau invitaţi să ia cina la… Emily Derringer!

EDITURA ALCRIS, vă oferă în fiecare zi de miercuri a săptămânii câte un roman de dragoste al celebrei scriitoare engleze BARBARA CARTLAND, în cadrul colecţiei „NOSTALGIC".

THE BEST

Se lăsase noaptea. Pe plaja pustie se afla doar o tânără femeie ce contempla apele întunecate ale oceanului în care se reflectau luminile orașului. Ea făcu câțiva pași pe nisip și deodată, îl văzu! Necunoscutul înainta încet către ea. Marie nu simți nici o teamă. Din instinct știu, dimpotrivă, că destinul adusese acest bărbat enigmatic în calea ei.

ISBN 973-9405-68-1

Preț: 10800 lei